ROBERT H. PRATT TIMPUL HIENELOR
COLECŢIA „DRAGON-DETECTIV

Coperta de DAN STANCIU

ROBERT H, PRATT

TIMPUL HIENELOR

/ At(V

EDITURA DRAGON BUCUREŞTI • 1992

F.DITUKA DRAGON, BUCUREȘTI Str. Arh. Mincu, 17, sect. 1
ISBN — 973-600-008-

în momentul în care deschiseră uşa avionului, soarele tocmai se desprindea de colinele din zare, incendiindu-le coamele bolovănoase. Lumina portocalie îi produse lui Harris un sentiment ciudat, tie melancolie. Privi afară, în lungul pistei. Căpitanul Orellana se apropia, zîmbitor ca întotdeauna, urmat de patru soldaţi. Doi dintre ei cărau un cufăr metalic. Ceva mai departe, în faţa micului turn de control, era oprit un camion militar şi, de la el spre pistă, se înşirase un cordon format din cîţiva,, soldaţi în obişnuitele uniforme de camuflaj. Harris privea absent, ca prin sticlă, sufletul lui încărcîn-du-se tot mai mult cu o tristeţe nedefinită. Probabil din cauza apropiatei pensionări. O căsuţă undeva pe malul unui lac, cîteva sălcii, o barcă pentru pescuit şi un balansoar, pe terasă, pentru Elsa. Altceva ce şi-ar mai putea dori ? Anii se vor scurge pe nesimţite şi ei vor îmbătrîni împreună, apoi... O palmă grea, pe umăr, îi întrerupse visarea făcîndu-1 să tresară violent.

■— Transport gras, bătrîne ! rînji Mendez, care 'venise şi el în uşă şi acum stătea cu ochii pe lada purtată de cei doi militari.

Harris nu îl agrea pe Mendez, deşi, în afara unor asemenea gesturi, şi acestea destul de rare, nu avea de ce se plînge din partea lui. Mendez era o namilă de aproape doi metri înălţime, cu ochii înfundaţi

în grăsime şi cu o mustaţă subţire ce îi urmărea marginea buzei superioare. Nu părea prea isteţ, deşi uneori ochii îi luceau a viclenie. De fapt, Harris n-a ştiut niciodată ce gîndeşte. Dacă gîndeşte vreodată. Erau împreună în serviciu numai de vreo trei luni şi în acest răstimp nu se întîmplaseră prea multe lucruri care să le fi permis să se cunoască mai bine.

— Hola, viejo ! Como está ? îl interpelă Orellana pe Harris ajungînd la uşa avionului. Pe Mendez nu-1 luă în seamă, dar nici grăsanul nu se obosi să-1 salute.

— Muy bien, gracias, răspunse Harris apatic, fără a face efortul să surîdă măcar din politeţe.

— Eşti cam morocănos astăzi. S-a întîmplat ceva ?

— Nimic... îmbătrînesc...

— De asta eşti trist ? Ehe, ce viaţă ! Să stai toată ziua cu burta la soare şi să urmăreşti undiţele... Te invidiez, bătrîne.

Intre timp, cei doi soldaţi urcară icnind cufărul în avion şi Mendez îl trase spre mijlocul compartimentului. Ochii îi sticliră.

— Ce-i în el ? Fleacurile pentru „Condor" ? Orellana îl privi rece, fără să-i răspundă şi se întoarse din nou către Harris. .

— Ţi-am făcut rost de un set special de momeli. O minunăţie...

Căpitanul îl cunoştea pe bătrîn de aproape zece ani şi, într-un fel, îi părea rău că acesta va părăsi cursele. Se obişnuise cu el şi îi înţelegea tristeţea. De fapt, era singurul cu care putea să converseze. Pe Mendez nu-1 plăcea, nici el nu-şi dădea seama din ce motiv, iar Croft şi Jenkins, cei doi piloţi, aproape că nu-şi părăseau cabina. Nu schimbase nici zece cuvinte cu ei.

— Atunci, pe miercurea viitoare, zîmbi Orellana şi se retrase pentru a închide uşa. în acel moment

însă, auzi undeva în spatele lui claxonul nervos al unei maşini. Se întoarse şi văzu la capătul pistei un Ford negru, blocat de militari. Se depărta de avion, cei patru soldaţi îl urmară, şi le făcu semn oamenilor din cordon să lase maşina. Fordul demară scurt şi rulă pe pistă frînînd la numai cîţiva centimetri de pantalonii căpitanului.
— Ce se întîmplă ? întrebă Croft privind către Harris prin uşa deschisă a cabinei. Mai aşteptăm ceva ?
— Nu ştiu, ridică din umeri bătrînul. N-a spus nimic.
— Atunci ?
— Să mai stăm puţin.
Croft îşi puse ochelarii de soare, porni motoarele şi rămase în aşteptare. Jenkins se străduia să privească prin geam, spre spate, către limuzina neagră.
Din Ford ieşi un bărbat mărunţel, insipid, într-un costum boţit. Avea cu el o geantă diplomat şi tot încerca să-1 convingă ceva pe căpitan. Mendez, încruntat, îşi consultă de cîteva ori ceasul, apoi răbufni :
— Ce dracu' mai aşteptăm ? Dă-i drumul, Croft ! Pilotul privi către ei, dar Harris îi făcu semn să mai aştepte.
In sfîrşit, după îndelungi parlamentari, după ce mărunţelul îi arătă căpitanului conţinutul servietei şi nişte acte, Orellana prelua diplomatul, veni la uşa avionului şi i-1 întinse lui Harris.
— Pentru locotenentul Kowalski. îl cunoşti ?
— Parcă...
— Te va aştepta la aeroport.
— Bine, dar...
— Nu-ţi face griji. Tipul, arătă spre noul venit, a,re aprobarea colonelului,

Harris nu mai comentă. Luă servieta din plastic securizat, prevăzută cu cifru, şi o aşeză lîngă el.
— Destul de uşoară, constată zîmbind şters.
— Cîteva hîrtii doar.
Mendez simţea că explodează. îşi privi din nou ceasul încercînd să se calmeze, dar nu îndrăzni să mai vorbească. Nu era prudent să atragă atenţia căpitanului asupra sa tocmai acum.
în sfîrşit, uşa avionului se închise, Harris bloca zăvorul şi îi făcu semn lui Croft să decoleze.
Douăzeci de minute mai tîrziu treceau frontiera.
Mendez se retrase spre spatele compartimentului şi se întinse cu picioarele pe banchetă, rezemîndu-şi spinarea de bara de aluminiu. în felul acesta îi avea sub ochi atît pe Harris, cît şi, prin uşa întredeschisă, pe cei doi piloţi. Pe măsură ce soarele se ridica devenind tot mai strălucitor, la patru mii de metri mai jos, peisajul arid, accidentat, devenea tot mai plat, vegetaţia cîştiga teren, cîmpia îşi făcea. simţită prezenţa. Curînd, cît vedeai cu ochii, pînă departe, unde sclipeau ca un miraj solzii mării, întreg cuprinsul se arăta acoperit cu o vegetaţie abundentă, mustind de apă, brăzdată de canale întortocheate. Mendez îşi consultă pentru ultima dată ceasul. Era timpul. încet, fără mişcări bruşte, reveni cu picioarele pe podea şi îşi împinse pălăria pe ceafă. Harris nu-i dădea nici o atenţie. Stătea cu coatele rezemate pe genunchi si privea alb. undeva în podea. Se gîndea probabil la heleşteul lui cu peşti. Mendez îi cercetă atent poziţia, căutînd punctul slab. Nu simţea absolut nimic pentru Harris. Nici dispreţ, nici prietenie, nici regret. Bătrînul era pur şi simplu un obstacol ce trebuia înlăturat. îşi duse mîna la şold şi scoase cu mişcări lente pistolul din toc. Ochii i se reduseră la două fante înguste, Ca filmat cu încetinitorul, braţul drept

8

urcă, se întinse, mîna stîngă veni alături, cuprinzînd şi ea patul pistolului, ambele braţe se rigidizară în unghi ascuţit, ţintind tîmpla bătrînului.
Harris simţi că ceva nu e în regulă, probabil vederea periferică înregistrase mişcările lui Mendez, dar creierul refuza încă să priceapă. Deodată însă, bătrînul îl privi direct în ochi pe grăsan şi pupilele i se dilatară brusc. Simţi o gheară în inimă, deschise |£ura, însă nu mai avu timp să strige. Auzi o detunătură violentă, în timp ce fruntea, deasupra ochiului drept, îi era străpunsă de glonţ. Lovitura îl- aruncă pe spate, se izbi cu capul de perete, apoi se prăbuşi pe podea fără să înţeleagă ce se petrece în realitate. Buzele murmurară pentru ultima dată „Elsa..." şi o ceaţă neagră îi invada creierul.
Croft şi Jenkins tresăriră speriaţi şi întoarseră capetele spre compartimentul din spate.
— Ce dracu' j Mendez, ce-i cu tine ? ! Grăsanul, cu o agilitate puţin obişnuită pentru masivitatea lui, sări peste corpul lui Harris şi se postă în uşa cabinei ţintindu-i, cînd pe unul, cînd pe celălalt.
— Fără prostii, băieţi ! Harris e mort. Nu mă obligaţi să mai împuşc pe vreunul din voi.
Jenkins, copilotul, încremenise. Croft, însă, nu şe putea obişnui cu absurdul situaţiei.
— Ce dracu', Mendez ! Idiotule ! De ce ?
— Uşurel, omule ! Potoleşte-te !
Le smulse amîndurora căştile de la urechi şi, ob-servînd că Jenkins încearcă să ducă mîna la centură, îi înfipse ţeava fierbinte a pistolului sub ureche. Omul tresări de durerea arsurii, dar grăsanul nu îl slăbi.
— Ţi-am spus, băiete, fără tîmpenii !
— In regulă, în regulă, murmură alb Jenkins şi puse amîndouă mîinile pe manşă.

Croît îl privi pe Mendez cu ochii scînteind de ură.
— Ce te-a apucat, idiotule ? ! N-ai nici o şansă !
— Nu zău ! Ascultă, băiete, m-am săturat de isteriile tale 1 Uite ce ai de făcut...
— Nu primesc ordine de la *tine,* înţelegi, imbecilule ? Nu-mi dai tu mie ordine !
Ochii lui Mendez se îngustară şi faţa îi căpătă o paloare stranie.
— Băiete, nu-mi place cum vorbeşti t De ce mă obligi să-ţi crap capul ? !
— Puţin îmi pasă de plăcerile tale, idiotule ! Ai să ajungi pe scaunul electric, auzi, pe scaunul elec-ti ic !
Buzele grăsanului se arcuiră într-un rînjeţ rău.
— Ai întrecut măsura, băiete 1
Fulgerătoâr întoarse braţele, lipi ţeava pistolului de tîmpla lui Croft şi apăsă pe trăgaci. Detunătura îi asurzi. Parbrizul crăpă circular în jurul locului unde îl lovi glonţul ieşit din ţeasta lui Croft, dar nu se sparse. Jenkins strînse instinctiv manşa şi redresa aparatul. Abia se abţinea să nu vomite la vederea parbrizului şi a tablourilor de bord împroşcate cu sînge.
Mendez lipi din nou ţeava fierbinte a pistolului de gîtul copilotului. Jenkins nu îndrăzni să se mişte. Tremura tot şi pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare rece.
— L-am avertizat, Jenkins, îi suflă grăsanul în ureche. Ai văzut, l-am avertizat, nu-i aşa ?
— Da, Mendez, l-ai avertizat...
Grăsanul împinse şi mai mult ţeava pistolului în carne.
■— Sînt eu vinovat, Jenkins ?
— Nu, Mendez, tu n-ai nici o vină.
—■ îmi placi, omule. Cu tine se poate discuta. Tu ai să mă asculţi, nu-i aşa ?

■— Da, Mendez.
— Bravo ! Acum relaxează-te şi fii atent ! Cunoşti Iron Valley ?
— Oarecum.
— Bine. Virează uşurel spre...
Mendez se întrerupse brusc. In spatele său auzise foarte clar zgomotul caracteristic piedicii unui pistol. Era imposibil ! Harris era mort ! Se întoarse încet, fără a lua arma de la gîtul copilotului.
Chircit pe podea, bătrînul se chinuia să-1 ţintească. Ochiul drept îl avea închis, inundat de cheagurile de sînge de la rana din frunte, iar stîngul păstra încă lucirea unei priviri rătăcite. Se chinuia din răsputeri să oprească tremurul mîinilor şi să-şi fixeze ţinta. Mendez schiţă un gest de apărare, dar nu apucă să-1 ducă pînă la capăt. Harris apăsă pe trăgaci, detunătura reverberă în compartiment, apoi mîna bătrînului, inertă, scăpă arma. Ochiul stîng îi mai clipi o dată şi se tulbură devenind sticlos.
Abia după cîteva secunde, cînd avionul începu să se smucească tot mai des din cauza rateurilor motoarelor, Mendez îşi reveni din spaimă, nevenindu-i să creadă că nu fusese atins. Glonţul trecuse pe lîngă el şi se înfipsese seînteind, undeva în bord.
Brusc, zgomotul motoarelor încetă şi avionul începu să piardă înălţime.
— Ce se întîmplă ? ! urlă grăsanul prinzîndu-1 pe Jenkins de gulerul combinezonului.
— Nu ştiu ! Glontul... Nu mai funcţionează alimentarea buj iilor...
Mendez îi puse pistolul la tîmplă încereînd cu greu să-şi menţină echilibrul.
— Nu glumi cu mine, Jenkins ! Nu te- juca !
— Pentru numele lui Dumnezeu, crede-mă ! Nu pot face nimic !
— încearcă, Jenkins ! încearcă, dacă vrei să trăieşti !

Fruntea copilotului era lac de sudoare. Încerca febril să pornească din nou motoarele, însă toate tentativele lui erau zadarnice. Avionul pierdea vertiginos înălţime. Resemnat, copilotul se lăsă moale în scaun.

— Nu pot, Mendez. Nu ne mai rămîne decît să încercăm o aterizare forţată. Deşi...

— Continuă ! Ce vrei să spui ? !

— Nu avem prea multe şanse... De fapt nu îmi aduc aminte să fi reuşit cineva o aterizare forţată în mlaştini...

Mendez simţi, ştiu că de data asta Jenkins nu minte. Puse piedica la loc şi coborî pistolul. I se înmuiaseră genunchii. Privi în gol, undeva spre cadavrul lui Harris, către cufărul metalic, dar mintea lui refuza să priceapă că totul se sfîrşise. .

Ar fi un sfîrşit atît de absurd...

1

Jack Moretti aruncă plictisit ziarul pe birou. Iarăşi dispăruse un puşti de treisprezece ani. Din păcate, părinţii erau prea săraci ca să apeleze la serviciile unui detectiv particular. Se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele pe birou. Prin storurile trase la jumătate, razele soarelui pătrundeau în fîşii lungi, vizualizînd jocul particulelor de praf. Era neobişnuit de cald. Elicea din tavan se rotea alene, dar efectul ei era abia sesizabil. Jack privi în jur şi se simţi deprimat, încăperea era aproape goală. Un fişet, două scaune şi biroul. Clienţii nu puteau fi prea încrezători în faţa unei asemenea privelişti şi, cu toate că numele lui apăruse cîteva zile pe primele pagini ale ziarelor după afacerea cu sectanţii, nu se înghesuiau să-1 solicite, îşi scoase încă o dată portofelul şi numără bancnotele. 46 de dolari. Cam puţin pentru a-i oferi lui Hellen o seară plăcută la restaurant. Va trebui să găsească altceva pentru întîlnire.

Gîndurile îi fură întrerupte de zgomotul unor paşi ce urcau scările de afară. O mînă energică apăsă clanţa şi un bărbat în costum negoru, o adevărată curiozitate pe asemenea caniculă, pătrunse. în-încăpere.

13

— Bună ziua, domnule Moretti. Nu aştept punsul, ci merse direct la fereastră şi ridică zelele lăsînd lumina incendiară a soarelui să i încăperea.
Abia atunci Jack îşi aduse aminte de unde noaste. O undă de speranţă îl cuprinse.
— Ce surpriză'! Luaţi loc, domnule Bento nu-mi spuneţi că aţi venit pentru afaceri.
— Ba da, zise solemn uscătivul şi puse pe o mapă de aceeaşi culoare neagră, din care un dosar.
i — O bere ? îl întrebă înviorat Moretti. ■—■ Nu, mulţumesc. N-am. timp. Să trecem la subiect.
— Vă ascult.,
— Ieri, spre prînz, un avion al firmei „Bennet S.T." s-a prăbuşit în apropiere de Creekpoint, într-o zonă mlăştinoasă.
— Parcă am auzit ceva...
Vizitatorul nu-i luă în seamă remarca. Scoase din mapă un dosar şi îl deschise arătîndu-i o hartă.
— Locul e indicat cu exactitate.
— Era un transport special ?
— Da. „Condor Jewlery" expediase din Mexic, pentru filiala ei din New Orleans, cîteva seturi de bijuterii extrem de valoroase.
— Cît ?
— Societatea noastră a acceptat să le asigure pentru suma de 400.000 de dolari.
Moretti fluieră admirativ. Se profila într-adevăr o afacere grasă. Uscătivul continuă imperturbabil. - — După cum probabil ai intuit deja, containerul cu bijuterii nu, a fost găsit printre rămăşiţele avionului. Poliţia a pornit o anchetă, însă preşedintele societăţii noastre, domnul Gregorian, a fost de părere să apelăm şi la serviciile unui detectiv particu-
ă ras-
jalu-
nunde
îl cu-
n ! Să
birou
scoase
direct

Iar. Cu toate că, eu personal, l-am avertizat că vor fi bani pierduţi degeaba.
— Mulţumesc pentru încredere, domnule Benton ! se căzni să surîdă Morctti, dar celălalat nu-1 luă în seamă.
— Ne-am hotărît să-ţi încredinţăm dumitale cazul deoarece, djn informaţiile culese, pari a avea destulă ingeniozitate pentru a ajunge la un rezultat pozitiv. Deşi, aruncă o privire critică în jur, am impresia că în ultima vreme nu prea îţi merg afacerile.
— Vă înşelaţi. Mi-am luat o mică vacanţă şi...
— Da, bine, îl întrerupse Benton rece şi răsfoi în continuare dosarul. Ai aici lista bijuteriilor şi unele date despre avion şi echipajul său.
— A scăpat cineva ? ,
— Nu. Erau doi piloţi şi doi însoţitori. Toţi sînt morţi.
— S-a aflat cauza accidentului ?
— încă nu. E posibil ca avionul să fi explodat în timpul aterizării forţate, dar experţii au unele dubii. N-ar fi rău să încerci să mai afli amănunte de la locotenentul Derek. El conduce ancheta. Din cîte ştiu, îţi este îndatorat.
Moretti zîmbi acru. Locotenentul într-adevăr îi iatora viaţa, dar, pe de altă parte, nu va accepta cu nici un chip să se amestece cineva în treburile lui. Cu atit mai mult el, Jack Moretti. Destul îl ridiculizaseră ziarele, cu două luni în urmă, cînd cu sectanţii, pe motiv că Jack rezolvase cazul şi, pe deasupra, îl mai salvase şi de la moarte.
— A mai rămas să discutăm condiţiile în care vei lucra pentru noi, spuse domnul Benton. Care sînt pretenţiile dumitale ?
Jack rămase pe gînduri, încercînd să-şi facă unele socoteli.

— E uri caz special. Cu totul special. 150 de dolari pe zi, plus cheltuielile, cred că este destul de rezonabil.
— Domnul Gregorian îţi oferă 100 de dolari pe zi, plus cheltuielile, iar dacă vei recupera bijuteriile, voi mai primi zece la sută din valoarea lor...
— 40 de bătrîne ? !
— Exact. In căz că vei recupera totul.
— în regulă. Accept. Domnul Benton duse mîna la buzunarul interior
al hainei şi scoase un plic.
— Ai aici o mie. Pentru zece zile. Jack simţi că viaţa devine iarăşi frumoasă. Luă
plicul, îl deschise şi privi cu drag bancnotele verzi de cite o sută.
Domnul Benton îşi luă mapa şi se îndreptă spre uşă. In prag se opri.
— încă un lucru, Moretti ! Medicul legist afirmă că toţi cei patru membri ai echipajului au fost împuşcaţi.
Jack tresări.
— Cum '? Nu înţeleg.
— Te-am angajat tocmai ca să înţelegi. Poimîine domnul Gregorian aşteaptă un prim raport din partea dumitale. La revedere.
In Creekpoint, Jack ajunse la ora apusului. O lumină roşiatică învăluia orăşelul aşezat la marginea unei întinderi nesfîrşite de mlaştini. Canale de apă mărgineau şoseaua, din loc în loc apăreau case pe piloni, cu pontoane lîngă care pluteau bărci sau hi-

droglisoare, o vegetaţie abundentă se întindea cît vedeai cu ochii. Strada principală sfîrşea într-un debarcader cu cîteva iahturi ancorate la cheu. In faţa, lui se afla o piaţă dreptunghiulară, mărginită de cîteva clădiri oficiale, un magazin universal, prăvălii, un hotel, trei localuri. Iniţial, Jack se gîndise să meargă la poliţie să se intereseze de echipa locotenentului Derek, însă pe drum ajunsese la concluzia că n-ar strica o informaţie prealabilă. Şi unde ar putea obţine cel mai uşor informaţii, dacă nu la o circiumă.
Prezenţa lui nu rămase neobservată-de localnici. Probabil era multă plictiseală aici, iar prăbuşirea avionului înfierbîntase spiritele şi imaginaţia oamenilor. Trebuia să acţioneze cu multă prudenţă.
Parcă maşina în faţa unui hotel alb, cu două etaje, construit în stil georgian. Rămase la volan şi îşi aprinse un „Salem", inspirînd cu nesaţ fumul mentolat. Privi în jur. Cea mai arătoasă circiumă părea a fi „Aligatorul". Celelalte două nu îi inspirau prea multă încredere. Ieşi din maşină şi se îndreptă spre localul vizat. De cum intră pe uşă, toţi ochii îl fixară cu suspiciune. Chiar şi discuţiile încetară la cele cîteva mese. Observă un scaun liber la bar, traversă încăperea încercînd să pară cît mai degajat şi se aşeză.
— O bere.
Barmanul, un vlăjgan pistruiat, cu o scobitoare între dinţi, îl privi curios cîteva secunde, apoi îndeplini comanda.
— Nu eşti de pe aici.
— Nu. Abia am sosit.
— Afaceri ?
— Poţi să le spui si asa. Am un cont de încheiat.
"Bătrînul de lîngă el nu se abţinu.

— Pariez că e tot ceva în legătură cu avionul ăla. Moretti zîmbi. Lucrurile avansau destul de repede
Sorbi o gură de bere, apoi îl privi pe bătrîn în ochi.
— Cum ai ghicit ?
Moşul se lovi cu degetul arătător peste nas.
— Te-am mirosit de cum ai intrat. Eşti copoi ?
— Am eu mutră de copoi ?
— Nu s-ar zice. Dar poţi să ştii ?
—' Am lucrat o vreme ca detectiv particular. Acu' am o agenţie de publicitate. Dar asta n-are nici o legătură cu avionul.
— Atunci ?
— Unul dintre băieţii de la bord era cel mai bun prieten al meu. Am copilărit împreună. Se zice că ar fi fost împuşcat. Ca şi ceilalţi de altfel. Vreau să aflu cine a făcut-o...
— N-ai încredere în poliţie ?
— Dumneata ai avea ?
Bătrînul îşi netezi mustăţile îngălbenite de nicotină.
— Ştiu şi eu ? Poate ar trebui să mai aştepţi. Jack simţi că cei din încăpere nu cred o iotă din
toată povestea lui. Trebuia găsită o altă metodă de a-i atrage de partea lui. Se întoarse către barman şi rosti cu voce tare :
— Cîte o tărie la toată lumea. Plătesc eu.
încordarea scăzu brusc. Oamenii, chiar şi barmanul, îi deveniră favorabili şi chiar dispuşi să-l creadă. Un poliţist nu face asemenea gesturi.
Aşteptă să i se umple şi lui paharul şi ciocni cu bătrînul.
— Dumneata, dacă ai fi în locul meu, cu ce ai începe ?
Moşul dădu paharul pe gît, apoi, fără să spună un cuvînt, îl întinse barmanului. Jack îi făcu acestuia semn să-l umple din nou. De data aceasta bătrînul

savura lichidul cu înghiţituri mici. După un timp, cînd cei de la mese, plictisiţi, îşi reluară discuţiile, se aplecă spre Moretti şi vorbi cu voce scăzută.
— Arnie Hogan are o coşmelie pe Canalul Negru, la o jumătate de milă de locul în care a căzut avionul. El ar fi putut ajunge primul acolo.
— Mulţumesc, bătrîne, am să-1 caut.
— Vezi că mişună poliţiştii prin zonă. Nu le place să-ţi, bagi nasul în treburile lor.
Moretti simţi cum îi scade entuziasmul.
— Probabil l-au interogat deja pe Hogan. Crezi că aş putea afla ceva în plus de la el ?
— Nu l-au interogat. Arnie a dispărut după accident. Chiar eu l-am văzut gonind cu hidroglisorul spre canalele din nord. Cel puţin impresia asta am avut-o.
— Eşti sigur că era el ?
— Absolut. Glisor portocaliu ca al lui nu are nimeni pe o rază de o sută de mile. Asupra direcţiei nu sînt sigur. M-am gîndit toată noaptea. Poate voia să ajungă cît mai repede la autostrada 26. Oamenii vorbesc că din avion ar fi dispărut un cufăr cu o adevărată comoară. Deşi, drept să spun,-nu-l văd pe el în stare de o asemenea figură.
— De ce ?
— E cam sărac cu duhul.
— Le-ai spus poliţiştilor de Hogan ?
— Nu m-a întrebat nimeni.
— In regulă, bătrîne. Mai toarnă-ţi un pahar şi explică-mi cum ajung la coşmelia aia a lui.
Moşul îi întinse barmanului paharul şi, în timp ce" acesta îl umplea cu un zîmbet ironic pe buze, Jack scoase'din buzunarul de la piept al bluzonului harta primită de la domnul Benton. O despături şi o întinse pe tejgheaua de metal.
Barmanul şi cu bătrînul se aplecară asupra ei. Moşul urmări cu atenţie traseele canalelor, apoi, cu

unghia degetului mic, făcu o cruce la eîţiva centimetri de cea însemnată cu roşu. Barmanul îl privi gîn-ditor, dar nu zise nimic.
— Cam pe aici, spuse bătrînul. Ai s-o găseşti repede. E singura din zonă şi canalul este destul de lat pentru a nu te rătăci.
Jack strînse harta, plăti şi se îndreptă spre ieşire. Oamenii de la mese îl urmăriră în tăcere. Suspiciunea le revenise în priviri.
Cum ieşi în stradă, Moretti se opri. Lîngă Ply-mouthul lui se afla singurul om pe care nu ar fi vrut să-l întîlnească în acel moment.
Locqtenentul Derek îl observă la rîndul său şi veni spre el cu paşi rari. încercînd să-şi stăpînească iritarea. Era un bărbat robust, ars de soare, cu o burtă respectabilă. Sub chipiul tras pe frunte ochii îi luceau duri.
— Moretti. Cu ce ocazie pe aici ?
— In vacanţă.
— Serios ? Tocmai în orăşelul ăsta plicticos ?
— Am nevoie de linişte. E locul ideal.
— Presupun că nici n-ai auzit de avionul ăla...
— Care avion ? întrebă candid Jack.
— N-are importanţă. Principalul e că va fi cam agitaţie pe aici şi n-ai să te poţi odihni cum trebuie. Iţi recomand să pleci cît mai repede.
— Astăzi este prea tîrziu, dar mîine îţi promit că mă voi gîndi la propunerea dumitale.
Locotenentul nu avu timp de replică pentru că Jack îl părăsise deja îndreptîndu-se către hotel.
Recepţionerul îi închirie imediat o cameră la primul etaj şi îi promise că va veni să-l trezească a doua zi de dimineaţă la ora dorită. Jack urcă în cameră, se dezbrăcă în grabă şi se aruncă în pat bucurîndu-se de răcoarea aşternuturilor. Cinci minute mai tîrziu dormea ca un prunc,

3

A doua zi de dimineaţă se trezi cu cîteva clipe înainte ca soneria ceasului-brăţară să ţiuie de ora şase. Orologiul său biologic funcţionase corect şi de această dată. Era deja în picioare cînd băiatul de la recepţie îi bătu în uşă pentru a-1 deştepta. Deschise larg geamurile şi inspiră aerul răeoros al dimineţii. Privelişiea era de o frumuseţe tulburătoare. Cîteva case lateral, apoi mlaştinile pînă la orizontul pe care plutea discul uriaş, incandescent al soarelui, alune-cînd parcă pe ceţurile ce se tîrau alene pe canalele sufocate de vegetaţie. Inspiră din nou, adînc, savu-rînd mireasma proaspătă a sălbăticiei naturii şi îşi dezmorţi muşchii cu .cîteva exerciţii de gimnastică, înviorat, trecu sub duş, lăsînd apa rece să-i biciu-iască pielea. Reveni apoi în cameră şi începu ritualul îmbrăcării, Şosetele bine întinse, fără nici o cută, pantalonii uşori de bumbac, cizmele din piele moale de căprioară, apoi, direct pe piele, la subţioara stingă, tocul pistolului, cataramele bine strînse pentru a elimina orice joc şi, în sfîrsit, bluzonul alb, cu o mulţime de buzunare. Luă de pe noptieră ceasul, apoi brăţara de argint pentru încheietura mîinii drepte._ Se privi în oglindă şi desfăcu la maxim reverele. Pe pieptul gol luceau un lanţ de aur şi o cruciuliţă. îşi pieptănă cu grijă părul rebel şi îşi trecu încet palma peste barba nerasă de cîteva zile. Uitase ustensilele de bărbierit, dar, în fond, acum era moda neraşilor.

Coborî în holul de la intrare unde recepţionerul, morocănos, neobişnuit probabil cu trezitul la ore atît de matinale, îi pregătise deja pe o măsuţă un suc de portocale, două sandvişuri cu şuncă şi o ceaşcă de cafea.

La 6.30 ieşi din hotel, traversă piaţa, îndreptîn-du-se spre debarcader. Uşa căsuţei de lemn de pe malul apei era întredeschisă. Înăuntru, un bărbat în tricou de marinar, morfolind o pipă stinsă în colţul gurii, îşi făcea de lucru cu un ibric de cafea.

— Bună dimineaţa, îl salută Jack cu un zîmbet exagerat.

Individul mormăi ceva de neînţeles fără să-şi întrerupă operaţiunile.

— Aş dori să închiriez o barcă, insistă pe acelaşi ton optimist Moretti.

— N-am nimic disponibil.

Jack privi cei cîţiva papuci zburători care pluteau la cheu, apoi oftă şi scoase o bancnotă de cinci dolari pe care o puse pe măsuţa soioasă.

— Poate se găseşte totuşi ceva.

Bărbatul privi bancnota, îl privi pe Jack, apoi o luă şi o îndesă în buzunarul pantalonilor.

— Pentru cît timp ?

— Două-trei ore.

— 20 de dolari pînă la amiază.

— în regulă. ■Individul îl duse la capătul pontonului şi îi arătă,
lipit de un iaht, un papuc destul de acceptabil.

Moretti dezlegă saula, sări în el şi porni motorul, întinse harta alături, o studie cîteva secunde pînă ce labirintul canalelor din imediata apropiere i se întipări în minte, apoi o luă din loc.

Douăzeci de minute mai tîrziu, păpurişul se depărta lateral şi ambarcaţiunea intră pe Canalul Negru. Deasupra apei verzulii pluteau vălătuci de ceaţă. Celălalt mal abia se distingea. Drept în faţă, soarele strălucea tot mai intens, imprimînd aburilor irizări roşiatice. Broaştele îşi începuseră deja ora de muzică, iar ţînţarii deveneau din ce în ce mai agresivi. Ici-colo, peştii clipoceau vînînd insectele de pe

suprafaţa apei. Un aligator, trezit de zgomotul motorului, ieşi dintre ierburi şi îşi dădu drumul în apă. îl urmări o vreme, apoi renunţă plictisit şi se îndreptă din nou spre mal. Un peisaj de vrajă. Mai lipsea zîna apelor. Brusc, Jack îngheţă. îşi aminti de Hellen, pe care uitase să o anunţe de plecarea lui ieri după-amiază. Şi nici măcar nu avea ce cadou să-i ducă din sălbăticia asta. Seara, cu siguranţă va fi furtunoasă.
După aproape un sfert de oră depăşi un cot larg şi zări drept în faţă o cabană pe piloni. Opri motorul şi se apropie din inerţie, în liniște absolută. Cabana părea părăsită. Nici o ambarcaţiune nu se zărea prin preajmă.
Acostă la ponton, legă papucul şi străbătu cei cî-ţiva metri pînă la coşmelie străduindu-se să nu facă prea mult zgomot. Nu se știe niciodată ce surprize pot apărea. Dărăpănătura avea o singură încăpere. In geam, o perdea zdrenţuită şi decolorată de soare îl împiedică să distingă ceva în interior. Uşa era închisă. Trase în jos fermoarul bluzonului pentru a avea pistolul la îndemînă şi apăsă clanţa. Scîrţiitul balamalelor se auzi la o milă împrejur. Intră cu simţurile la pîndă, incomodat de obscuritatea din interior, însă chiar după primul pas, o voce puternică îl făcu să încremenească.
— Mîinile sus !
. Se conformă blazat, zărind lîngă peretele din fundul încăperii o siluetă prelungindu-se cu o puşcă direct spre pieptul său. Contururile deveneau tot mai clare pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu puţinătatea luminii. Bărbatul care' îl somase coborî puşca şi izbucni într-un rîs sănătos. Un rîs cunoscut.
— Fred ! Fred Carera ! Ce dracu' faci aici ? răbufni Jack.

— Nu vezi ? Aştept musafiri.
— Te-a pus locotenentul să-1 pîndeşti pe Ho-gan ?
— Te-ai prins. întotdeauna am susţinut că eşti un băiat inteligent. Dar tu ce cauţi prin locurile astea pustii- ?
— îmi fac siesta de dimineaţă.
— Serios ? Puteam să jur că şi tu îl cauţi pe Arnie Hogan.
Moretti zîmbi relaxat. Fred era singurul poliţist simpatic pe care îl cunoştea. Privi în iur.
— Ingrată meserie. Ai stat toată noaptea în chi-ţimia asta oribilă ?
— N-a fost deloc rău. Broscoii au cîntat fără în'-cetare. Mai ceva ca gondolierii din Veneţia.
— înseamnă că proprietarul coşmeliei n-a dat nici un semn de viaţă.
— Jack, băiatule, eu am impresia că vrei să mă tragi de limbă.
— M-ai citit, Fred.
— Şi chiar te aştepţi să afli ceva ?
— încercam şi eu...
— înseamnă că n-ai reuşit încă să-1 cunoşti pe locotenentul Derek. M-ar jupui de viu dacă ar mirosi că ţi-am suflat ceva.
— în regulă, Fred.. Păstrează-ţi pielea. Sper totuşi că mă laşi să arunc o privire dacă tot am reuşit să ajung pînă aici.
— Bineînţeles. Eşti invitatul meu, deşi nu eu sînt gazda.
Fred luă cîrpa de la fereastră lăsînd să pătrundă lumina. Interiorul era mizer. Un pat de fier, un dulap într-b rînă, o masă, două scaune, o plită, un cuier cu cîteva boarfe atîrnate pe el. două lăzi cu lucruri. Hainele uzate nu mai văzuseră apa şi săpunul de foarte mult timp, conserve, un aparat de ra-

dio, o biblie cu foile soioase, ustensile de pescuit, diverse alte mărunţişuri. Arnie Kogan părea un om şters, fără pasiuni sau curiozităţi, poate într-adevăr cam sărac cu duhul.
Jack se aşează la masă nemulţumit de rezultatul căutărilor. Privi într-o doară spre cele două obiecte 'aflate în faţa lui, pe tăblia mesei : un ciocan şi un piron gros, ruginit. Chipul i se lumină brusc.
■— Hei, Fred, ce zici de astea ?
— Ce să zic ? se arătă poliţistul nedumerit.
— Nu-ţi închipui la ce ar putea fi folosite ? Carera privi înciudat, cîteva secunde, cele două obiecte, apoi se lovi cu palma peste frunte.
— Ai dreptate. Cum de nu m-am gîndit ? Şi am stat toată noaptea...
Moretti îl întrerupse febril.
— înseamnă că şi cufărul trebuie să fie pe undeva pe aici.
— Probabil l-a aruncat în apă. Era metalic, s-ar fi dus imediat la fund.
Jack luă una dintre undiţe şi i-o întinse pe cealaltă poliţistului.
— Hai să sondăm puţin. Nu văd de ce s-ar fi ostenit să-l arunce prea departe.
Ieşiră pe ponton şi începură să pipăie fundul apei. După un timp, Jack simţi că trestia se loveşte de un corp dur.
— Fred, vezi în cabană. Parcă era şi o cange pe acolo.
— Ai găsit ceva ?
— Cred că da.
Carera aduse din coşmelie cangea şi i-o întinse urmărindu-i încordat mişcările. După cîteva încercări, Moretti reuşi să scoată din apă un container metalic cu însemnele firmei „Condor Jewlery". II puse pe ponton şi îi făcu lui Fred cu ochiul.

— Ce zici, prietene, te propune Derek pentru primă ?
— Pe mine ? Tu ai fost cu ideea... tăcu imediat realizînd că în nici un caz nu-i putea pomeni locotenentului de Jack Moretti.
Jack aşteptă liniştit să ajungă la această concluzie.
— Aşa e viaţa : crudă. Ce să-i faci ? Acum s-ar zice că îmi eşti îndatorat.
Poliţistul îl privi acru.
— Ar fi trebuit să mă- aştept la aşa ceva din partea ta.
— Nu-ţi face sînge rău, Fred. Am să-ţi dau posibilitatea să te revanşezi.
— Nici nu mă îndoiam. întotdeauna ai fost un generos.
— Uite, prietene, spune-mi cîte ceva despre accident. Amănunte minore. Am aflat că toţi membrii echipajului au fost'împuşcaţi. Cum îţi explici treaba asta ? A mai fost cineva în avion ?■
— Nu. Am verificat în Mexic. N-a urcat *x\n* un pasager.
— înseamnă că au fost ucişi după ce s-a prăbuşit.
— Aşa s-ar zice.
— De fapt, se ştie ceva precis despre accident ?
—■ Specialiştii de la aviaţie susţin că a fost o aterizare forţată. Abia după aceea s-a produs explozia. Urmele de alunecare sînt evidente. Porţiuni lungi de vegetaţie tasată. Ceea ce nu înţeleg nici ei este explozia de după aterizare.
— N-ar fi fost posibilă ?
— Ba da, însă probabilitatea era foarte mică. Mai ales în cazul ăsta.
— Au aflat *â,e* ce a fost nevoit să aterizeze for-' ţat ?

— încă nu ştiu. Cercetările vor mai dura cel puţin cîteva zile. E nevoie de o expertiză minuţioasă a tuturor fragmentelor de avion. Şi, ca să fim chit, îţi vînd un pont.
— Timpanele îmi vibrează de încordare.
— Medicul legist zice că toţi cei patru au fost împuşcaţi *înainte* de explozia rezervoarelor.
— E absurd. Atunci cine a făcut manevrele de aterizare ? Spuneai că nu mai era nimeni în viaţă la bord.
— Aşa zice medicul. Cadavrele erau mutilate şi arse în urma exploziei. Unul a fost carbonizat complet. Identificarea lui s-a făcut pe baza inscripţiei de pe brăţara de la mîna dreaptă.
— De cine vorbeşti ?
— Louis Mendez. Un mexican angajat de cîteva luni. Forţează-ţi puţin mintea. Cine ar fi împuşcat nişte cadavre mutilate ?
— Şi altceva, ce mai spunea medicul legist ?
— Nu ştiu rezultatul autopsiei. Am stat toată noaptea aici. Ceea ce -ţi-am zis, am aflat din' primele lui constatări, de ieri, de la faţa locului.
— Şi cum a observat el aşa repede că sînt împuşcaţi, cînd cadavrele erau mutilate şi arse ?
— Nu toate fuseseră atinse în acelaşi grad. Harris, spre exemplu, putea fi uşor recunoscut. Se vedea clar că fusese împuşcat în cap. Jankins, la fel, avea tîmpla străpunsă de glonţ. Medicul i-a examinat meticulos şi pe ceilalţi doi. Şi Croft, şi Mendez fuseseră împuşcaţi.
—' Tot în cap ?
— Tot în cap.
— Trebuie să fie un dur tipul care a făcut aşa ceva.
— Ţi-a pierit entuziasmul ? rise Fred.
— A mai rămas un strop.

Jack scoase din buzunar un tub de bomboane mentolate, îi oferi lui Fred, apoi luă şi el. Răcoarea pastilei îl învioră. Simţea nevoia unui răgaz pentru a ordona informaţiile. Deasupra apei, ceaţa dispăruse şi soarele începea să dogorească.
— Pînă la ce oră stai aici, Fred ?
— Ziceau că vin să mă culeagă pe la nouă.
— Rămîne altcineva în locul tău ?
— Habar n-am. Derek nu mă consultă cînd ia vreo decizie.
— In fond de ce îl vînaţi pe Hogan ?
— Locuieşte cel mai aproape de locul în care s-a prăbuşit avionul. E imposibil- să nu fi observat explozia. Ar fi fost primul care ar fi-ajuns acolo.
— Eşti sigur că ieri se afla în zonă ?
— Am înţeles că nu are obiceiul să circule. Cel puţin aşa spun cei din oraş. Trîndăveşte toată ziua. E cam sonat băiatul.
— Agresiv ?
— Nu, nici pe departe. Dar cine poate pătrunde mintea unuia ca el ?
Jack îşi privi ceasul. Trebuia să se grăbească dacă nu voia să dea nas în nas cu locotenentul Derek. Fred îi observă începutul de neliniște.
— într-adevăr, ar fi cazul să cam dispari de-aici.
— Fred, îţi mulţumesc. Fără glumă.
— Hai, vîsleşte ! Informaţiile astea oricum le aflai din ziare. De altfel am o vagă bănuială că nu te bazezi numai pe el.
— Eşti formidabil ! Ce intuiţie ! Privi spre cufăr, apoi din nou spre poliţist. Sper să ne mai vedem cît de curînd. Avem noroc împreună.
Fred se încruntă.
—- Vrei să-mi sugerezi că mă ai la mînă ?
— în nici un caz. Prea te superi uşor.

Poliţistul nu răspunse. Jack îşi privi din nou ceasul şi se îndreptă spre barcă. In minte începuse deja să i se contureze un plan de acţiune pentru următoarele cîteva ore. Coborî în ambarcaţiune şi, înainte de a porni motorul, se mai întoarse o dată spre Fred Carera.

— Fred, cum arată Arnie Hogan ?

Poliţistul, tot încruntat, se hotărî totuşi să-i răspundă.

— Un malac de vreo doi metri înălţime, cu barbă şi plete soioase. Âia din oraş spun că umblă mereu cu o scurtă *de doc pe el. Jerpelită, cîndva albastră... Mai mult nu ştiu nici eu.

— Mulţumesc, e de ajuns. Făcu un ultim semn de adio şi demară.în trombă.

Carera îl urmări cum se depărtează pînă îl pierdu din ochi la cotul canalului. Ridică apoi icnind cufărul şi îl trase cu lehamite după el în cabană. Încerca să-şi imagineze ce ochi o să holbeze Derek cînd îl va vedea. în orice caz, va înceta un timp cu glumele tîmpite la adresa lui. îşi aminti din nou de Jack. în fond, trebuia să recunoască, detectivul era un băiat de treabă. Chiar dacă uneori cam prea isteţ...

4

Moretti conducea papucul consultînd harta la fiecare ramificaţie de canale. Nu putea părăsi zona fără să arunce măcar o privire în locul unde se prăbuşise avionul. Erau puţine şanse de a afla ceva în plus faţă de ceea ce îi spusese Fred Carera, însă

experienţa îl învăţase că nici un amănunt nu trebuia neglijat. Apa scînteia ca un smarald cu miezul tulbure şi labirintul canalelor părea fără sfîrşit. Vizibilitatea era minimă. Perdelele de stuf, fără nici o spărtură, mărgineau culoarul de apă iar deasupra soarele începea să lumineze incandescent. în jur, zumzet de ţînţari, clipocitul peştilor, arareori cîte un ţipăt de pasăre. în rest, nici ţipenie. Păienjenişul minuscul de pe hartă începu să-i joace în faţa ochilor. Spera să fie corect trasată. Altfel... îşi aminti că, la circiumă, bătrînul îi spusese că de la cabana lui Hogan pînă la locul unde se prăbuşise avionul nu era decît o jumătate de milă. Ar fi trebuit să ajungă deja. Vira pe un nou cot al canalului şi observă deodată, chiar în faţa lui, cum pe o porţiune de cîţiva metri stuful de pe ambele părţi ale căii de apă era strivit, aproape smuls din pămîntul clisos. Răsuflă uşurat. Ajunsese la urma lăsată de avion în timpul aterizării forţate. Aparatul traversase canalul, din fericire mult prea îngust pentru a-i permite scufundarea în apă şi izbirea de malul opus. Alunecase perfect, împotmolindu-se la vreo sută de metri în dreapta, unde se vedeau mişunînd cîţiva indivizi în salopete azurii. Probabil acolo se produsese şi explozia. Jack porni cu viteză minimă căutînd culoare de apă spre locul acela. Rătăci un timp călăuzindu-se după strigătele rare ale oamenilor, dar în cele din urmă găsi canalele potrivite de acces. Explozia fusese deosebit de puternică. Fuselajul era rupt în două, partea din faţă distrusă şi arsă, iar aripile frînte. Peste tot erau fragmente din carcasă, înfipte în noroi sau plutind pe apă. Cei cîţiva bărbaţi care se ocupau cu cercetarea lor nu-i dădură nici o atenţie. O şalupă cu motorul în funcţiune staţiona, fiind încărcată cu resturile ce urmau a fi trimise la laborator. Moretti

se apropie de ea pentru a încerca să-1 contacteze pe individul aflat la bord, dar un huruit tot mai puternic, pe care nu putea să-1 localizeze, îl determină să oprească motorul. Cîteva clipe mai tîrziu, la cîţiva metri de el păpurişul fu culcat la pămînt şi un hidroglisor uşor îşi făcu apariţia. Un salt scurt şi începu să plutească pe apă. Huruitul elicei încetă. Jack simţi că-i piere tot entuziasmul. Exact aceeaşi stare de spirit o citi şi pe faţa locotenentului Derek aflat la bordul hidroglisorului.

—■ Parcă avusesem o înţelegere, azvîrli locotenentul.

— Da, dar ziua e abia la început.

— Nu face pe şmecherul cu mine ! • Jack simţi că-i sare muştarul.

— Ascultă, Derek, nu mor de plăcere să discut cu tine, dar ar trebui să-ţi amintesc că ai memoria cam scurtă. La ultima noastră... colaborare, dacă nu eram eu, băieţii ăia simpatici te-ar fi prăjit la foc mic. N-am nevoie de recunoştinţa ta, dar scu-teşte-mă de aerele astea !

Faţa locotenentului se făcu roşie ca sfecla. Vru să-i răspundă tăios, dar renunţă în mod neaşteptat şi se întoarse furios către poliţistul de la comanda hidroglisorului.

—■ Ce te .holbezi, dobitocule ! Trage la mal !

Poliţistul îi îndeplini ordinul mormăind ceva neinteligibil. Derek sări greoi afundîndu-se în noroi pînă la glezne. Elanul fusese însă prea mare şi locotenentul căzu imediat în genunchi, apoi în patru labe. în spatele lui, poliţistul rînjea cu gura pînă la urechi. Derek nu privi în urmă. înjură printre dinţi şi se ridică anevoie ştergîndu-şi mîi-nile înnoroite de turul pantalonilor. Păşi apoi cu demnitate către unul din oamenii în salopetă.

31

Moretti pomi motorul şi se apropie de şalupă. Tînărul de la bord rîdea urmărind mersul legănat al locotenentului.
— Cam arţăgos burtosul, făcu spre Jack.
— îi place să-şi dea importanţă.
— Eşti poliţist ?
— Nu, detectiv. Jack Moretti mă numesc.
— Peter Hunt. Cu ce-ţi pot fi de folos ?
—′• M-ar interesa ce crezi despre povestea asta, zise Jack arătînd cu bărbia spre rămăşiţele avionului.
— Deocamdată nu-ţi pot da nici o informaţie concretă. E ceva ciudat la mijloc.
— Adică ?
— După toate probabilităţile, explozia ar fi trebuit să se producă la impactul cu solul. Dar, din urmele lăsate, se pare că pilotul a fost un as. A reuşit aterizarea forţată. Asta nu înseamnă că rezervoarele nu puteau exploda în momentul imediat următor. Să-ţi arăt însă ceva. Se aplecă şi luă' o pungă de plastic în care se afla un fragment de parbriz şi i-o întinse. Ce părere ai ?
'—\ Sînt nişte crăpături circulare şi aici, în margine, pare a fi urma unui... glonţ ?
— Exact. Şi de petele alea ce zici ?
Jack privi cu atenţie simţind cum îl cuprinde neliniştea. ■— Sînge ?
— Aşa s-ar părea. Şi, ţine cont, după curbură se pare că e faţa interioară a geamului. Ya trebui totuşi o analiză de laborator...
Moretti îl întrerupse îngîndurat. —■ Vrei să spui că cineva a fost ucis în avion *înainte* de explozie ?

— Aşa ceva l-am auzit spunînd şi pe medicul legist după ce a examinat cadavrele...
— Spune-mi, Peter, crezi că se va putea afla ceva precis la citirea cutiilor negre ?
— Din păcate n-am găsit nici una. Şi, crede-mă, am periat ore întregi împrejurimile. Parcă s-au evaporat...
Jack îi întinse ciobul de parbriz. Lucrurile se dovedeau a fi mult mai complicate decît le crezuse iniţial. Pentru a doua oară i se punea în faţă, de data asta cu o dovadă concretă, varianta împuşcării celor din echipaj înaintea pulverizării avionului.
Deocamdată, de aici nu mai avea ce afla.
— Peter, vrei să-mi faci un serviciu ? ■— Sigur. Dacă pot.
— Lasă-mi un număr de telefon unde te pot găsi. M-ar interesa rezultatele expertizei voastre.
Tînărul scoase din buzunarul de la piept o carte de vizită şi i-o întinse.
— Aş prefera să mă cauţi acasă.
— In regulă. Mulţumesc !
— li salută zîmbind scurt şi demară îndepăr-tîndu-se cu viteză maximă.
Cînd ajunse în sfîrşit la debarcader, ceasul arăta ora 10,30.
In baraca iui, întins pe un fotoliu zdrenţuit, paznicul pufăia din lulea cu ochii închişi. Jack ciocăni formal în tocul uşii.
Bătrînul îl privi printre gene, cu indiferenţă, apoi consultă orologiul din perete.
— Mai aveai două-trei ore bune. Plătite...
— Nu contează. Spune-mi, dacă aş vrea să a-jung cu o barcă sau, mă rog, cu un hidroglisor, la şoseaua 26, pe unde ar trebui s-o iau ?

— Cel mai lesne ar fi pe la Botul Şarpelui. De acolo pînă la şosea nu sînt nici o sută de metri. Dar, să ştii, hidroglisor nu am...
— Era doar o întrebare. încă ceva. De aici cum pot ajunge cu maşina la Botul Şarpelui ?
— Pe drumul obişnuit pînă la autostradă, iar de acolo la dreapta, spre N.O. După vreo zece mile ai să vezi ieşind din stuf o stîncă teşită.
— Mda, cred că am văzut-o ieri, cînd veneam încoace...
— Probabil. E singura din zonă. Dumnezeu ştie cum a apărut în mlaştinile alea...
— Bine, bătrîne, îi aruncă Jack peste umăr gră-bindu-se spre maşină. Piaţa era ca de obicei, aproape goală. Urcă la volan şi introduse cheia în contact. Privi într-o doară spre „Aligatorul" şi ridică instantaneu talpa piciorului de pe acceleraţie. în uşa localului, moşneagul cu care vorbise în ajun discuta ceva cu un individ înalt, cu ochelari de soare. Alături, lîngă bordură, era tras un Lincoln negru, cu motorul mergînd. Nici individul de la volan, nici cel de pe trotuar nu păreau a fi de la Armata Salvării.
Jack presimţea că va începe cursa cu obstacole. Prea mersese totul uşor pînă acum... Iar miza era mai mult decît apetisantă.
Se surprinse gîndind că ar da chiar şi diurna pe o zi pentru a putea afla cine erau cei doi flăcăi...

5

Aerul tremura lichefiat de căldură, iar în faţa iui panglica de asfalt lucea ape-ape. Intrase deja pe autostradă şi rula urmărind cu atenţie dunga

subţire verde-închis, ce marca departe, spre dreapta, începutul stufărişului. Din cînd în cînd, pe lingă el treceau camioane uriaşe, claxonînd strident. Circulaţia era destul de rarefiată. Pe întinsul cîm-piei, la distanţe mari între ele, apăreau grupuri de construcţii din lemn şi pilcuri de pomi : fermele. Prin geamul deschis al portierei, curentul de aer făcea zăpuşeala suportabilă. Radioul emitea non-stop un program săltăreţ de muzică country. Pînă la Botul Şarpelui mai erau cîteva mile bune. îşi aprinse o nouă ţigară din pachetul verde şi savura fumul mentolat. Avea un mic răgaz pentru a încerca să pună cap la cap informaţiile aflate în cursul dimineţii. Dispariţia cutiilor negre făcea să se contureze o primă ipoteză plauzibilă : asasinul celor patru membri ai echipajului încercase să şteargă urmele. Şi tot el era cel care provocase explozia avionului *după* multipla omucidere. Gine putea fi acesta ? Arnie Hogan ? Aşa părea la prima vedere. Şi totuşi cîteva lucruri rămîneau neclare. Cum reuşise el, cam sărac la minte după cum afirmau toţi cei care îl cunoşteau, să ucidă patru oameni înarmaţi, special antrenaţi pentru misiuni dificile ? Să fi fost ei răniţi în urma şocului şi incapabili de a se apăra ? Puţin probabil, dar nu imposibil., Rămînea şi celălalt aspect, al împuşcăturilor în cap. Ele demonstrau sîngele rece al unui asasin de profesie sau, de ce nu, al unui maniac. Şi totuşi, operaţiunea fusese extrem de bine gîn-dită şi executată cu maximum de rapiditate. Asasinul îşi dăduse seama că la locul accidentului puteau pica dintr-o clipă în alta şi alţi curioşi sau poliţiştii. Să fi făcut Arnie Hogan totul de unul singur ? — nebunii au uneori sclipiri de geniu —, sau mai exista altcineva în spatele său care dirijase întreaga operaţiune ? Apariţia la Creckpoint a

celor doi indivizi cu Lincolnul îl determina sa ia serios în considerare această presupunere. Se putea prea bine ca Hogan, cu şiretenia lui tîmpă, să încerce să-1 tragă pe sfoară pe adevăratul *creier* al acţiunii. Mai erau şi alte amănunte tulburi : cauza prăbuşirii, arma cu care fuseseră împuşcaţi cei patru, dar ele vor fi lămurite de expertiza specialiştilor. Deocamdată, cel care trebuia găsit în primul rind era Arnie Hogan. Şi asta cît mai repede. Tipii cu Lincolnul sau chiar locotenentul Derek nu pierdeau nici ei timpul...

încetini. Un zîmbet de satisfacţie îi apăru în colţul gurii zărind, în dreapta, cum răsare din pă-rnîntul plat şi mustos al câmpiei-, o cocoaşă singulară de piatră, precum carena încremenită a unei şalupe răsturnate. Opri maşina pe asfaltul din dreapta liniei continue, coborî şi alergă spre monstrul de piatră. Se învîrti un timp în jurul lui fără să observe vreo urmă, apoi încercă să pătrundă cu privirea perdeaua de papură. Zadarnic. Enervat, ocoli din nou stînca şi pe una din părţile laterale găsi o zonă accesibilă şi urcă. De la înălţimea celor cîţiva metri, reţeaua canalelor ce brăzdau hăţişul vegetal se vedea ca în palmă. La nici douăzeci de paşi în faţă, ascuns în păpuriş, un hidroglisor zăcea părăsit, aplecat într-o rînă. Moretti răsuflă uşurat. Coborî şi încercă din nou să descopere vreo eventuală urmă în iarba grasă din împrejurimi, dar fără succes. Arnie Hogan părea să se fi evaporat pur şi simplu.

Ingîndurat, se întoarse la maşină. Abia acum începea partea cea mai grea a căutărilor. Şi cel mai trist era că nu avea nici o idee valabilă. Mai mult ca sigur, idiotul alergase la şosea şi făcuse autostopul. Găseşte-1 dacă poţi... Pe lîngă el, un autocamion trecu urlînd, cu peste 80 de mile la oră. Ma-

şina se clătină din cauza curentului de aer. Iritat, porni motorul, dar imediat un surîs îi apăru în colţul gurii. Cine ar fi oprit în pustietatea asta să ia o namilă soioasă ? în nici un caz cei cu limuzine. Poate doar şoferii de camioane. Iar aceştia obişnuiau să oprească pentru masa de prînz la restaurantele din marginea autostrăzii. Trebuiau luate la rînd, era unica soluţie. Mai rămînea de stabilit direcţia. Drept în faţă, la vreo sută de mile, era New Orleans. Orice fugar isteţ ar încerca să-şi piardă urma într-o mare metropolă. Mai rămînea de văzut dacă Hogan, în sminteala lui, alesese a-ceastă variantă. O şansă minimă, dar trebuia încercată. Demară şi dădu la maxim volumul radioului... ■

Abia la al patrulea popas, cînd soarele îşi începuse deja drumul descendent, norocul păru să-i surîdă. Locul arăta aidoma celorlalte : o staţie de benzină, cîteva magazine cu vitrinele cît pereţii, un restaurant MacDonald. în perimetrul de asfalt erau parcate mai multe camioane şi cîteva limuzine. Restaurantul era şi el din cele obişnuite : o încăpere dreptunghiulară, cu mesele la ferestre şi cu o tejghea cît toată lungimea camerei. Două grupuri de bărbaţi solizi, în tricouri, mîncau şi vorbeau zgomotos. în jurul lor se învîrteau cele două ospătăriţe rîzînd şi intrînd în vorbă cu ei, ca nişte vechi cunoştinţe, in afara şoferilor mai erau cîteva persoane răzleţe, lipsite de importanţă.

Jack se îndreptă spre chelul din spatele tejghe-" lei.

— O cafea şi două sandvişuri cu şuncă.

— Nu luaţi loc la masă ?

— Prefer să stau aici. Vreau să te întreb ceva.

— Despre ce e vorba ? se arătă interesat chelul după ce transmise comanda în spate.
—Caut un tip. înalt, solid, cam soios. Poartă o scurtă albastră, jerpelită. N-a trecut cumva ieri pe aici ?
Barmanul îl privi cîteva clipe cu suspiciune, apoi clătină din cap.
— Nu-mi aduc aminte.
— Bărbos, cu plete, insistă Jack fără prea mult entuziasm. E posibil să fi avut cu el o geantă de voiaj sau aşa ceva.
— Nu ! Mi~aş fi amintit... negă în continuare celălalt punîndu-i lîngă cafea farfurioara cu sandvişuri. După cîteva clipe însă, se apropie de el şi zise nesigur :... ştii, de fapt a fost ieri unul cam ciudat pe aici, dar nu aşa cum îl descrii dumneata... Ce m-a frapat e că tîra tot timpul după el o sacoşă mizerabilă şi o geantă diplomat. Nu le-a scăpat din ochi nici un moment...
— O geantă diplomat ?
— Da... şi încă din alea cu cifru... nu se potrivea nici de-al dracului cu sacoşa aia... şi nici cu mutra lui...
— Arăta neglijent ? redeveni Jack interesat. ">
— Nu, îl dezamăgi chelul. Tot o namilă cum zici dumneata, dar fără barbă, tuns îngrijit. Parcă avea şi o mustăcioară subţire, dar nu garantez. Oricum însă, nu se potrivea cu diplomatul ăla...
— Cu ce era îmbrăcat ? încercă Jack o ultimă' carte.
— Pantaloni şi un tricou simplu. Galben.
Moretti tăcu, încereînd să-şi amintească lucrurile din coşmelia lui Hogan. Văzuse într-adevăr pe acolo şi un brici, însă atît de mîncat de rugină, că nici de pieptene nu mai era bun. Dacă, prin absurd,

străinul de care vorbea celălalt ar fi fost Arnie Hogan, unde s-ar fi putut acesta bărbieri şi tunde atît de „îngrijit" ? Cît despre lucruri curate de îmbrăcăminte, nu văzuse nici urmă de aşa ceva în şandramaua aia. Şi totuşi, nici o urmă, cît de neînsemnată, nu trebuia abandonată la jumătate... —■ Cum a venit aici ?
— Cu *Elefantul.* Cu Bob, vreau să spun. Am înţeles că-1 culesese Bob pe drum.
— Bob trece azi pe aici ?
— Acum o oră a plecat. Vine din nou mîine, pe la trei. Face zilnic curse şi întotdeauna opreşte la noi pentru prînz.
— Ştii cumva pentru cine lucrează ?
— E o firmă alimentară, sau aşa ceva, din N.O. Habar n-am cum se numeşte.
— Am să încerc să trec mîine pe aici. Mulţumesc !
îşi luă cafeau şi sandvişurile şi se retrase la o masă, în timp ce mînca, întoarse pe toate părţile spusele barmanului. Statura necunoscutului corespundea cu cea a lui Hogan, geanta de voiaj intra şi ea în scenariul său, la fel grija excesivă pentru bagaje. De unde însă apăruse geanta diplomat ? Şi mai ales, dacă individul respectiv era într-adevăr Arnie Hogan, cum de reuşise să se facă atît de fercheş peste noapte ? Negreşit trebuia să revină aici a doua zi pentru a vorbi cu Bob *Elefantul.*
Se ridică de la masă cu foamea potolită doar pe jumătate, achită consumaţia şi ieşi.
Pe drumul de întoarcere, opri din rutină şi la celelalte două popasuri, dar nu mai descoperi nimic demn de atenţie.
Ajunse în New Orleans la ora aceea violetă a amurgului tîrziu, cînd oraşul îşi aprindea treptat feeria de lumini. Traversă cartierele cu vile, vechi,

coloniale, înecate în vegetaţie şi ajunse curînd în zona micilor imobile de închiriat. Aerul era curat, răcoros, cu un abia perceptibil miros de ocean. Flashurile reclamelor se reflectau pe parbriz, vitrinele magazinelor străluceau, din interiorul localurilor se auzea muzica de fiecare seară. Străzile începeau să se anime. Ajunse la birou, luă din cutia poştală ziarele şi cele cîteva plicuri şi intră. îşi desfăcu imediat o cutie de bere şi se tolăni pe scaun, în sfîrşit se putea odihni. Nu găsi nimic interesant în articolele din ziare referitor la tragedia din mlaştini şi luă la rînd plicurile. Majoritatea erau prospecte expediate de diverse iirme şi asociaţii. O singură scrisoare, şi aceea fără vreo adresă şi fără ştampile sau timbre, semn că fusese adusă personal pînă aici. Recunoscu pe foiţa din interior scrisul buclat al lui Hellen şi simţi o strîngere de
inimă.

„Te-am *aşteptat ieri toată seara şi tu n-ai binevoit să dai nici măcar un telefon. Nu e prima oară. Dacă pînă acum ai crezut că sînt proasta care îţi suportă totul, să ştii, băiete, că te-ai înşelat amarnic. Adio !*
H
P.S N-are rost să mă cauţi în seara asta. l-am promis lui Matt că voi ieşi cu el.
Tot H" .

Jack mototoli nervos scrisoarea. Din nou papi-ţoiul ăsta de Matt ! într-o zi o să-i ardă una peste zîmbetul ăla de reclamă pentru pasta de dinţi de-o să-1 includă ăia în prospectele cu plăci dentare ! Tot timpul se băga peste tine cu surîsul lui superior, cu poantele lui subţiri, cu manierele lui de

gentleman. Flori, bomboane, discuţii învăluitoare, iar proastele mureau de plăcere cînd le băga în seamă. De la Hellen însă nu s-ar fi aşteptat să-i facă o asemenea figură. Nu era o gîsculiţă. Deodată se lovi cu palma peste frunte. Hellen îi cunoştea antipatia pentru Matt şi totul nu era decît o figură menită să-l pună puţin pe jăratic. Mai mult ca sigur asta era... Dar dacă... totuşi... Întinse mîna spre telefon însă în acelaşi moment zbîrnîi soneria acestuia. Rămase derutat cîteva clipe apoi un zîmbet larg i se aşternu pe faţă. Cum putuse să creadă că l-ar lăsa ea atîta timp supărat ?
Ridică receptorul şi rosti cu o voce cît mai copilăroasă.
— Alo tot mai e supărată pisicuţa pe motăne-lul ei ?
De la capătul celălalt al firului se auzi o tuse înecată apoi un glas sobru sec.
— Domnule Moţă..., ăă, domnule Moretti, Benton la telefon. V-am sunat pentru a vă reaminti că în seara asta domnul Gregorian aşteaptă un prim raport din partea dumneavoastră.
— La dracu' cu domnul Gregorian ! mormăi Jack înciudat.
— Poftim ? N-am înţeles ce-aţi spus.
Jack făcu eforturi disperate să-şi recapete calmul.
— E prematur să vă prezint nişte concluzii în seara asta.
— De ce ?
— Am descoperit cîteva posibile piste, dar va trebui să le verific mîine. Spuneţi-i domnului Gregorian că voi avea onoarea să-l întîlnesc şi să-i prezint concluziile mele mîine seară.
— Dar, domnule Moretti...

— Mîine ! strigă furios Jack şi trînti receptorul.
Scoase pachetul de ţigări din buzunar, aprinse una şi inspiră adînc fumul, încercînd să se calmeze. De la barul de vizavi răzbătea pînă la el sunetul nostalgic al unui solo de trompetă. Mai mult ca ori-cînd, goliciunea încăperii îi accentua sentimentul de singurătate. Sorbi încă o gură de bere, apoi trase telefonul către el. Formă numărul lui Hellen şi duse încet receptorul la ureche.
Rămase mult timp nemişcat ascultînd apelurile în gol, repetate la nesfîrşit...

6

A doua zi, la opt dimineaţa, prost dispus, cu gura amară şi ochii umflaţi de nesomn, Jack Mo-retti se afla în biroul domnului Bennet, director general al firmei „Bennet S.T.". Interiorul era elegant, poate puţin desuet datorită pieselor masive de mobilier. Singurul element înviorător era fereastra imensă, prin care panorama oraşului apărea în toată splendoarea ei.
Domnul Bennet, micuţ, osos, cu un cap disproporţionat de mare faţă de restul corpului, cu pielea gălbejită, aproape străvezie, îl cerceta cu o privire ştearsă.
— Deci, domnule Moretti, cu ce vă pot fi de folos ?
— Mă interesează cîteva date suplimentare în legătură cu transportul pe care l-aţi efectuat pentru „Condor Jewlery".
Faţa bătrînului se rigidiza.

— Vă ocupaţi de acest caz ?
— Da.
— Cine v-a angajat ? Gregorian ?
— îmi pare rău. Ştiţi...
—' Da, înţeleg... secretul profesional... Din păcate nici eu nu vă pot da prea multe relaţii. Aştept rezultatele anchetei efectuate de poliţie. Şi aşa am avut foarte multe necazuri.
— V-au scăzut comenzile ?
— Da. Va trebui să facem mari eforturi pentru a recîstiga încrederea clienţilor. Din nefericire, arătă spre ziarele împrăştiate pe biroul său, presa nu ne slăbeşte o clipă.
— Şi nu credeţi că o rezolvare rapidă a cazului v-ar fi favorabilă ?
— Ba da. Cu siguranţă. Deşi răul e făcut...
— Atunci ajutaţi-mă, îl întrerupse Jack. Vă cer doar o informaţie.
Domnul Bennef rămase tăcut. Probabil nu avea încredere prea mare în detectivii particulari. într-un tîrziu întrebă.
— Ce anume doriţi ?
—■ Vreau să ştiu dacă în afara cufărului pentru „Condor" echipajul a primit însărcinarea de a mai transporta şi altceva.
Pentru o fracţiune de secundă ochii bătrînului se înnegurară, suficient însă pentru ca Jack să-şi dea seama că atinsese un punct sensibil.
Domnul Bennet negă categoric.
— în nici un caz. Transportul era comandat exclusiv de firma „Condor Jewlery".
—i Vă asigur că informaţia va rămîne pur confidenţială.
— N-are rost să insistaţi. V-am răspuns. Moretti înţelese motivul pentru care celălalt încerca să nege atît de categoric. Orice transport

suplimentar echivala cu o încălcare a contractului. Iar, în situaţia de faţă, o asemenea informaţie scăpată ziarelor echivala cu lovitura de graţie dată firmei. Se hotărî să supraliciteze, chiar dacă nici el nu era încă sigur de ipoteza ce i se conturase în minte în timpul insomniilor de astă-noapte. Oricum n-avea nimic de pierdut dacă încerca.
—■ Domnule Bennet, din cercetările mele reiese că, în afara containerului cu bijuterii, avionul firmei dumneavoastră mai avea la bord şi o geantă diplomat cu cifru. Cui era destinată, ce conţinea şi cine o înmînase echipajului ?
— Nu ştiu la ce vă referiţi. Datele dumneavoastră sînt absolut false, zise bătrînul apăsat, cu vocea uscată.
Jack îi simţi hotărîrea şi chiar începutul de iritare şi pentru o clipă se îndoi de raţionamentul său. îşi aminti însă de reacţia iniţială a domnului Bennet şi se hotărî să mai încerce o dată, chiar dacă va trebui să apeleze la meschinul şantaj.
— Regret că nu ne putem înţelege. Sînt sigur că prietenii mei ziarişti vor fi extrem de receptivi la o asemenea ştire...
Paloarea bătrînului se accentua brusc. Ochii îi luciră şi în ei se citea ură.
■— Asta se numeşte şantaj.
■—■ Depinde din ce unghi priveşti. Eu o numesc sinceritate.
Domnul Bennet îşi puse coatele pe birou şi împleti degetele rezemîndu-şi fruntea de ele. Rămase un timp aşa. Cînd îşi ridică din nou privirea, Jack înţelese că se hotărîse să vorbească.
— Am primit ieri dimineaţă un telex de la oficiul nostru din Mexic. Un anume inspector de poliţie, Howard Johnston, a solicitat şi a primit aprobarea reprezentantului nostru de a trimite cu avi-

onul o servietă cu nişte documente pentru locotenentul Kowalski. Se pare în legătură cu un caz pentru care fusese trimis acolo, în Mexic. Nu cunosc amănunte şi nici nu doresc să mă amestec în treburile poliţiei.
— îmi este de ajuns, domnule Bennet. Vă asigur că nu voi divulga nimănui acest amănunt.
— Sper, murmură bătrînul înfrînt.
— Puteţi conta pe mine.
Domnul Bennet nu se obosi să-1 conducă. Rămase în fotoliu, privind alb în urma lui.
Jack ieşi în stradă stăpînit de gînduri contradictorii. Pe de o parte se confirma ipoteza aceea care la început i se păruse falsă : că autostopistul cules pe autostrada 26 de Bob *Elefantul* ducea cu el prada luată din avion, pe de altă parte nu înţelegea cum şi unde reuşise Arnie Hogan, căci altcineva nu vedea cine ar putea fi individul, să se ferchezuiască. La urma urmei poate că Hogan nici nu era nebun, ci doar un individ ciudat care se izolase de ceilalţi şi iubea solitudinea. Important era că statura corespundea. Părul făcea parte din a-mănuntele care se puteau modifica cel mai uşor. Oricum, trebuia să-1 găsească neapărat pe şofer şi să stea de vorbă cu el. Se apropie de un chioşc de ziare şi cumpără cîte un număr al fiecăruia dintre marile cotidiene, apoi se sui în maşină şi demară spre birou. Circulaţia nu era prea intensă,. în mai puţin de zece minute ajunse.
în cutia poştală nu îl aştepta nici un mesaj. Hellen... Dar mai bine ar încerca să uite de ea. Cel puţin pînă diseară, cînd va încerca s-o sune din nou. Aruncă ziarele pe birou şi îşi turnă un pahar de whisky. Lăsă storurile la jumătate şi se tolăni pe scaun luînd cotidienele la rînd. De data aceasta

ştirile seci, de ultimă oră, privind prăbuşirea avionului companiei „Bennet S.T.", erau înlocuite cu reportaje consistente de la faţa locului, cu tot felul de comentarii, raţionamente şi informaţii adiacente. Se cunoştea că reporterii avuseseră aproape două zile la dispoziţie pentru documentare şi se străduiau să stoarcă tot ce se putea dintr-un asemenea subiect gras. Titlurile erau fulminante : „Un avion în flăcări, toţi membrii echipajului asasinaţi", „Bijuterii de 400 000 milioane dolari furate şi patru oameni ucişi", „Diagnostic clar : împuşcaţi în cap" etc. etc. Sub titluri, pe toată lungimea paginii, majoritatea prezentau fotografiile celor patru : Harris, Mendez, Jenkins şi Croft. Moretti le examina curios, apoi se cufundă în citit. Nu. puţine erau cazurile în care ziariştii dăduseră peste'amănunte revelatoare, ce scăpaseră poliţiei, sau făcuseră speculaţii, considerate la început fanteziste, dar care pînă la urmă se adeveriseră. Citi amănunte din viaţa celor patru, descrieri ale locului tragediei, parcurse din nou lista cu bijuteriile dispărute, înregistra cu atenţie diversele interpretări date de reporteri cazului, unele de-a dreptul bizare : atac terorist,, acţiune a traficanţilor de pietre preţioase, răzbunări obscure, întîlni chiar şi unele proorociri ale unor magicieni de mîna a doua. în general însă, nimic deosebit, revelator. Ceva mai interesant i se păruse materialul din „N.O. Magasine", sub al cărui ultim subtitlu : „Autorul, asasin de profesie sau dement genial ?" se vehicula ideea că Arnie Hogan, după ce comisese multiplul asasinat şi luase bijuteriile, încercase să dispară undeva spre autostrada 26. Era clar cine îi vînduse ziaristului informaţia. Probabil că zilele astea, cu afluenţa de curioşi de la Creekpoint, bătrînul umblase mai mult beat decît treaz. Şi cel mai îngrijorător era faptul

că acum o mulţime de indivizi, inclusiv flăcăii cu ochelari negri, inclusiv poliţia, se vor apuca să pieptene şoseaua. Din păcate, pînă la ora trei nu avea nici o altă modalitate de a-1 găsi pe Bob *Elefantul.* Nu-i rămînea decît să spere în şansă. Pînă atunci însă mai avea cîteva treburi de rezolvat.
Trase telefonul spre el şi formă numărul de la secţia de „Omucideri'" a poliţiei. Surprinzător, îl prinse chiar pe Fred Carcra. Glasul lui i se păru dulce ca mierea.
— Bună, Fred. Bucură-te, omule, vorbeşti cu bunul tău prieten Jack Moretti.
Celălalt nu-i împărtăşi entuziasmul. Dimpotrivă.
— Ce mai vrei ?
— Nimic deosebit. Cum s-a întîmplat de ai scăpat din mlaştini ?
— Ascultă, Jack, sînt sătul de glume tîmpite. Ce doreşti ?
— Vorbeam serios. Aţi lăsat baltă ancheta ?
— Au rămas doi din echipă acolo. Restul ne-am întors. E destul de lucru şi aici. Mai ai altceva de întrebat ?
— Mă interesa concluzia definitivă a medicului legist.
— Toţi patru au fost împuşcaţi mortal, cu cîte un singur glonţ, provenit dintr-un Colt 45. Tipul de armă cu care erau dotaţi cei patru membri ai echipajului. Pistolul lui Mendez nu a fost găsit.
— Despre avion ceva noutăţi ?
— Nu, expertiza va mai dura cîteva zile.
— Mulţumesc, Fred ! Iţi voi rămîne veşnic îndatorat.
Celălalt îşi înăbuşi un început de înjurătură şi trînti receptorul.
Moretti se ridică de pe scaun şi părăsi biroul. Afară era zăpuşeală. Se apropia obişnuita ploaie

de prînz. Urcă la volan şi se îndreptă spre cartierul select al oraşului.
Magazinul domnului Salomon Rosenberg etala în vitrine cele mai elegante şi, evident, mai scumpe, bijuterii. Faţada de marmură neagră, geamurile securizate, aerul sobru, uşor retro al aranjamentului amplificau scînteierile colierelor de perle, ale brăţărilor, diademelor şi medalioanelor cu briliante puse în evidenţă de lucrături fine.
Domnul Rosenberg se afla în biroul său din spatele magazinului şi se lăsă destul de mult aşteptat. Cînd îşi făcu apariţia, îl cercetă pe Jack cu un ochi critic, dîndu-şi seama din primul moment că nu avea de a face cu un client. Nici măcar cu unul potenţial.
Jack îi arătă legitimaţia şi domnul Brown, ne-încercînd nici măcar să-şi ascundă indispoziţia, îl invită în biroul său.
— Luaţi loc, domnule Moretti. Despre ce este vorba ?
— Aţi aflat, cred, despre transportul pentru „Condor Jewlery".
— Bineînţeles. Chiar dacă n-aş fi citit ziarele, lucrez în branşă...
—■ Cunoaşteţi bijuteriile care s-au furat ?
— Pe cele cu o valoare deosebită, da. Mi-au fost transmise date suficiente despre ele.
— Cine vi le-a transmis ? se arătă interesat Jack.
— „Condor Jewlery'\ Aşa se procedează în cazuri din acestea. E o regulă nescrisă. Pentru a le putea identifica...
— Vreţi să spuneţi că autorii furtului nu le pot revaloriza prin...

— Domnule, îl întrerupse acid Rosenberg, meseria de bijutier este dintre cele mai vechi şi are regulile ei precise. în primul rînd cinstea şi solidaritatea între noi, cei din branşă. Altfel n-am putea supravieţui. Mai ales în zilele astea... Cine încalcă acest cod moral se autoexclude cu bună ştiinţă şi niciodată nu va mai fi reprimit. *în* nici o parte a lumii....
— înţeleg... N-a fost în intenţia mea; să...
— Nu-i nevoie să vă scuzaţi... îl întrerupse cu răceală bijutierul şi privi ostentativ către ceasul de birou.
Jack se făcu că nu pricepe aluzia.
— Mai am totuşi o întrebare : dacă pietrele sînt desprinse din monturi, le mai puteţi recunoaşte.
— Bineînţeles. Vorbesc de cele importante. Fiecare piatră preţioasă are caracteristicile ei, bine determinate : mărimea, culoarea, limpezimea, gradul şi modul de prelucrare, chiar eventualele imprecizii în execuţie, şi alte o mulţime de asemenea trăsături.
— înseamnă că în cazul furtului din avion, autorul nu va putea valorifica prea uşor prada...
— Exact. Majoritatea pieselor sînt unicate. Pentru a putea fi repuse în circulaţie, vor trebui re-prelucrate. Ceea ce le va scădea foarte mult din valoare. Pe de altă parte lucrul presupune existenţa unei întregi reţele...
— Consideraţi deci că autorul nu poate fi un *lup singuratic.*
— Foarte puţin probabil... Doar dacă nu e vorba de un dement...
Jack privi scurt spre chipul domnului Rosenberg, dar rigiditatea lui îl convinse că acesta nu glumeşte.

Domnul Rosenberg se ridică.
■—■ îmi pare rău, domnule Moretti dar astăzi timpul meu e foarte măsurat...
în înaltul cerului de un albastru ireal norii începeau să se adune ca o turmă d& oi. Panglica de asfalt a autostrăzii se pierdea tot mai subţire undeva la orizont. Jack conducea crispat. Ultima concluzie la care ajunsese îl umplea de tristeţe : banii promişi de domnul Gregorian erau pe cale să se evapore. Oricît de isteţ se dovedise a fi Arnie Ho-gan, jocul acesta era mult prea complicat pentru el. Nu avea nici o şansă, cel puţin la prima vedere, să vîndă bijuteriile fără a fi prins. Era exclus să facă parte sau să aibă contacte cu vreo reţea de traficanţi. Oricum, rămîneau încă unele necunoscute pe care întîlnirea cu Bob *Elefantul* ar putea să le lămurească.
Vira la stînga, şoseaua era pustie, şi opri în faţa benzinăriei. îşi consultă ceasul : 2,45. în parcarea de lîngă restaurant erau cîteva camioane. Prin preajmă, în afara băiatului de la pompă, care alimenta un Ferrari roşu, nici ţipenie. Zăpuşeala îi alungase pe toţi la umbră.
De cum intră în restaurant, chelul din spatele tejghelei îl observă şi îl fixă cu o privire jucăuşă. Jack îl salută şi se aşează pe unul din scaunele de la bar.
— Am sosit la timp ?

— Depinde, îi răspunse cap-de-piele cu un zîm-bet enigmatic.
— Ce vrei să spui ?
— Nimic. Depinde pentru ce ai venit.
— E o glumă, sau chiar ai uitat ?
— Vai de mine ! se arătă chelul exagerat de amabil. Mă întrebam doar dacă nu cumva ţi-ai lăsat portofelul acasă.
Jack înţelese. Scoase o bancnotă de zece dolari şi i-o întinse. Cap-de-piele o luă cu acelaşi zîmbet enigmatic şi îi arătă cu bărbia spre masa din fundul încăperii, ocupată de patru bărbaţi so- « lizi, angrenaţi într-o discuţie zgomotoasă.
— Bob e cel cu maieu roşu.
■— Mersi, îi aruncă plictisit Jack şi se îndreptă spre- ei.
Tipii tăcură şi se întoarseră spre el cercetîn-du-1 curioşi. Înţelese că ştiau deja despre ce e vorba. Probabil îi avertizase chelul de la bar. în faţa lui Bob era unul dintre ziarele ce comentau pe prima pagină accidentul din mlaştini.
Jack îşi scoase legitimaţia şi le-o arătă.
— Sînt detectiv particular. Mă ocup de afacerea asta.
Elefantul, un tip roşcovan, cu nasul coroiat, mimă uimirea. Ceilalţi rînjeau.
— Şi se cîştigă bine la o chestie din asta ? întrebă Bob.
— Depinde de rezultat.
— 400 de bătrîne. *Elefantul* fluieră admirativ citind titlul unuia dintre articole. Poţi spune că ai dat lovitura, amice !
— Nu-i chiar aşa...
— Eşti modest. Te văd băiat dezgheţat, sigur ai să dai de urma ticălosului.

Cei de la masă începură să rîdă. Jack pricepu că ştiau ceva. Un alt lucru important care lui îi scăpa.
— Mă ajuţi ? îl întrebă scurt Moretti.
— Eu ştiu ? încă n-ai licitat nimic.
Jack scoase din buzunarul de la piept 50 de dolari. Văzîndu-i, cei de la masă începură din nou să rîdă.
— Eşti glumeţ, amice, făcu Bob.
— Crezi că ai vreun pont mai valoros ?
— Eu aşa gîndesc.
— Mă faci curios. Despre ce ar putea fi vorba?
— Să zicem numele celui pe care îl cauţi...
— Eşti bun, îl ironiza Jack căutînd să-şi ascundă crisparea, dar îl cunosc înainte de a apare în ziar.
— Zău ? se miră Bob. De unde ?
— Am fost la Creekpoint şi am aflat de acolo. *Elejantul* rînji sigur pe sine.
— Şi dacă ţi-aş spune că nu este cel pe care îl crezi tu ?
Jack ciuli urechile. Creierul începu să-i zbîrnîie. Rememora cu rapiditate toate informaţiile culese despre accident, despre cei patru oameni ucişi, îşi aminti spusele lui Peter Hunt, expertul de la aviaţie, detaliile furnizate de Fred Carera. Tensiunea psihică îi stimula conexiunile cerebrale şi înţelese că ipoteza aceea fantezistă pe care o luase uneori în calcul dar la care nu se gîndise niciodată în mod serios putea fi totuşi cheia enigmei. Era însă nesigur, nu se putea lansa pe această nouă pistă, total diferită, fără a primi confirmarea din partea lui... Bob *Elejantul.*
Cei de la masă îi savurau tăcerea.

•— Ei, ce zici, amice ? Te-ai hotărît ? îl luă din nou în primire Bob.
Moretti îl privi alb. Avea senzaţia că o parte din necunoscute se clarificaseră, dar era totuşi numai o senzaţie. Ii trebuia numele pe care *Elefantul* pretindea că îl cunoaşte. Duse mînâ la piept şi scoase restul de bani.
— 200 de dolari e tot ce am.
— Slăbuţ, foarte slab, se arătă dezamăgit roşcovanul. Prietenii tăi au fost mult mai generoşi.
Jack deveni atent.
— Prietenii mei ?
— Băieţii cu Lincolnul negru, rise *Elefantul* făcîndu-le cu ochiul comesenilor săi.
Jack simţea că pierde teren şi că cei de la masă înţelegeau acest lucru. Bob turnă gaz peste foc.
— Acum un sfert de oră au plecat de aici. Eşti în întîrziere, amice. Ar trebui să te hotărăşti mai repede. Doar dacă..., deveni maliţios, nu sînteţi împreună...
Moretti nu-1 luă în seamă.
— Ei cît ţi-au dat ?
Elefantul scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un teanc de bancnote şi i-1 flutură în faţă.
— 500. Fără tocmeală.
Ochii lui Jack se îngustară. Pricepu că cei doi flăcăi cu Lincolnul nu puteau fi detectivi sau reprezentanţi ai autorităţilor. Asemenea sume nu se prea decontează. Bob avea dreptate. Era în întîrziere. Şi totuşi 500 de dolari erau o sumă de care nu-şi putea permite să se disperseze chiar atît de uşor.
— Văd că eşti cam încet la gîndire, amice. Spune, măreşti potul sau nu ?

Jack îl privi zîmbind, se uită şi la ceilalţi trei vlăjgani de la masă, apoi cercetă cu atenţie fotografiile din prima pagină a ziarului de pe masă. îndeosebi una din cele patru care îi reprezenta pe membrii echipajului. Observă că rînjetul lui Bob dispăruse şi intui că se afla pe drumul cel bun, că ipoteza aceea fantezistă era într-adevăr cea reală. Iar numele de care avea nevoie se afla acolo, scris cu litere de-o şchioapă. Fără să vrea, năsosul îi spusese mai mult decît avea nevoie. Merita o recompensă.
îşi puse banii înapoi în buzunar şi lăsă în faţa lui Bob bancnota de 50 de dolari.
— Ţi-am spus că ştiu numele. Am uitat să precizez că nu este cel pe care crezi tu că-l cunosc. Faţa lui Bob se alungi. Acum Jack era sigur de intuiţia lui. Puse degetul pe fotografie şi îl privi galeş pe Bob : omul pe care l-ai cules de pe autostradă este... Luis Mendez.
Elefantul rămase cu gura căscată. O confirmare mai elocventă nici nu se putea. Jack îi zîmbi dulce şi arătă cu privirea spre bancnotă.
— îi meriţi şi pe ăştia. Oricum, azi a fost ziua ta norocoasă.
Se întoarse şi plecă spre ieşire fără să mai privească înapoi. în urma lui, după un moment lung de linişte, auzi cum *Elefantul* loveşte cu pumnul în masă scrîşnind din dinţi.
— La dracu ! La dracu ! La dracu ! Ceilalţi şoferi începură să rîdă.
—■ Te-a dus de nas tipul ! Pun pariu că habar n-avea de Mendez ăsta cînd a intrat aici !

8

Afară ploua torenţial. îşi făcuse o cafea şi se aşeză la birou întinzînd ziarele în faţa lui. Scoase pachetul de Camei şi pescui o ţigară: O aprinse relaxat şi inspiră fumul reţinîndu-1 cîteva secunde în piept. Atmosfera de afară îl deprima. Se gîndi pentru o clipă să-1 sune pe Peter Hunt, dar renunţă imediat la această idee. Expertul nu mai avea ce să-i comunice. Cazul era clar acum. Sorbi o gură de cafea şi se întinse în fotoliu punîn-du-şi picioarele p6 birou. Pe de o parte simţea o undă de mulţumire c(ă lucrurile se limpeziseră, pe de altă parte îşi dădea seama că situaţia devenea mult mai serioasă decît îşi imaginase. Luis Mendez părea a fi un adversar redutabil, un ucigaş cu sînge rece, fără scrupule. El îi împuşcase pe ceilalţi trei membri ai echipajului, apoi pe Arnie Hogan care probabil se repezise la locul accidentului minat de curiozitate. Lui Arnie îi dăduse foc pentru a nu putea fi recunoscut şi de asemenea incendiase resturile avionului pentru a-şi masca asasinatele. Iar faptul că toate victimele, lui fuseseră împuşcate în cap, cu cîte un singur glonţ, trădau în persoana lui Mendez un veritabil ucigaş de profesie. Se anunţa o vînătoare crîncenă. Iar hăi-taşii se tot înmulţeau : el, poliţiştii lui Derek, flăcăii cu Lincolnul şi cine ştie dacă nu vor apare şi alţii. Trase adînc din ţigară, mai luă o gură de ca-,, fea şi culese de pe birou „N.O. Magasine". Abia acum realiza că din cele "patru biografii ale membrilor echipajului publicate sub fotografiile lor, a lui Mendez era cea mai săracă. Cîteva generalităţi preluate de la şeful personalului de la „Bennet

* «

S.T" şi o singură informaţie importantă : Luis Men-dez luptase trei ani în Vietnam, în-cadrul unei unităţi speciale de cercetaşi. Ştia ce înseamnă asta. Avusese de-a face în urmă cu doi ani cu un individ care făcuse şi el parte dintr-o asemenea unitate. Tipul avusese un atac de gelozie aflînd că gagica îl înşeală cu un animal care avea muşchi în loc de creier şi îi urmărise într-o seară pînă la un motel din afara oraşului. I-a surprins taman cînd giugiuleala era mai amarnică. înfuriat de vizita neaşteptată, sacul de muşchi s-a extras din gagică şi s-a repezit le el. Necazul a fost că gelosul musafir'îşi luase cu el, pentru orice eventualitate, şi o bazooka. I-a pulverizat pur şi simplu. Şi pe animal şi pe ţipă. Bașca bungalowul făcut ţăndări. Jack 1-a urmărit două săptămîni pentru a încasa recompensa de 5 000 de dolari oferită de oficialităţi. L-a încolţit într-o seară, într-un hotel jegos din cartierul portoricanilor. Tipul era beat cui.

Soneria telefonului îi întrerupse violent gîndu-rile. Ridică receptorul şi auzi vocea uscată a domnului Benton.

— De două ore vă caut...

i — Nu prea obişnuiesc să-mi fac anchetele în birou, răspunse enervat. "\

— Domnul Gregorian vă aşteaptă în seara asta la ora şapte, continuă Benton imperturbabil.

Jack simţi că îi creşte tensiunea.

— Spuneţi-i că...

— Ţin să vă reamintesc, îl întrerupse celălalt cu aceeaşi voce lemnoasă, că domnul Gregorian vă plăteşte şi are dorinţa de a şti exact cum evoluează , lucrurile. Vă sugerez să nu întîrziaţi.

— în regulă, azvîrli Jack şi trînti receptorul. Se ridică de la birou, deschise frigiderul şi luă o cutie de bere. O desfăcu şi o goli pe nerăsuflate.

Se aşează din nou şi încercă să-şi facă un plan de acţiune. Era însă prea nervos pentru aşa ceva. Afară ploaia încetase la fel de brusc precum pornise. La orizont, undeva deasupra fluviului, soarele incendia norii. Se simţi înviorat şi îl cuprinse o uşoară melancolie. Luis Mendez părea departe. Acum avea nevoie de Hellen. li formă numărul la telefon, dar cînd se făcu legătura auzi declicul automatului. N-avea nici un chef să-i lase mesaje. Pe unde o fi umblînd ? Să fi vorbit oare serios, atunci cînd îl ameninţase că se va întîlni cu Matt ? Nu, refuză să creadă. Şi totuşi s-ar putea s-o fi vrăjit cu ceva fleşcăitul ăla. Aprinse o nouă ţigară şi sorbi restul de cafea. Se răcise şi nu mai avea nici un gust. Va trebui să treacă pe lâ Hellen, să lămurească o dată povestea asta cu Matt-filfizonul. Ochii îi alunecară din nou pe ziar. Figura mexicanului avea un aer sumbru. Cum reuşise să se angajeze la firma lui Bennet ? Cum îi captase încrederea bătrînului ? Poate că lămurirea acestor întrebări îi va oferi un fir pentru a-1 găsi pe Mendez. Părăsi biroul şi ieşi în stradă. Asfaltul lucea negru şi culorile vii ale clădirilor păreau împrospătate în aerul încă umed. Cîteva firme luminoase începuseră deja să pulseze. Se îndreptă spre maşina trasă lîngă bordură.

Vizavi, Jules Grăsanul stătea rezemat de tocul uşii micului său local, cu mîinile încrucişate la piept, privind cerul. Fîşii de nori lungi, cu irizaţii roşcate, brăzdau văzduhul aidoma coastelor unui monstru uriaş ce înghiţise pămîntul. Bătrînul mistreţ se afla probabil în unul din momentele sale de reverie nostalgică, în care îşi amintea de coastele bretone ale copilăriei sale, măturate de briza aspră a mării, îl observă pe Jack şi îi zîmbi făcînd un gest de interogaţie. Jack săltă din umeri, mimînd graba. Grăsanul oftă şi ridică policele mîinii drepte în-

tr-un semn de încurajare. E curios cît de mult te poate remonta un simplu gest de simpatie din partea unui prieten. Moretti y, salută şi urcă la volan. Nu spera că-1 va mai găsi pe domnul Bennet la birou, dar cu siguranţă va fi acolo cineva care să-i dea adresa directorului...

O oră mai tîrziu se afla pe Sunrise Boulevard. Circulaţia se rarefiase. Palmierii îşi întindeau umbrele suple peste gaz'oanele de un verde crud din faţa vilelor albe. Magnoliile erau încă în floare şi mirosul lor parfuma aerul crepuscular.

La numărul 16, vira pe aleea de pietriş şi opri maşina în micul perimetru din faţa clădirii. Urcă în fugă cele cîteva trepte ale intrării şi apăsă de cîteva ori butonul soneriei.

După un timp, uşa se deschise leneş şi în cadrul ei apăru o blondă superbă, cu picioarele pînă în gît. Un slip roşu, de mărimea unui timbru, îi punea în evidenţă bronzul catifelat al pielii, iar cămăşuţa de mătase străvezie părea că se menţine suspendată doar pe sfîrcurile sinilor pietroşi. îl privi galeş, savurîndu-i figura uimită.

— Pe cine cauţi, puiule ? ciripi mîngîindu-1 pe faţă ca o adiere de zefir.

Jack îşi simţi gîtul uscat.

— Pe domnul director Bennet. Jack Moretti mă numesc.

— Vai, ce protocolar eşti, se bosumflă ea făcîn-du-i loc să intre. Va trebui să-mi ţii puţin companie. Papa e la club. Vine în cel mult o jumătate de oră. O luă înainte, apoi se opri şi se întoarse privindu-1 în ochi. Te deranjează ?

— Nicidecum, o asigură Jack.

Intră în urma ei în holul somptuos al vilei, mobilat cu piese albe, stil Ludovic al XV-lea. Candelabrul imens, de cristal, avea doar cîteva lumini

aprinse, răspîndind o lumină difuză, amplificată de lucii.il roşcat al tapiseriilor de mătase. Chiar în faţa intrării, o scară largă ducea spre camerele de la etaj. Sub ea, lateral, mai erau cîteva uşi ce comunicau cu încăperile parterului. Nu trăia deloc rău, domnul Bennet.
Blondina se tolăni pe canapeaua din faţa şemineului, în apropierea barului mobil.
— Ce bei, puiule ?
— Un Martini...
— Mm, băieţelul nu bea tărie ?
— Nu e prea indicat într-o ambianţă ca asta, răspunse Jack măturîndu-i picioarele cu privirea.
— Cum doreşti, rîse complice minunea întin-zîndu-şi mîna pe spătarul canapelei pentru a-şi pune cit mai bine în evidenţă ghiulelele de sub cămăşuţă. Toarnă-mi şi mie un scotch cu două cuburi de
• gheaţă.
Jack se conformă şi veni lîngă ea întinzîndu-i paharul.
— Cin-cin, ciripi fătuca, ciocnind, apoi sorbi bă-trîneşte. Probabil nu era nici la primul, nici la al doilea pahar pe ziua de azi. Deci, continuă ea cu
.' ochi strălucitori, despre ce este vorba ?
— Nimic deosebit, o linişti Jack, aveam o problemă de serviciu, ca să spun aşa, cu tatăl dumitale.
— Lucrezi pentru el ?
—- Nu. Sînt detectiv particular.
— Serios ? se minună ea, dar în azurul ochilor îi apăru o uşoară tulburare pe care o limpezi însă imediat clipind de cîteva ori cu genele ei lungi. începe să devină interesant. Pot să te întreb de ce anume te ocupi ?
— De transportul pentru „Condor Jewlery".
— Oh, mimă ea groaza, crimele acelea oribile ! Papa e distrus... Ai descoperit ceva ?

— Domnişoară Bennet...
— Doamnă, îl corectă ea. Dar, te rog, nu mai fi aşa protocolar. Numele meu e Barbara. Spune-mi Baby, e mai plăcut, nu crezi ?
— în regulă... Baby. Voiam să te întreb...
Se întrerupse observînd că ea nu mai era atentă la ceea ce îi spunea. Privirea îi devenise rigidă, fi-xîndu-se undeva în spatele lui. Se întoarse uitîn-du-se într-acolo.
Uşa din dreapta scării era deschisă acum şi în cadrul ei apăruse un bărbat într-un costum sport. Faţa uscăţivă, palidă, era încă tînără, distonînd cu părul alb complet. Zîmbea relaxat, dar în ochii de un negru intens îi stăruia o luminiţă ciudată. Se apropie de ei sprijinindu-se într-un baston ce suplinea nesiguranţa piciorului drept.
Barbara încercă să-şi ascundă indispoziţia.
— Soţul meu, îl prezentă sec. Nick, el este Jack • Moretti, detectiv particular, adăugă nervoasă fără să se uite către cel ce intrase.
— Mă bucur să vă cunosc, domnule Moretti, îl salută amabil bărbatul îndreptîndu-se spre micul bar. îşi turnă un pahar cu whiski, apoi se aşeză pe fotoliul de lingă ei. Cu ce vă putem fi de folos ? Fără să vreau, am auzit că vă ocupaţi de cazul bijuteriilor pentru „Condor"...
— Da, confirmă Jack reticent, examinîndu-1. Deşi infirm, tipul emana o anume forţă, părea a fi din genul indivizilor alunecoşi, cu care e bine să fii prudent. Voiam să-i cer domnului Bennet nişte informaţii suplimentare.
— Cred că v-aş putea ajuta. într-o anumită măsură mă ocup şi eu de afacerile socrului meu. Sînt consilier al firmei în probleme de marketing.
Jack sorbi o gură de Martini evitînd pentru moment continuarea discuţiei. Aştepta ca individul să

înceapă să-şi deşerte sacul. Tipul însă, părea mai relaxat decît crezuse.
— Dacă este vorba de ceva confidenţial, nu insist...
— Nu-i nimic confidenţial, se hotărî Jack. încerc tot felul de variante. Doream să aflu ceva mai mult despre cei patru membri ai echipajului. Informaţiile apărute în ziare sînt destul de slabe. Multe generalităţi...
— Am înţeles că ucigaşul ar fi un anume Arnie Hogan. se arătă mirat celălalt. Nu văd ce legătură...
— Nici eu, îl asigură Jack, dar am obiceiul să-mi fac o imagine cît mai amplă asupra cazului. Chiar dacă adun multe ^ amănunte neimportante. Uneori însă, metoda îmi e de folos.
Soţul magnificei blondine zîmbi larg. Doar ochii negri îşi păstrau aceeaşi luminiţă ciudată.
— Mă rog, dumneavoastră ştiţi mai bine cum se rezolvă o asemenea afacere. Cred, totuşi, că vă pot ajuta. Comandantul corpului de însoţitori obişnuieşte, destul de des, să se consulte cu mine. Ce anume vă interesează în legătură cu cele patru victime ?
Jack înţelese că tipul nu obişnuia să renunţe prea uşor. Poate era mai bine aşa.
— Din biografiile prezentate în ziare; aceea a lui Mendez este cea mai nesemnificativă. Am înţeles că el fusese angajat la firma dumneavoastră doar cu cîteva luni în urmă. Ce ştiţi despre trecutul lui ?
Celălalt deveni interesat.
— Luis Mendez ? Ştiu că a luptat în Vietnam...
— Vietnam ! Nu mai vreau să aud de Vietnam ! se trezi din letargie minunea blondă. Sorbi nervoasă ultima picătură din pahar şi i-1 întinse lui Jack.
— Te rog mai pune-mi un scotch.

Nick se ridică ajutîndu-se de baston şi luâ paharul.
— Cred că ai băut destul pentru astăzi, iubito. Poate ar fi mai bine să te duci să te odihneşti puţin.
— Eşti nepoliticos, răbufni ea iritată şi se ridică în picioare. Întotdeauna îmi strici cheful.
— Dar, iubito...
—■ Mai scutește-mă cu grija asta a ta ! dădu nervoasă din picior, dai', observînd cum privirea lui se rigidizează fixînd-o, se linişti ca prin farmec. îl privi dulce pe Jack şi se scuză cu o voce uşor tremurată, într-adevăr, cred că sînt puţin cam obosită...
Superbele ei picioare se unduiră ca valurile mării purtînd-o spre scara ce ducea la etaj.
Cei doi bărbaţi o urmăriră pînă ce dispăru în-tr-una din camere.
— A rămas acelaşi copil răsfăţat, oftă Nick fals, încercînd să-şi alunge crisparea. Deci, rămăsesem la Mendez.
— Da..., reluă Jack, apoi, brusc, se hotărî să-i pună o cu totul altă întrebare. Aţi fost în Vietnam ? îl aborda direct fixîndu-i bastonul.
Celălalt păru pentru o clipă încurcat.
— De ce mă întrebaţi ?
— Mă gîndeam că... Barbara...
— Da, am fost, spuse tipul îngîndurat şi îşi lovi uşor piciorul drept cu bastonul. O schijă... Două zile am zăcut în junglă pînă m-au găsit... Credeam că Baby va reuşi să treacă peste asta...
—■ N-am vrut să vă provoc amintiri neplăcute, se scuză Jack.
— Nici o problemă, redeveni celălalt amabil, apoi rîse alb. Am să-ţi fac o mărturisire, Jack. Sper că nu te superi că-ţi spun pe nume. In regulă, te rog

să nu te formalizezi nici tu... ce voiam să spun ?... aha, da, eu am intervenit pentru angajarea lui Mendez. Ştiam ce înseamnă să vii de acolo şi să încerci să iei totul de la capăt. Eu am reuşit, cei mai mulţi însă, au rămas nişte inadaptaţi. Nu numai pe Mendez l-am ajutat, au mai fost şi alţii... Jack îl asculta nedumerit. Ce urmărea tipul ? Să-l înduioşeze ? Nu prea avea şanse. Era posibil totuşi ca povestea să aibă şi o faţă ascunsă. îl întrerupse cu o întrebare aparent întâmplătoare.

— Cînd l-ai cunoscut pe Mendez ?

Nick îl privi pieziş. Se gîndi cîteva momente înainte de a-i răspunde.

— La începutul anului am anunţat un post vacant pentru corpul de însoţitori. El a fost unul dintre candidaţi. îmi amintesc că avea referinţe destul de bune. într-un fel şi din motivul. ăsta am intervenit pentru el. Pînă atunci lucrase pentru o firmă care oferea gărzi de corp, sau cam aşa ceva. Se descurcase binişor...

— Mai ţii minte numele firmei ?

— Nu, dar cred că îl pot găsi mîine în fişierele noastre.

— Bănuiesc că aveţi şi adresa lui. Nick păru luat prin surprindere.

— Da, trebuie să existe şi adresa. Dar... nu văd la ce ţi-ar folosi... E chiar atît de important Mendez ăsta ? Crezi că avea vreo legătură, cu ucigaşul ? Din ce am citit eu şi din informaţiile primite de la poliţie am înţeles că a fost accident aviatic, iar individul ăla, Hogan, întîmplător se afla prin preajmă...

— Da, aşa se pare, mormăi detectivul privin-du-şi ceasul. Era timpul să se grăbească pentru în-tîlnirea cu domnul Gregorian. Şi totuşi trebuia să

găsească o modalitate .de a afla chiar în seara asta adresa lui Mendez. Ceilalţi hăitaşi îl devansaseră deja şi o noapte putea să însemne foarte mult în cursa asta.
Nick nu renunţă la ideea lui.
— Ai descoperit vreo legătură între Hogan şi Mendez ? Mie cel puţin mi se pare imposibil.
— Nu, nu cred să fie vreo legătură..., evită Jack răspunsul.
— Atunci ?
— Deocamdată încerc diverse variante. Nu pot să-ţi spun nimic pînă nu am ceva sigur.
— înţeleg, zîmbi celălalt şi- se ridică îndreptîn-du-se şchiopătînd către măsuţa cu băuturi. La urma urmei nu ai nici o obligaţie faţă de mine. Nu eu te-am angajat.
Moretti îl urmări în tăcere cum pune cele două cuburi de gheaţă în pahar şi le acoperă cu whisky.
— Nick, poţi să faci ceva pentru mine ?
— Ce anume ?
— Am nevoie chiar în seara asta de adresa lui Mendez.
Celălalt nu răspunse. Era întors cu spatele, dar pentru-o clipă, mîna îi încremenise pe pahar. Duse încet paharul la buze şi sorbi o înghiţitură. Cînd îl privi din nou pe Jack surîsul îi reapăruse, dar faţa îi era ca de ceară. Poate şi din cauza luminii scăzute.
— La ora asta, în afara portarului, nu cred să mai fie cineva la birouri. Este chiat atît de urgent ?
— Ţi-aş rămîne îndatorat dacă m-ai ajuta. Nick oftă şi ridică neputincios din umeri.
— Mi-e teamă că e imposibil. Peste o jumătate de oră am o întîlnire în oraş. Iau masa cu un viitor asociat al nostru. Totuşi, dacă nu se va prelungi

prea mult, la înapoiere am să trec pe la birou să-ţi aflu adresa şi îţi voi da un telefon.
Jack se ridică şi îi întinse cartea de vizită.
— E bine şi aşa.
Nick îl mai reţinu o clipă.
— Cred totuşi că am şi eu dreptul să pun o condiţie...
— în regulă. Te ascult.
— Cînd vei afla ceva sigur despre cazul ăsta spune-mi şi mie.
Moretti zîmbi.
—■ Cînd va fi ceva sigur, vei citi oricum în ziare.
— Aş dori totuşi să mă iei în serios, insistă celălalt. Probabil socrul meu ţi-a spus că afacerea asta ne-a afectat foarte mult şi sînteţn interesaţi în rezolvarea ei cît mai repede posibil. Uite, îţi fac o propunere concretă : sînt dispus să plătesc pentru fiecare informaţie, onorariul pe care îl vei stabili tu. Cred că va fi în avantajul fiecăruia dintre noi...
— îmi pare rău, Nick, dar nu prea obişnuiesc să lucrez pentru doi clienţi la acelaşi caz.
— Oricum, gîndeşte-te la oferta mea.
— De gîndit mă voi gîndi. îţi promit.
Se îndreptă spre ieşire fără ca celălalt să-1 mai însoţească. Afară aerul se răcorise şi o briză uşoară unduia frunzele palmierilor. Lîngă Plymouthul lui apăruse un Ferrari decapotabil, cu două locuri, gri-metalizat. Probabil jucăria lui Nick. Avea gust băiatul, ştia să se recompenseze pentru anii pierduţi în Vietnam.
Urcă la volan şi demară în trombă. Domnul Gregorian era cel care îl plătea şi avea dreptul, măcar din cînd în cînd, la cite o informaţie...

fi,-)

9

Cifrele uriaşului ceas-reclamă „SEIKO" se vedeau de-a lungul întregului bulevard. Marcasera deja 22,00. Jack vira spre clădirea parking-ului. Cînd coborî din nou în stradă, pe imensul ecran albăstrui, apăruse o japoneză surîzătoare ce prezenta o gamă întreagă de ceasuri de perete. Strada nu era prea circulată. Inima cartierului cubanez, cu animaţia lui specifică, se afla ceva mai departe. Jack era încă uşor iritat. Domnul Gregorian îl pisase cu tot soiul de întrebări despre mersul anchetei, temîndu-se să nu cheltuiască banii în zadar. Jack încercase pe cît posibil să evite răspunsurile directe şi jurase în sinea lui să nu mai preia niciodată vreun caz din partea armeanului. Conveniseră în cele din urmă asupra unui răgaz de încă trei zile pînă ce el, Jack, îşi va formula concluziile şi asta — bătrînul Gregorian ţinuse în mod special să sublinieze — ca o excepţie datorată încrederii pe care o avea în tînărul detectiv Moretti.

Pe o stradă laterală, o ambulanţă trecu ţiuind ascuţit. într-un bistrou, cîţiva muşterii urmăreau la televizor transmisia unui meci de fotbal.

Jack îşi alungă din minte discuţia cu Gregorian. Nu avea rost să-şi prelungească starea de indispoziţie. Mai ales că, după ce ieşise din clădirea societăţii de asigurări, o sunase din nou pe Hellen, fără succes. Pe unde umbla fata asta ?

Dădu colţul pe o străduţă cu doar cîteva prăvălii de mîna a treia. în capătul ei se înălţau unul dintre pilonii de fier ce susţineau linia trenului urban. La o fereastră, un radio transmitea muzică de jazz. Jack mergea cu atenţia încordată. Nu era un loc potrivit pentru plimbări de seară. Dar se afla

în criză de timp şi nu putea lăsa pe a doua zi incursiunea asta. Mai ales că cel pe care îl căuta nu putea fi găsit decît noaptea, în localul din capătul acestei străduţe mizerabile.
De pe trotuarul de vizavi, doi tineri cu tunsură afro se desprinseră din întunericul unei intrări şi veniră agale în calea lui. îl mirosiseră că nu era de-al locului.
— Hei, şefu', n-ai o ţigară ? îl interpelă primul rînjind ca un pian deschis. Se postă în faţa lui cu picioarele răşchirate şi cu mîinile în buzunarele de la spate ale jeans-ilor jerpeliţi.
Jack se opri urmărindu-le mişcările. Celălalt negru, cu un cap mai înalt decît primul, învîrtea pe deget un baston de cauciuc. Nu părea nici el prea prietenos.
■— îmi pare rău, băieţi, îi dezamăgi Jack. Mai am doar nouăşpe ţigări în pachet şi fumez cam mult.
Pianul se închise brusc şi ochii tipului luciră galbeni. în mîna dreaptă îi apăru imediat un cuţit cu lama rabatabilă.
— Nu-i frumos să rîzi de noi, şefu'. Gluma asta o să te coste cam mult...
Jack ştia că în cazuri din astea aşteptarea era păguboasă. Iar tipii se pare că înţeleseseră că nu aveau de-a face cu un fraier obişnuit. Primul negru rotea lama încet, tot mai aproape de pieptul lui, iar celălalt înainta şi el un pas strîngînd în pumn minerul bastonului.
— Uşurel, băieţi, n-am vrut să vă supăr... Plătesc...
Duse mîna spre buzunarul de la piept, ca şi cum ar fi vrut să soaţă portmoneul, dar în acelaşi moment îi expedie fulgerător, celui cu cuţitul, un picior peste încheietura mîinii. Lama făcu o curbă

amplă şi căzu undeva spre mijlocul străzii. Tipul, surprins, cu un urlet mai mult de ciudă decît de durere, se aruncă asupra lui. Jack evită pumnul aplecîndu-se rapid şi îl apucă de antebraţ trăgîn-du-1 spre el. Imediat, îi curmă dezechilibrul aplicîn-du-i o lovitură crîncenă cu cotul drept în stomac, apoi, într-o fracţiune de secundă, roti mîna lovin-du-1 jos, la testicule, şi sus, cu dosul pumnului, în plină figură. Tipul căzu moale cu sîngele şiroindu-i din nas. Namila din spatele lui mugi cu furie şi îşi repezi bastonul, cu amîndouă mîinile, spre capul lui Jack. Moretti reuşi să fandeze, dar, incomodat de greutatea rănitului care se agăţase de el, nu putu să evite în întregime lovitura. Bastonul îi atinse năprasnic umărul stîng şi îi amorţi mîna. Se aruncă la pămînt şi, în cădere, scoase pistolul aţintindu-1 asupra malacului. Tipul încremeni ca prin farmec.

— In regulă, băieţi. Distracţia s-a terminat, scrîşni Jack încercînd să-şi stăpînească durerea din umăr. Se ridică anevoie menţinînd namila în bătaia armei. Rănitul încetase şi el să mai geamă şi îl pîndea cu ochii îngustaţi de crispare. Hai, duceţi-vă la culcare !

Malacul îl ajută pe celălalt să se ridice. Uitîn-du-se în urmă cu teamă, dispărură amîndoi în gangul clădirii de peste drum.

Jack se îndepărtă şi el atent ca nu cumva tipii să se răzgîndească şi să-1 ia prin surprindere. Umărul îi era fierbinte, usturător, dar amorţeala începea să dispară. Spre capătul.străzii ajunse la barul „Colonel Morton". Privi încă o dată în urmă, strada era acum pustie, şi intră.

Barul ocupa un întreg subsol. O parte din stîlpii de beton ce susţineau clădirea fuseseră uniţi cu găr-duleţe din bambus pentru a forma cîteva separeuri. Mesele erau de asemenea din bambus, iar pe pe-

reţii de un verde murdar, aplicele orientale alternau cu tablouri înfăţişînd scene de luptă în ţinuturi exotice.
Majoritatea muşteriilor erau bărbaţi. Purtau piese disparate de uniforme cu marca U.S. Army, combinate- cu bocanci din piele, centuri cu ţinte, lanţuri de fier la încheietura mîinii. Se cunoştea că petrecuseră ani lungi pe cîmpurile de luptă, iar în sepa-reurile de la „Colonel Marton", printre paharele de tequila şi rachiu de cocos, se înjghebaseră nu de puţine ori trupe de mercenari cu cele mai diverse misiuni. Jack înainta precaut. în lumina difuză, prin fumul "de ţigară, multe priviri îl urmăriră cu iritare. Se îndreptă spre barul de unde se auzea în surdină o muzică marca „Siam". Evită să-i privească pe cei din jur. O ciondăneală cu ei nu se rezolva aşa de simplu ca cea din stradă. Găsi un taburet liber şi se cocoţă pe el. Vietnamezul din spatele tejghelei îl întîmpină la început cu răceală, apoi un zîmbet larg îi scoase la iveală dantura de mărgăritar. Cei de la mese se liniştiră şi îşi reluară îndeletnicirile paşnice.
— Jack ! Jack Moretti ! exclamă bătrînul vietnamez. Ce surpriză ! Cu ce ocazie pe aici ?
— Bună, Fang Do. Mi s-a făcut dor de o mîn-care picantă şi un ceai de iasomie.
Ochii de tăciune ai vietnamezului clipiră neîncrezători.
— Şi chiar nici un păhărel de rachiu de bambus ?
— Pe ăsta mi-1 ofereai oricum...
Fang Do surise satisfăcut şi se duse să dea comanda la bucătărie. Reveni imediat şi puse pe tejghea două păhărele pe care le umplu cu lichidul alburiu.

— Pac eu cinste în seara asta. Ridică paharul, ciocniră, apoi sorbi un strop. Iţi sînt dator pentru că nu l-ai predat poliţiei pe fiul meu. Era doar un copil, închisoarea l-ar fi distrus.
— Cu ce se ocupă ? N-am mai auzit nimic de el.
— Lucrează în port. Pe un remorcher. Se descurcă...
— Mă aşteptam să-1 fi luat aici, lîngă tine. Ridurile bătrînului se adînciră.
— Deocamdată îmi refuză ajutorul. Tot mai crede că eu te-am angajat atunci... Timpul însă va şterge suferinţa... E un băiat bun...
Fang Do se întrerupse dînd răgaz chelnerului să aşeze în faţa lui Jack farfuria aburindă şi ceainicul -cu ceşcuţa. Jack inspiră adînc mirosul mîncării.
— Pare să fie al dracului de bună. Fang Do îşi recapătă vigoarea.
— Serveşte-te, e specialitatea casei. Luă ceainicul şi turnă în ceaşcă. Spune-mi, Jack, cu ce te pot ajuta ? Ştiu că n-ai venit aici numai pentru ceaiul de iasomie.
Moretti se înfrupta din delicatesele picante sa-vurîndu-le gustul. într-un trîziu se hotărî să vorbească.
— Am un caz destul de complicat. Afacerea cu avionul prăbuşit lîngă Creekpoint.
— Am citit ceva despre asta, îl întrerupse micuţul vietnamez. A fost ucis acolo şi. unul dintre clienţii mei, adăugă el cu mîndrie.
Jack se opri din mestecat.
— Să nu-mi spui că e vorba de Luis Mendez.
— Ba da, confirmă Fang Do, apoi, după un moment de gîndire, întrebă cu voce scăzută : Pentru el ai venit ?
:— Da. Ce poţi să-mi spui despre Mendez ?
"

Micuţul dădu din umeri neputincios.
— Prea multe nu ştiu. Era un tip de care nu prea puteai să te apropii. Un şacal singuratic. Chiar şi prietenii lui se temeau de el. Ai descoperit ceva în legătură cu el ?
— încă nu ştiu, evită Jack răspunsul. Mă interesa să aflu măcar pe unde locuia.
■—• Intr-o vreme a stat la hotelul ăla de pe Burgundy Street. Mulţi dintre ei, arătă spre mese, stau acolo. E un loc periculos. Nu te-aş sfătui să te duci... în ultimul timp însă, s-a mutat undeva pe malul fluviului...
— Nu ştii unde anume ?
— îmi pare rău.
— Nu poţi să-i întrebi pe tipii ăştia ? încercă Jack marea cu degetul, sorbind ultima gură de ceai.
Fang Do ezită.
— Mendez e mort... Le-aş putea trezi bănuieli... Moretti înţelese că lucrurile s-ar putea complica inutil. Şi totuşi, după discuţia cu Nick, ginerele lui Bennet, era convins că acesta nu îi va afla prea curînd adresa lui Mendez. Discuţia lor avusese un substrat pe care încă nu reuşise să-1 priceapă, dar care îi dăduse sentimentul că Nick nu era dispus să-1 ajute.
—■ Spune-le că Mendez avea încheiată o asigurare pe viaţă, dar adresa pe care a lăsat-o e falsă. Spune-le că sînt de la agenţia de asigurări şi îi caut familia...
Vietnamezul îl privi neîncrezător.
— Crezi că au să înghită gogoaşa asta ? ■—■ Ai ceva de pierdut dacă încerci ?
Fang Do oftă şi ieşi de după tejghea îndreptîn-du-se spre una din mese. Jack îşi scoase pachetul de ţigări nereuşind să-şi stăpînească o grimasă de durere, îi cam paradiseră umărul. Luă sticla şi îşi um-

piu din nou paharul cu rachiu. Evita să privească spre cei cu care vorbea vietnamezul.
După cîteva" minute Fang Do reveni, luă de la casă o bucată de hîrtie şi scrise pe ea cîteva cuvinte. I-o întinse şi zise cu o uşoară crispare :
— Ai aici adresa. Apoi adăugă şoptit : Fii atent, tipii sînt duri şi s-ar putea să nu fi crezut nici o iotă din povestea asta.
— Mulţumesc, Fang Do.
Jack coborî de pe scaun şi se îndreptă spre ieşire. Privirile sumbre îl urmăriră în tăcere. în acelaşi timp cu el, un haidamac cu o claie de păr blond şi cu o vestă de piele ce părea gata să crape sub tremurul muşchilor se ridică de la masă şi traversă încăperea spre uşă. Jack se prefăcu că nu-l observă.
La ieşire, tipul îl. prinse de umăr făcîndu-l să-şi încleşteze fălcile de durere. Aveau parcă toţi un fix în seara asta cu umărul lui.
— Un moment, amice. Am înţeles că vrei să te duci la hogeacullui Mendez...
Jack îl examina pregătit pentru o eventuală ri-oostă violentă.
— Cam aşa ceva...
— Eşti şmecher ? mîrîi vlăjganul. Ce învîrţi ?
— Sînt detectiv particular, se hotărî Jack să supraliciteze şi îşi scoase legitimaţia. Am fost angajat de o firmă de asigurări, v-a spus Fang Do pentru ce...
Namila blondă îi cercetă superficial documentul şi rînji sumbru.
Fang Do veni grăbit spre ei.
— Lasă-l, Kurt. îl cunosc. Cîndva mi-a scăpat băiatul de puşcărie.
Kurt îl privi zeflemitor pe vietnamez.

— De ce te-amesteci, gălbenuş ? Vrei să ne supărăm ?
— Nu, Kurt, nu vreau aşa ceva. Dar pentru el... garantez eu...
Dintr-un motiv necunoscut, malacul reveni la sentimente umane. Se dădu Ia o parte din calea lui Jack.
— N-aş vrea să ne minţi, băiete. Cînd ne supără cineva, nouă ne sare cam repede muştarul. Ţine minte asta !
— N-am să uit, îl asigură Jack.
— Şi mai ţine minte, adăugă neaşteptat malacul, cu o lucire pătimaşă în ochi, că Luis e un os prea mare pentru tine...
Jack ieşi fără să-i răspundă. Abia afară, în răcoarea cu miros de ocean a nopţii, încercă să înţeleagă ce anume voise să spună mercenarul. Ce anume *ştia* mercenarul din toată afacerea asta...

10

Pînă departe, spre luminile celuilalt mal, fluviul unduia leneş, cu solzi sclipitori, ca un animal fantastic aflat în letargie. Cartierul era alcătuit din străzi înguste, în pantă, cu case mizere, înghesuite unele în altele. Multe aveau cartoane în loc de geamuri, terasele de lemn erau mîncate de cari, zidurile se coşcoviseră fără ca nimănui să-i treacă prin cap să le repare. Din loc în loc, grupuri de punk-iştr stăteau adunaţi în jurul cîte unui casetofon ce urla strident. Casa indicată de Fang Do era oarecum mai retrasă. Zgomotul oraşului nu ajungea

pînă aici. Doar cîte un şuier ascuţit şi îndepărtat al sirenei vreunui vapor. Multe dintre imobilele din preajmă păreau părăsite. Nici o lumină la geamuri, în jur doar gunoaie şi resturi. Cerul înstelat se curba deasupra ca o cupolă de planetarium.
Jack opri la două imobile distanţă. Luă lanterna din torpedo, coborî şi o porni pe jos, atent la gangurile întunecate ale clădirilor. în afara unui beţivan bătrîn, prăvălit pe trotuar, care îi făcu semn să vină lîngă el să tragă o duşcă, nu zări pe nimeni. Casa lui Mendez, cu un simulacru de gazon în faţă, avea şi ea geamurile întunecate. Era un bîrlog cum nu se poate mai potrivit pentru unul cu îndeletnicirile mexicanului. Poliţia nu prea se aventura pe astfel de străzi. Chiar şi zgomotul unei împuşcături putea trece neobservat.
Jack urcă cele cîteva trepte ale intrării acompaniat de scîrţîitul lemnului putred. Nici la geamurile de la parter, nici la cele două mici ferestre ale etajului nu se zărea vreo umbră sau vreo mişcare. Încercă uşor clanţa şi, spre surprinderea lui, constată că uşa era deschisă. Mută -lanterna în mina stingă şi scoase pistolul armîndu-1. Auzul îi era încordat la maximum. Cu arma ridicată în dreptul figurii deschise încet uşa şi se strecură înăuntru. Pulsul i se accelerase. Dacă Mendez era acasă, lucrurile se puteau complica urît. în living nu era nimeni. Fascicolul îngust al lanternei descoperi însă un adevărat dezastru. Scaunele erau răsturnate, conţinutul rafturilor aruncat pe jos, aproape toate piesele mobilierului mutate din locul lor. Se cunoştea că autorul sau autorii percheziţiei nu avuseseră prea mult timp la dispoziţie, ori — şi acest lucru era posibil — fuseseră excesiv de nervoşi. Cu mişcări elastice, Jack se strecură în cea de-a doua cameră. Şi aici acelaşi talmeş-balmeş. Simţi cum îl

cuprindea neliniştea. Se vedea clar că nu poliţiştii erau cei ce trecuseră pe aici. Lipseau sigiliile, lipsea omul de pază, cei ce controbăiseră prin casă nu se sinchiseau prea ,mult de ce lăsau în urma lor. Jack rămase pe loc, cu simţurile la pîndă, încercînd să raţioneze febril. Ce căutau ? Mai mult ca sigur bijuteriile. Asta însemna că ştiau că Luis Mendez nu murise, că înscenase acea substituire macabră pentru a putea fugi cu prada. Raţionamentul îl ducea la concluzia că vizitatorii puteau fi tipii cu Lin-colnul negru. Cu ei se tot intersectase mereu pînă acum. Ce hram purtau ? Cum găsiseră casa mexicanului ? Erau în combinaţie cu el ? Lucrau pentru cineva ? Iată o mulţime de întrebări la care nu avea încă nici un răspuns. Opri lumina lanternei pe scara ce ducea la etaj. Cel puţin ar putea să încerce să afle dacă găsiseră ceva. Urcă precaut şi ajunse într-un hol minuscul. în faţa treptelor, un W.C. îngust, cu uşa deschisă. Gol. în dreapta o debara vraişte. Probabil nici aici nu găsiseră nimic. în stînga, o a treia uşă. închisă. Judecind după poziţie, ţtebuia să fie camera cu ferestrele spre stradă. Jack simţi că îi asudă podul palmelor. Trecu în dreptul peretelui şi răsuci uşor butonul rotund al încuietorii pînă ce auzi declicul broaştei. împinse, lăsînd uşa să se deschidă larg. Nici o mişcare, nici un zgomot din interior. Şi totuşi ceva îl intriga. De ce fusese închisă uşa asta ? Răspunsul nu-1 putea afla decît cer-cetînd încăperea. Şi totuşi ezita. Nici el nu-şi putea explica de ce. Poate îl ajunsese oboseala...
în cele din urmă, cu respiraţia tăiată, păşi în interior şi roti fascicolul lanternei prin cameră. Saltelele patului erau tăiate, hainele din dulap împrăştiate peste tot, sertarele comodei smulse, întreg dormitorul arăta de parcă aici furia vizitatorilor, sau a vizitatorului, nu-şi putea da seama cîţi fuseseră,

atinsese apogeul. Abia cînd examina pentru a doua oară camera, de data aceasta zăbovind îndelung cu lanterna pe fiecare lucru în parte, observă că ferestrele erau acoperite cuj pături groase ce nu lăsau nici măcar o rază a cerului înstelat să pătrundă înăuntru. Tot atunci realiză şi că peretele din dreapta lui avea o nişă acoperită cu o draperie ce putea fi uşor confundată cu tapetul peretului. Deodată, un fior rece îi străbătu şira spinării încremenindu-l. Prin crăpătura perdelei, o mînă înarmată cu un revolver îi ţintea inima. Degetul întîrzia să apese pe trăgaci. înţelese că celălalt îl dorea viu. Sau poate voia doar să se joace puţin cu el înainte de a-l ucide.

— Aruncă arma ! Fără mişcări bruşte ! îl soma o voce extrem de cunoscută, dar căreia nu reuşea pe moment să-i dea un nume.

Dădu drumul armei pe podea şi o împinse cu picibrul spre nişă.

Draperia se dădu la o parte şi din spatele ei apăru un bărbat.

— Acum, uşor, aprinde lumina. întrerupătorul e chiar lîngă tine.

Jack lăsă' lanterna şi îndeplini ordinul cu mişcări reţinute. Cînd lumina plafonierei inundă camera nu îşi putu reţine 6 grimasă de uimire. Omul cu arma aţintită asupra lui era... Nick, ginerele şchiop al domnului Bennet.

De data asta însă, Nick nu mai zîmbea. Faţa îi era ca sculptată în ceară. Jack presimţi că viitorul imediat apropiat se anunţa sumbru. Şchiopul îi făcu semn cu pistolul.

— Treci lîngă calorifer şi prinde-te de el !

— Un moment...

Ochii lui Nick luciră cu răutate şi degetul i se încleşta pe trăgaci. Jack pricepu că vremea trata-

tivelor trecuse. Scoase cătuşele din buzunar şi îşi legă încheitura mîinii stingi de calorifer. Făcu uitată cheiţa. Nick rînji de parcă i-ar fi citit gîndu-rile.
— Poţi să păstrezi cheiţa. N-am nevoie de ea... S-ar putea ca nici tu să nu mai ai nevoie...
Moretti simţi că îngheaţă. Tipul nu glumea. Cine ştie ce-o fi învăţat el în Vietnam, pînă să-1 îngroape obuzul ăla ?!
— Ce vrei să spui ?
— Nu cred că n-ai înţeles. Vreau să spun că s-ar putea să te ucid.
Jack încercă să-1 tempereze.
— Nick, ce se întîmplă cu tine ?
— Ţi-am spus, e simplu, vreau să te ucid. Deja ştii prea multe.
— îmi pare rău, dar te înşeli. Nu ştiu nimic precis.
— Nu zău ! se înfurie şchiopul, îndreptînd din nou arma asupra lui. Atunci ce cauţi aici ?
— îţi explic, nu trebuie să te enervezi. Ştiu că Luis Mendez nu e mort, că 1-a ucis pe Arnie Hogan şi a dat foc cadavrului pentru a nu fi recunoscut. Mai ştiu, de fapt presupun, că a fugit cu bijuteriile. Asta-i tot.
Nick se aşeză pe pat, jucîndu-se cu pistolul. Părea ceva mai liniştit. într-un tîrziu rosti cu voce lemnoasă.
— Vezi, Jack, eu lucrurile astea nu le cunoşteam pînă azi după-amiază. Credeam într-adevăr că Luis e mort. Abia cînd ai venit tu şi ai început să te interesezi atît de insistent de el mi-am dat seama că ceva îmi scăpase. De fapt, încă de cînd s-a produs accidentul rămăsesem cu o bănuială. Prea erau toţi împuşcaţi în cap, aşa cum numai Mendez obişnuia

să ucidă. Lucrurile mi-au devenit clare atunci cînd m-ai întrebat de adresa lui...
— II cunoşteai dinainte de angajare ? Şchiopul rămase cîteva clipe pe gînduri.
— I-am fost comandant de pluton... Făcu o pauză lungă, apoi îl privi pe Jack cu ochi de nebun liniştit. Îmi pare rău, Moretti, dar deja ţi-am spus prea multe. Sper că mă înţelegi de ce va trebui să te ucid...
Jack simţi un gol în stomac. Creierul îi fierbea în căutarea unei soluţii. Ar fi prea absurd ca totul să se termine aici, acum. Deocamdată trebuia cu orice preţ să continue discuţia. Privi în jur, la dezordinea din cameră.
— Ai găsit ceva ?
■—■ Nu. Se pare că Luis a fost aici ieri seară. Pe masa din bucătărie sînt cîteva ziare de ieri, chiar ediţii de prînz. N-a stat prea mult...
— Ştii unde s-ar putea ascunde acum ?
— încă nu. Mai am de căutat într-un loc... îl găsesc eu...
— La vechea adresă ? Hote.lul din Burgundy Street ?
Şchiopul îl privi uimit.
•— Ai aflat şi de asta ? Eşti bun, Jack. Păcat că n-ai vrut să lucrezi pentru mine. Am fi evitat situaţia asta neplăcută.
— O putem evita şi acum. Nu văd de ce vrei să mă lichidezi.
— Chiar atît de naiv mă crezi ? Poate vrei să mă şi asiguri că n-ai să spui nimănui de întîlnirea noastră aici.
Jack simţea că pierde teren, dar nu capitulă.
— Şi chiar dacă am să spun... de ce te neliniştesti ? Poţi motiva oricînd că ai vrut să recuperezi

bijuteriile pe cont propriu. De fapt, încercă el marea cu degetul, ăsta-i adevărul, nu ? Celălalt rînji.
— Te chinui degeaba. Ştii foarte bine că poliţiştii, Derek mai ales, nu se vor mulţumi cu o simplă explicaţie. Mai devreme sau mai tîrziu vor afla că am fost comandantul de pluton al lui Mendez, că am insistat pentru angajarea lui... E preferabil să evit lucrurile astea. Brusc, sclipirea de nebunie îi reveni în priviri. La urma urmei nu văd ce rost are toată discuţia asta. Eu am de rezolvat cît mai repede conturile cu Luis, iar tu, pur şi simplu, mă incomodezi.
Figura lui Nick deveni dură. Jack înţelese că nu va avea nici o ezitare în a-şi duce gîndul la capăt.
— O clipă ! îl opri el, simţind cum nodul din stomac îi dă o senzaţie de vomă. Tot mă omori, măcar spune-mi : aşa-i că Luis încearcă să te trişeze ?
— Eşti mai tare decît mi-am închipuit, zise şchiopul cu o grimasă de admiraţie. întinse pistolul ţintindu-i inima cîteva clipe, apoi coborî arma. în regulă, ai dreptul la un răspuns, deşi... nu văd la ce ţi-ar mai folosi... Da, Luis m-a tras în piept. L-am angajat special pentru o lovitură ca asta, dar el a preferat să trişeze. Mulţumit ?
— Tu ai aranjat accidentul ? întrebă Jack uimit.
— Nu. Planul era mult mai simplu. Nu ştiu ce s-a întîmplat în avion. Pînă să apari tu chiar crezusem că Luis a murit. Deşi...
— Nick ! Pentru ce toate astea, încercă Jack să-1 ia pe coarda sensibilă.
Faţa şchiopului se încrîncenă.
— Pentru că mi-au ajuns şase ani de făcut sluj în faţa bunului domn Bennet, care nu scăpa nici

un moment să-mi reamintească părinteşte că m-a cules de pe drumuri şi că datoria mea de mascul e să-i fac adorabilei sale fiice un băiat, neapărat un băiat, care să moştenească averea familiei, pentru că eu, înţelegi, nici nu mă pot gîndi la aşa ceva, sînt un out-sider. Iar adorabila Iui fiică a trecut şi ea de mult de faza pasiunii oarbe. Acum o plictisesc, o agasez, nu scapă nici un prilej să arunce ocheade primului venit. Nick se înfierbîntase uitînd unde se află. Brusc îşi dădu seama că situaţia nu era cea mai potrivită mărturisirilor. Privirea îi redeveni rece.
După cum vezi, n-am încotro, nu mai pot avea încredere în nimeni. Sper că mă înţelegi, Jack...
Ridică din nou pistolul, de data aceasta nu mai era un gest făcut în joacă, şi ochii i se înăspriră. Jack văzu cum faţa îi capătă rigiditatea unei măşti de parafină şi înţelese că nu mai avea nici o şansă. Clipele îi erau numărate. O sudoare rece îi broboni fruntea. Dincolo de teamă mai era şi acel exasperant sentiment al neputinţei.
Şchiopul îi ţintise fruntea. Degetul arătător, albit, reducea încet cursa trăgaciului. Tăcerea deveni copleşitoare. Pentru o fracţiune de secundă, Jack se gîndi la Derek. Grăsanul va jubila găsindu-l aici, mort, legat de-o ţeava ca un cîine...
Trosnetul sparse violent liniştea nopţii. Uşa de la parter fusese izbită de perete, apoi se auzi zgo moţul grăbit al unor paşi. Urmă tăcerea.. Şchiopu uită instantaneu de Jack. Cu un zvîcnet se arunca spre peretele de la uşă şi apăsă pe comutator cu fundînd camera în întuneric.
— Tu eşti, Luis ? întrebă el cu glasul marcat de frică.
De jos nu se auzi nici un zgomot. Nick se ridică, strînse nervos minerul pistolului şi ieşi în cadrul

uşii încercînd să desluşească vreo mişcare în josul scărilor.
— Luis, răspunde, tu eşti ? strigă el din nou, fără rezultat.
Jack înţelese că o asemenea ocazie nu putea fi ratată. Căută cu înfrigurare în buzunar cheiţa cătuşelor şi le desfăcu punîndu-le în buzunar. Se aruncă apoi la podea şi se tîrî spre locul în care aruncase pistolul. Şchiopul nu îi sesiză mişcările. Ieşise în hol, se sprijinise cu o mînă de balustradă şi încerca să privească spre parter. Fulgerător se lăsă jos. O rafală de armă automată spulberă bara de lemn şi gloanţele ţiuiră înfigîndu-se în tavan. Nick trase şi el două focuri la întîmplare şi se retrase în pragul debaralei cu intenţia să-şi caute un alt unghi de pîndă. Jack găsi în sfîrşit pistolul. Se furişă spre fereastră şi ridică un colţ al păturii. Privi afară şi bănuiala i se, confirmă. In stradă staţiona un Lincoln negru.
La parter se auziră cîţiva paşi repezi apropiin-,du-se de scară. O nouă rafală ciurui tavanul. Jack pricepu că cei de jos pregăteau un atac-fulger. Nu puteau risca o luptă prea lungă. Deşi fundătura asta părea pustie, nu puteau şti ce beţivan se ascunde prin preajmă, iar mîine va vinde informaţiile poliţiei pentru o sticlă de gin.
Brusc, pe scară se aprinse lumina. După cîteva clipe de liniște tirul automatului porni furibund şi paşii urcară treptele. Jack se adăposti după marginea patului urmărind cadrul luminat al uşii. Ca într-un joc de umbre chinezeşti văzu silueta unui bărbat solid, în costum, dînd buzna în micul hol, în timp ce trăgea foc continuu, haotic, în jurul său. Cîteva gloanţe străbătură şuierînd dormitorul şi făcură ţăndări geamurile şi oglinda. Un geamăt înfundat, dinspre debara, îl trăda pe Nick, care fusese atins

de ploaia de gloanţe. Jack se ghemui şi armă pistolul. Peste răpăiturile automatului se suprapuseră două trosnete seci, produse de revolverul şchiopului. Silueta din capul scărilor se răsuci brusc, împrăştie un snop de gloanţe spre debara, apoi se frînse din mijloc şi alunecă pe trepte în jos. Alţi paşi se apropiară.
— în regulă, Ben, se desluşi vocea întretăiată de gemete a celui rănit. Mă descurc... Cred că l-am lichidat...
— Cine era ?, Mexicanul ? întrebă o a doua voce, mîncată de nicotină.
— Nu. Un tip cu părul alb. Nu i-am văzut mutra.
— Mă duc sus.
— Ai grijă...
Treptele scîrţîiră şovăitor sub greutatea individului. Jack se lipi cu spinarea de lada patului, ţi-nîndu-şi respiraţia. Secundele treceau cu încetineală de melc. In sfîrşit, în hol se auzi vocea celui ce urcase :
— L-ai împănat bine, Frank. Mă mir cum de a mai avut putere să-ţi găurească umărul.
—■ Lasă asta ! Nu avem prea mult timp de pierdut, îl grăbi cel de jos.
Fumătorul se îndreptă spre dormitor, descoperi comutatorul şi aprinse şi aici lumina. Jack încremeni cu degetul pe trăgaci, lipit de podea. Tipul din uşă fluieră prelung şi strigă spre cel de la parter.
— Albiciosul a cotrobăit şi pe aici. Nu trebuia să-l lichidezi. Poate scoteam vreun pont de la el.
— Nu-ţi face griji, dacă găsea pietrele nu întîr-zia el în coşmelia asta. Poate că Mendez nici n-a trecut pe-acasă.
— Frank, n-ar fi rău să...

Individul se opri brusc şi liniştea coborî apăsătoare. Jack nu înţelegea ce anume se întîmplase. Cel de jos deveni şi el neliniştit.
— Hei, Ben... Ben, de ce dracu' ai tăcut ?
Ben însă se încăpăţîna să nu răspundă. Jack avu o presimţire neplăcută. Mai mult din întîmplare privi razant cu podeaua spre peretele exterior şi simţi că îngheaţă. Sub fereastră, într-un ciob al oglinzii, orientat spre el, se reflecta figura unui bărbat. O-chii acestuia îl fixau pătrunzători. înţelese într-o fracţiune de secundă că tipul îl zărise şi se pregătea de atac. Celălalt îşi dădu şi el seama că fusese observat şi, dintr-un salt, se retrase în dreptul uşii şi începu să tragă asupra patului. Jack se făcu una cu podeaua mulţumind cerului că flăcăul nu-şi adusese şi el un pistol automat ca amicul său. Un glonţ şuieră la cîţiva centimetri de ţeasta lui şi se înfipse în duşumea după ce traversă salteaua.
— Aruncă arma ! urlă individul din uşă.
Jack utiliza scurtul moment de respiro pentru a încerca să scape din poziţia aceea umilitoare. Ochi globul luminos din tavan şi îl pulveriza, apoi se ghemui rapid în întuneric, spre celălalt capăt al patului, în timp ce două gloanţe îl căutară zadarnic. Se săltă şi expedie şi el doi plumbi spre uşă, dar individul se retrăsese de acolo înţelegînd că lumina din spate l-ar fi transformat într-o ţintă perfectă.
— Ce s-a întîmplat, Ben ? strigă rănitul de jos, fără însă a primi răspuns.
Jack dibui lîngă el o valiză mare din piele. Ii închise capacul şi o azvîrli la baza peretelui de lîngă uşă. Obiectul căzu cu un zgomot înfundat. Fulgeră' tor, de după tocul uşii, individul apăru ţinînd pistolul cu ambele mîini şi trase încrîncenat două focuri spre locul unde se auzi bufnitura. Apoi arma îi ţăcăni în gol.

* Jack se ridică imediat în picioare.
— Nu mişca ! îl soma încercînd să-1 prindă în bătaia armei.
Celălalt nu se dovedi prea ascultător. Pricepuse deja, cu o clipă mai înainte, că fusese tras pe sfoară şi se aruncă, înti>un ultim.efort, în spatele peretelui. Jack trase, dar glonţul său nu reuşi . decît să-1 atingă pe individ la şold. Flăcăul gemu mai mult de furie decît de durere şi trecu dintr-un salt mica balustradă de lemn, dîndu-şi drumul pe scări în jos.
— Acoperă-mă, Frank ! urlă în timp ce ateriza nu tocmai bine pe treptele înguste, dovadă înjurătura strivită între dinţi.
O rafală de automat veni din josul scării, apoi se auzi zgomotul unor paşi ce se depărtau spre ieşirea din casă. Jack nu reuşi să desluşească dacă plecaseră amîndoi, sau unul din ei rămăsese încă la pîndă. Ieşi cu precauţie în hol. Lumina palidă îi dezvălui trupul lui Nick prăbuşit în uşa debaralei. Nu era o privelişte tocmai plăcută. Un glonţ la rădăcina nasului şi un altul în obrazul drept îi desfiguraseră faţa. Tigrul junglei vietnameze sfîrşise jalnic. Noroc că Baby a lui nu era prea impresionabilă şi va suporta destul de uşor pierderea...
Zgomotul motorului unei maşini răzbătu de afară. Flăcăii voiau să o şteargă fără a-şi mai lua rămas bun. Se supăraseră probabil că întîlnirea îi lăsase pe amîndoi cam betegi şi le trebuia un răgaz să-şi lingă rănile. Dar Jack nu era dispus să se despartă atît de repede de ei. Trebuia să afle ce hram poartă...
Coborî în fugă scările şi ieşi în stradă tocmai cînd Lincolnul negru dădea colţul pe strada paralelă cu fluviul. Se repezi la maşină şi demară în

scrîşnetul pneurilor. îi reperă imediat, dar şoseaua pustie îl obligă să se ţină la distanţă. Clădirile vechi, coşcovite, se succedau una după alta. Din loc în loc, firme luminoase răspîndeau pulsaţii policrome. Afişe imense, cu fete zîmbitoare, acopereau zidurile antreprizelor, multe mîzgălite cu sprayuri de diferite culori. Avea un aer trist şi pustiit cartierul acesta cîndva plin de viaţă.
După ce depăşi o intersecţie semaforizată, Lin-colnul frînă în dreptul unei cabine telefonice cu geamurile sparte. Jack, abia avu timp să oprească la o distanţă rezonabilă. Stinse farurile. Unul din flăcăi coborî ţinîndu-se cu o mînă de umărul rănit, intră în cabină şi formă un număr. Din gesturile nervoase ce marcau convorbirea Jack înţelese că nu primea felicitări. După cîteva secunde individul trînti furios receptorul şi se urcă din nou in maşină. Lincolnul se îndreptă spre Franch Quar-tier. Străzile deveneau tot mai largi, treptat locul caselor insalubre fu luat de vile în stil franţuzesc, cu felinare din fier forjat şi parcuri minuscule, în linii armonioase, presărate cu statui şi fîntîni arteziene. Nu oricine îşi permite să locuiască aici, pe bulevardul Chartres, pe care tocmai. virase limuzina neagră.
Lincolnul rulă cîteva sute de metri şi intră pe aleea unei construcţii splendide, un veritabil palat cu două etaje şi acoperişul în formă de templu antic. Lîngă corpul central, ce avea o intrare monumentală precedată de o scară de marmură, semicirculară, se mai aflau cîteva clădiri anexă. Lampadarele de pe aleile parcului împrumutau statuilor luciri gălbui. Terasa imensă a parterului' era şi ea luminată, în rest, toate ferestrele palatului erau întu-necate. Nu părea locuit.

Lincolnul se îndreptă spre una din clădirile-ane-xă, singura cu lumină la geamuri şi opri în faţa uşii unui garaj ce se deschise automat. Dispăru în interior şi liniştea se înstăpîni peste palat. Doar undeva departe, o muzică de jazz părea că unduieşte ca apele fluviului. Jack înţelese că de aici nu mai avea ce afla. Demară şi rulă pînă în capătul străzii, unde opri pentru cîteva momente. Deschise geamul şi inspiră adînc aerul impregnat cu mirosul magnoliilor. In faţa lui, pînă departe, la fîşia plum-burie a, lui Mississippi, oraşul pulsa de lumini multicolore, îşi încarcă pistolul, apoi aprinse o ţigară. Merita o clipă de linişte înaintea ultimului drum pe care îl mai avea de făcut în noaptea asta...

11

Pe Burgundy Street întîlni o animaţie neobişnuită pentru ora aceea tîrzie din noapte. O mulţime de curioşi se buluciseră chiar în faţa hotelului pe care îl căuta. Opri maşina, coborî şi îşi făcu loc printre oameni. O presimţire sumbră începu să-i încolţească în minte. Cîndva, cu un secol în urmă, hotelul fusese un conac arătos cu patru etaje şi acoperiş din ardezie roşie. Acum pereţii erau coşcoviţi, geamurile prăfuite, parcul din faţă lăsat în paragină. Clădirea fusese compartimentată în camere minuscule, cu cîte un frigider şi o plită electrică fiecare. Chiriaşii, majoritatea aflaţi acum în curte erau femei de stradă, peşti, infractori mărunţi, sau foşti mercenari. Două maşini de poliţie cu girofarurile rotindu-se staţionau în faţa intrării.

86

Un cordon format din cîţiva poliţişti încercau cu greu să ţină mulţimea la respect. Chiar lîngă treptele intrării se afla o ambulanţă. Prezenţa ei îl făcu pe Jack să ofteze. Dacă bănuiala i se confirma, însemna că noaptea asta blestemată se va sfîrşi cum nu se poate mai prost. Mai mult ca sigur Gregorian va refuza să mai menţină contractul.

Ochi un vagabond care căsca gura ştirbă la maşinile poliţiei şi se apropie de el.

— Ce s-a întîmplat, prietene ?

Moşul îl cercetă din cap pînă în picioare, şi rînji flatat de apelativ, arătîndu-i gingiile vinete.

—• S-au tăiat nişte poponari. • —■ Cine ? îi cunoşti ?, întrebă repede Jack, cu o undă de speranţă.

■—■ Un mexican... n-ai un dolar, prietene... ? îl taxă la fel de repede moşneagul, expediindu-i în nări un miros greţos de alcool.

— Cum îl cheamă ? Ştii cumva ? insistă Mo-retti.

— Habar n-am, nu-s de-al locului... N-ai un dolar ?

Jack îşi scotoci buzunarele şi îi întinse bancnota.

— Mulţam, eşti un domn, îl flata beţivanul.

— Ce spuneai de mexican ?

— Nimic. Am auzit că s-ar fi incăierat cu iu-biţelul lui. L-o fi înşelat cu altul... Ăştia sînt geloşi foc...

•— L-a omorît ?

— Cine ?

— Mexicanul, se enervă Moretti.

— Pe cine să omoare ?

— Amice, îţi baţi joc de mine ?

—: Pe onoarea mea că nu ştiu mai multe. îmi mai dai un dolar ?

— ‚Du-te dracului, îl expedie Jack făcîndu-şi loc spre cordonul de poliţişti.
— Ce te superi aşa, prietene ? mai strigă moşul în urma lui într-o ultimă tentativă de a-1 împăca, dar Jack nu-1 mai luă în seamă.
Recunoscuse în dreptul unei maşini de poliţie silueta lui Fred Carera şi gîndurile sumbre îi reveniră. Arătă poliţistului din faţa lui legitimaţia şi acesta, cu o grimasă de nemulţumire, îl lăsă să treacă.
Carera îi sesiză prezenţa abia cînd Jack ajunse lîngă el. Faţa sergentului se întunecă.
— Ce doreşti, Jack ?
— Am impresia că ne ocupăm de acelaşi caz..
— Derek n-o să fie prea bucuros să te vadă pe-aici.
— Te-nşeli, Fred. De data asta voi aţi fost primii. Are toate motivele să se umfle în pene.
— Tu îl enervezi oricum.
— Unde e ? înăuntru ? Carera confirmă din cap.
— Ce s-a întîmplat de fapt ?
Fred îl privi cîteva clipe uimit, apoi faţa i se despică într-un zîmbet sarcastic.
— Chiar nu ştii ? Faimosul detectiv Jack Mo-retti a rămas de data asta pe dinafară ? Nu-mi vine sa cred.
Carera lungi vorbele urmărind efectul lor pe faţa lui Jack.
— Fred, băiete, de ce vrei tu să fii răutăcios ? Cu mine ai ieşit întotdeauna în avantaj.
— Zău ? te-aştepţi probabil să-ţi fiu şi recunoscător.
— N-ar strica. Am un pont care te-ar putea ridica binişor în grad.
— Serios ? Ia s-auzim.

— De ce eşti grăbit ? Ştii doar : serviciu contra serviciu.
Figura poliţistului deveni ceva mai prietenoasă.
— în regulă, acceptă el după un moment de gîndire. Oricum, vei afla mîine din ziare.
— Iar ce n-am să aflu îmi spui tu acum, continuă Jack zîmbindu-i afectuos.
— Ce vrei să ştii ? redeveni Carera sobru.
— Pentru ce e tărăboiul ăsta ? Poliţistul se aplecă spre el.
— Ţine-te bine pe picioare ca să reziști. A fost, asasinat...
— Luis Mendez, intui Jack, dorindu-şi ca poliţistul să-1 contrazică.
Fata lui Fred se alungi.
— Ştiai ?
— Ce anume ?
— Că Mendez nu murise în accident.
— închipuie-ţi că da. Voi cum aţi aflat ?
— Din raportul medicului legist. Corpul pe care îl credeam al mexicanului s-a dovedit a fi al unui bărbat cu cel puţin 20 de ani mai în vîrstă. Locotenentul e sigur că Mendez 1-a ucis pe Arnie Hogan şi pe toţi ceilalţi pentru a fugi cu bijuteriile. în . seara asta i-a venit ideea şi ne-a ţinut un discurs întreg.
— E sclipitor Derek ăsta. întotdeauna l-am admirat.
Fred nu luă în seamă ironia.
— Tu ce pont ai ?
— Uşurel. încă nu mi-ai spus cine 1-a ucis pe Mendez.
— Nu ştim. Se pare că prietenul lui. După ce au făcut amor...
— Era homo ? întrebă Jack mai. mult pentru a căpăta un răgaz să-şi limpezească gîndurile.

— Convins. Se pare că din Vietnam i se trăgea.
— Cum a fost lichidat ?
— L-a găsit Bertha, proprietăreasa păduchelni-ţei ăsteia. Cocota care locuieşte sub el a venit la ea să se plîngă că-i picură o zoaie roşcată din tavan. Coşmelia e veche şi plină de crăpături. Bertha a urcat la el, a bătut un timp la uşă, apoi o folosit dublura cheii. L-a găsit gol puşcă pe marginea patului, cu beregata tăiată. Podeaua băltea de sînge. Grăsana a priceput că de data asta e groasă şi ne-a chemat.
—■ Precis cînd va vorbi ziariştilor, Derek va uita amănuntul ăsta. ■— Ce amănunt ?
— Că v-a chemat Bertha. M-ar mira să n-o bage şi pe ea în oală.
— Nu-1 prea iubeşti pe Derek.
— Ăsta e defectul meu... De unde ştii că Men-dez era în călduri înainte de a fi ucis ?
— Tipa de dedesubt i-a auzit gîfîind. O anchetează locotenentul sus.
Fred arătă cu bărbia spre una din camerele de la etaj.
— Nu aveţi nici un suspect ? Ăştia din hotel n-au văzut pe nimeni ?
— Chiar dacă ar fi văzut, crezi că vorbeşte vreunul. Fred privi dispreţuitor spre mulţimea pestriţă, apoi îl bătu prietenește pe Jack, pe umăr. Nu trebuie să-ţi faci griji, îl găsim noi pînă la urmă.
Jack îndură cu stoicism gestul prietenesc al lui Fred, ce-i redeşteptase durerea din umărul beteag. O grimasă de neplăcere îi apăru totuşi pe chip. Carera îl privi bănuitor.
— Nu crezi ?

— Ba da, se grăbi jack să-1 asigure Iuîndu-i cu delicateţe palma de pe umărul tumefiat. Se explică : Mă doare. Nu te supăra...
— Reumatism ? îl întrebă înţelegător Fred.
— Poţi să-i spui şi aşa...
Deodată lui Jack îi veni o idee şi vru să-1 mai întrebe ceva pe Carera. Se abţinu însă. N-avea rost să-i facă lui Derek cadou o pistă. Şi aşa se afla mult mai departe decît ar fi trebuit.
Zgomotul mulţimii scăzu brusc. Toate privirile se îndreptară spre uşa conacului. Doi brancardieri în halate albe scoteau prin deschiderea îngustă o targa pe care se afla un corp voluminos, acoperit cu un cearşaf şi strîns în curele de piele. Coborîră treptele şi introduseră targa în ambulanţă, după care se urcară şi ei în spate. Din hotel apăru şi medicul legist care se aşeză în faţă, pe locul de lîngă şofer.
Sirena începu să ţiuie ascuţit şi ambulanţa se puse în mişcare. Mulţimea se despică făclndu-i loc spre poartă. O urmăriră pînă ce dispăru în stradă, apoi Jack se întoarse spre Carera pentru a-i pune o ultimă şi cea mai importantă întrebare. îşi simţea inima strînsă.
■— Fred... ce s~a întîmplat cu bijuteriile ?
Poliţistul ridică din umeri.
— Probabil le-a luat ucigaşul.
Jack făcu eforturi serioase pentru a-şi ascunde mulţumirea. Ar fi fost nedrept ca Derek, după ce îl descoperise primul pe Mendez, să mai găsească şi nestematele. Se vede că totuşi există un Dumnezeu al detectivilor.
Gregorian va trebui să ţină în continuare băierile pungii deschise.
— în regulă, prietene, făcu Jack pregătindu-se să părăsească locul.

' Pentru noaptea asta îi era arhisuficient şi nu avea. nici un chef să se indispună dînd cu ochii de locotenent.
\
— O clipă, Jack, îl opri Carera. N-ai uitat nimic ?
— Ce anume ?
— Ziceai că ai şi tu un pont...
— Ai dreptate. Iartă-mă.
Scoase din buzunar peticul de hîrtie pe care Fang Do îi scrisese adresa hogeacului lui Mendez şi îl puse poliţistului în palmă.
— Ai aici ultimul bîrlog al mexicanului. E bine să treceţi pe acolo cît mai repede. Luaţi cu voi şi un dric...
Fred citi adresa, apoi puse hîrtia în buzunarul de la piept. îl privi pe Jack cu simpatie exagerată. Moretti îl părăsi, dar după cîţiva paşi se opri.
— încă ceva, Fred. Felicită-l pe locotenent din partea mea pentru acţiunea de aici. E o lovitură demnă de el.
Poliţistul mormăi ceva printre dinţi, însă Jack era deja departe.

12

A doua zi dimineaţă se trezi, la opt. îşi simţea tîmplele grele, iar umărul îl durea la orice mişcare mai amplă. Şi-ar mai fi dorit cîteva ore de odihnă, dar ziua se anunţa la fel de încărcată ca şi cea precedentă şi deja timpul nu mai lucra în favoarea lui.

Rămase totuşi cîteva minute întins în moliciunea caldă a aşternutului. Prin crăpăturile storului, lumina zilei pătrunde în fîşii subţiri. Se gîndi la Hellen şi îşi jură că în seara asta, orice se va întâmpla, îşi va găsi o oră disponibilă pentru a o vizita. Trebuia să lămurească o dată pentru totdeauna povestea cu Matt. Simţi că-i creşte pulsul numai gîndindu-se la numele ăsta pe papiţoi. Gata, destul cu gîndurile astea. Nu-şi putea permite să înceapă ziua nervos. Sări din pat şi se repezi la duş. Zece minute mai tîrziu, înviorat şi proaspăt ras, îşi trase hainele pe el şi trecu în bucătărie. Prepararea unui mic dejun consistent devenise deja un tabiet pentru el. Pîine prăjită, ouă şi şuncă, un jus de portocale şi, în încheiere, o cafea filtru. îşi aprinse prima ţigară din zi, luă cu el ceaşca şi se aşeză în fotoliu. Avea cîteva minute răgaz să-şi pună ideile în ordine. Pînă la un punct, cazul părea rezolvat. Şi încă fără nici un merit din partea lui. Mendez era mort, Nick era mort şi el. Din punctul de vedere al justiţiei, cazul avionului prăbuşit lingă. Creek-point putea fi casat. Cu siguranţă Derek apăruse astăzi pe prima pagină a ziarelor explicînd strălucita lui acţiune din Burgundy Street. Rămîneau însă bijuteriile... De fapt numai pentru ele plătea domnul Gregorian. în afara lui şi a poliţiei mai alergau după ele şi băieţii cu Lincolnul. Dar ei, cel puţin pentru o parte din noaptea trecută, aveau alibi. Şi apoi nu era stilul lor să taie beregăţile. Trebuia să mai fi intrat cineva în joc. Prima urgenţă era depistarea acestui necunoscut, etichetat pînă una-alta drept „iubitul lui Mendez'\ Al doilea lucru, poate nu la fel de important, dar absolut necesar : să afle cui îi aparţinea palatul de pe bulevardul Chartres şi o dată cu asta să vadă cine erau băieţii cu care se hîrjonise azi noapte.

Trase ultimul fum şi strivi ţigara în scrumieră. Mai luă o gură de cafea, apoi se ridică şi se duse la telefonul de perete. Putea afla chiar de aici răspunsul la una din întrebări.
Formă un număr şi aşteptă preţ de două apeluri prelungi.
— Alo, Tina ? Jack la telefon.
— Bună, iubitule, îi răspunse o voce veselă. Nu te-am mai auzit de un secol.
— Am fost ocupat cu un caz urît.
— M-am obişnuit, nu-ţi face griji. Hai, spune, de ce m-ai sunat ? Ţi s-a făcut dor de mine sau ai un interes ?
— Am un interes.
— Ticălosule ! Nu puteai măcar să mă minţi frumos ?
— De fapt mi-era dor de tine...
■— Mincinosule ! Spune, ce interes ai ?
— E vorba de un palat de pe bulevardul Char-tres. Al cui este ?
— Ce număr ?
Jack îi spuse, apoi aşteptă pînă ce Tina introduse datele în calculator.
— Alo, Jack, adresa e a unuia, Robert LeNoir. Numele mi se pare cunoscut.
— S-ar putea să fie cel cu vasele de pescuit... Ani să mă interesez. Mulţumesc, Tina.
— Atît ?
— Te invit într-o seară la cină.
— Cînd ?
— Imediat ce termin cazul ăsta.
— Aha, e clar. Mă mai suni prin decembrie...
— Nu fi pesimistă, ţi-am promis. La revedere.
— Bine, aştept.
Robert LeNoir. Palatul îi aparţinea domnului Robert LeNoir. Iar tipii cu Lincolnul erau probabil

oamenii săi. Rămînea de stabilit cum intraseră ei în această poveste. Să nu fi spus tot ginerele şchiop al lui Bennet ? Posibil. Ar putea să meargă să mai dea tîrcoale palatului, să vadă măcar cum arăta domnul LeNoir, însă aseară i se păruse că locuinţa din bulevardul Chartres fusese părăsită de stăpîn de cîteva luni bune. Ar mai putea să meargă în port să se intereseze de el. Pe undeva prin cotloanele memoriei sale numele individului era asociat cu nişte afaceri în domeniul navigaţiei. Era imposibil ca bătrînul Harvey să nu-l cunoască...
Treizeci de minute mai tîrziu, cu o sticlă de rachiu de chimion sub braţ, Jack mergea de-a lungul cheului. Era un soare orbitor. Cerul se îngemăna undeva departe cu albastrul limpede al mării, brăzdat de dungile subţiri de spumă ale valurilor*. Lingă pontoane odihneau o puzderie de iahturi strălucitoare. Fete în costume de baie minuscule, tineri bronzaţi, etalîndu-şi muşchii, roiau în jurul ambarcaţiunilor. La mesele scoase în faţa restaurantelor cu vedere spre mare începeau să se adune muşterii. Briza uşoară îi alungă oboseala din tîmple. Zări ghemuit între două iahturi un shooner rablagit, înnegrit de straturile succesive de smoală ce încercau să-i acopere crăpăturile. Coborî pe pontonul alăturat şi sări la bord. Uşa cabinei se deschise cu un scîrţîit prelung şi un negru bătrîn, dar încă vînjos, îşi făcu apariţia zîmbind cu gura pînă la urechi. Craniul strălucitor îi era acoperit cu cîteva smocuri ca de bumbac alb, iar pe obrazul stîng, o cicatrice urîtă i se întindea pînă la baza urechii. Purta nişte bermude străvechi, peticite şi un tricou de culoare incertă.
— Jack, băiete ! exclamă el cu ochii aţintiţi asupra sticlei de sub braţul detectivului. Ţi-ai adus aminte de moş Harvey...

— Nu te-am uitat niciodată, bătrîne.
— Mare şmecher mai eşti. Să nu-mi spui că ai venit pînă aici doar ca să-mi aduci butelca aia.
Jack îi întinse sticla rîzînd.
— Ai ochi de vultur, bătrîne. Vezi, nu ţi-am uitat gusturile.
— Rachiu de chimion ?! exclamă pofticios moş Harvey. Eşti într-adevăr un băiat de zahăr.
Jack privi spre întinsul de azur al mării. Cîteva iahturi punctau deja orizontul.
■— Care mai e viaţa ta, bătrîne ?
— Cum o ştii. Nu s-au schimbat prea multe. Doar că au început să-mi cam ruginească balamalele.
— Nu ţi-ai luat nici un ajutor ? Figura lui moş Harvey se întunecă.
— Am avut un puşti pe lîngă mine. N-a.vea de-cît doişpe ani, da' era isteţ foc...
— Şi ? Te-a părăsit ?
— Cine poate şti... Ăştia de pe aici zic că şi-ar fi luat lumea în cap, da' eu nu prea cred... Nu pleca el fără să-şi ia rămas bun.
— Vrei să spui că a dispărut pur şi simplu ? Bătrînul oftă dus pe gînduri.
— L-o fi luat şi pe el ăia...
Jack nu înţelese ce vrea să spună.
— Care ăia ?
— Eu ştiu ? Dacă aş şti, crezi că nu m-aş fi dus pînă acum să-1 iau înapoi ?
— Atunci de unde ţi-a venit ideea asta ?
— N-ai citit în ziare ? Aproape în fiecare săptămână dispare cîte un puşti. Uneori chiar doi sau trei.
Jack se aşează pe un colac de parîme.

— întotdeauna dispar copii. Totul e să nu exagerezi. Cine ştie pe unde s-o hîrjoni acum puştiul tău...
Moş Harvey îşi lăsă posomorit capul în piept.
— E mort...
Jack tresări. Certitudinea cu care vorbea bătrânul îl înfiora.
— Nu te înţeleg...
— Am eu semnele mele. Nu m-am înşelat niciodată.
Jack se abţinu să mai adauge vreun cuvînt. în afacerea cu sectanţii moş Harvey îl ajutase din plin. Nu reuşise niciodată să priceapă sensurile ritualurilor magice ale negrilor, dar de efectele lor stranii nu se mai îndoia de mult.
— Cînd s-a întîmplat ?
.— Acum patru luni a dispărut şi două săptă-mîni mai tîrziu l-au ucis.
— Ce te face să crezi că e vorba de un omor ?
— Era speriat... îngrozitor de speriat... am prins groaza lui... era noapte... Apoi a urinat durerea... o durere insuportabilă... După aceea, brusc, tăcerea... Sufletul lui s-a desprins de timp... Am simţit cum se pierde în întuneric...
Jack era crispat. Poveştile astea stranii ale negrilor îl derutau şi chiar îi inspirau un sentiment de teamă. In acelaşi timp, însă, îl fascinau. Ca intrarea întunecată a unei peşteri pe care ai dori s-o cercetezi, dar nu ai nici o sursă de lumină la în-demînă. - — N-ai putut să-ţi dai seama unde l-au dus ?
Moş Harvey părea în transă.
— Era prea departe... am încercat...
Jack se ridică şi se apropie de bătrîn. îi puse mîna pe umăr, făcîndu-1 să tresară.
— Să-mi spui dacă te pot ajuta.

— Mulţumesc, Jack, dar nu văd cum...
Rîsul unor tineri le abătu atenţia. Urmă huruitul puternic al unui motor şi iahtul din dreapta shoonerului porni în larg. Cîteva fete se postaseră deja la prova ambarcaţiunii.
Moş Harvey oftă înăbuşit şi deşurubă capacul, sticlei. Ochii lui îşi recăpătară lucirea vioaie, deşi o umbră de tristeţe persista încă în ei. Trase o duşcă de rachiu, apoi îşi şterse gura cu dosul palmei. îi întinse sticla lui Jack.
— Bei?
— Ştii bine că nu suport oroarea asta. Bătrînul mai trase un gît apoi puse sticla jos.
Se vede că alcoolul începuse să-şi facă efectul. îl privi pe Jack hîtru.
—- E rîndul tău. Te-am luat cu necazurile mele şi n-ai apucat să-mi spui pentru ce ai venit.
— Mă ocup de avionul prăbuşit lîngă Greek-point.
— Minunat. Erau şi nişte pietricele colorate pe acolo...
— Cam aşa ceva.
— Şi crezi că eu te-aş putea ajuta ?
Jack se ridică şi se apropie de cabină.. De pe pervazul geamului culese o carte. Sprîncenele i se arcuiră brusc.
— Platon ?! Republica lui Platon ?!
Moş Harvey îşi arătă dantura strălucitoare. Jack făcea eforturi să-şi revină din uimire.
— De cînd îl citeşti pe Platon, bătrîne ?'
— A uitat-o un client de-al meu. E bună. Băiat deştep grecu'. Vrei s-o citeşti ?"
— Deocamdată am alte pasiuni. Puse cartea înapoi pe geam şi se apropie de bătrîn. Uite pentru ce am venit : mă interesează un tip. E imposibil să nu-1 cunoşti.

■— De cine e vorba ?
— Robert LeNoir. Are un paiat pe bulevardul Chartres.
■— LeNoir... repetă negrul gînditor. Da, cred că ştiu... Individul e nou pe aici.
— Cu ce se ocupă ?
— Are cîteva hoteluri pe coastă şi, pare-mi-se, acţiuni bunicele într-o companie de transporturi maritime. Lumea zice că e plin de bani. Eu nu i-am văzut decît iahtul. „Pasărea paradisului". Costă o avere...
— Zici că e nou ?
— Oricum, nu se prea arată la vedere. Nici nu ştiam că are şi în oraş un palat.
— Ce vrei să spui ?
— Are pe ţărm, la vest de oraş, o proprietate cit vezi cu ochii.
— Altceva, ce se mai spune despre el ?
— Mai nimic. Ţi-am zis, tipul e foarte retras. Am şi uitat de cînd nu i-am mai văzut iahtul. Bătrînul ridică din umeri. îmi pare rău, asta e tot ce ştiu.
— In regulă, bătrîne. Mi-e suficient.
— LeNoir ăsta e şi *eT* amestecat în afacerea ta ?
— Asta încerc să aflu.
Moş Harvey luă din nou sticla şi mai trase o duşcă. Jack îşi privi ceasul.
— Te las, bătrîne. Mai am nişte drumuri de făcut.
Sări pe ponton şi se opri întorcîndu-se spre Harvey.
— După ce îl termini pe Platon, am să-ţi fac rost de Aristotel. Şi ăla era băiat deştept.
— Ai dracu' grecii ăştia, se hlizi moş Harvey ridicînd mîna în semn de rămas bun.
Jack se -sui în maşină. Soarele devenise orbitor. Doar adierea brizei mai reuşea întrucîtvâ să poto-

lească razele încinse. Demară cu gîndul la bătrîn. Cum va sfîrşi afacerea asta, se va ocupa de cazul micuţului dispărut. Ştia că bătrînul negru, deşi aparent vioi şi stăpîn pe sine, suferea enorm de pe urma dispariţiei puştiului. Intră în cartierul francez. Străzile nu erau prea circulate. Lumina soarelui se filtra prin frunzele palmierilor şi verdele parcurilor strălucea crud. Depăşi străzile elegante şi ajunse în sfîrşit pe Burgundy. Hotelul era liniştit. La ora asta păsările de noapte dormeau. Lăsă maşina pe aleea plină de buruieni din faţa intrării şi urcă în fugă cele cîteva trepte de marmură crăpate. Holul arăta la fel de jalnic ca întreaga clădire. Tencuiala căzuse pe alocuri, iar pereţii erau inscripţionaţi cu tot felul de obscenităţi. In spatele tejghelei de lemn, un munte de carne strîns într-o rochie roz cu volane, îl privi cu suspiciune.

— Bună, Bertha, salută Jack prietenos. Mormanul de carne nu reacţiona în nici un fel.

Sub peruca neagră, cu cîrlionţi, ochii machiaţi din belşug, păstrau aceeaşi privire neîncrezătoare.

— Ai un păr superb, încercă Jack să-i intre în vt>ie.

— Eşti sticlete ? îl luă în primire grăsana, cu chipul oarecum înmuiat.

— Nu. Jack îi arătă legitimaţia. Sper că n-ai să-i spui lui Derek de mine.

Ochii Berthei sclipiră. Jack o atinse la punctul sensibil. Probabil locotenentul o încolţise la interogatoriul de noapte şi o amenințase în stilul lui caracteristic.

— De unde ştii că a fost Derek pe aici ? îl chestiona grăsana încă suspicioasă.

— L-am văzut azi-noapte. Din păcate am ajuns cam tîrziu.

— Aveai vreo treabă cu muşteriii mei ? -*- Cu Mendez.
Bertha deveni reticentă.
— Nu vreau să mai aud de poponaru' ăsta. Am avut destule necazuri de pe urma lui.
— Ştiu. Am auzit că te-a chestionat Derek.
-<— Tocmai de-aia m-am săturat, începu grăsana să dea semne de nervozitate. Dacă vrei informaţii, vorbeşte cu el.
Jack intui că se apropiase de zona fierbinte. Mai mult ca sigur, Derek o ameninţase cu pîrnaiele. Mimă plictiseala.
— îmi pare rău, Bertha. Credeam că vei accepta să mă ajuţi. Ar fi fost în folosul amîndurora.
— Ce vrei să spui ?
— Mă gîndeam că Derek nu se va lăsa cu una cu două. Te va băga la apă numai ca să apară el erou în faţa ziariştilor. E în stare să aranjeze totul în aşa fel încît să apară o răfuială obişnuită între clienţii tăi. Mă mir cum nu ţi-a închis încă stabilimentul. Ar fi o figură de efect.
Grăsana nu mai era chiar atît de sigură pe sine.
— Zicea că or să vină azi nişte sticleţi de-ai lui...
— Vezi ? Ce ţi-am spus ? Cazul e mult prea complicat pentru el. Nu vrea să aibă dureri de cap. E mai simplu să te sacrifice.
în ochii Berthei reveni suspiciunea.
— Şi tu ce învîrţi ?
— Mă ocup de acelaşi caz. Dacă reuşesc să i-o iau înainte şi să-1 descopăr pe asasin, te asigur că vei ieşi cu faţa curată.
— Mă duci cu preşu' ? Nu ţine, băiete. Bertha nu-i ciripitoarea voastră.

— Nu te mint, crede-mă. Aici n-a fost o simplă răfuială de poponari. Mendez era implicat într-un furt de bijuterii. Nu ştiai ?
Grăsana făcu ochii mari. Se vedea că vorbele lui Jack o impresionaseră. Se controla însă imediat şi vorbi cu indiferenţă.
•— Nu m-au interesat niciodată afacerile clienţilor mei.
Jack se prefăcu că o crede.
— E şi firesc. Dar cazul ăsta e foarte urît. De aia ţi-am spus că lui Derek îi va fi mai uşor să te bage pe tine mesa decît să-1 rezolve. Gîndeşte-te bine...
Bertha nu îi răspunse. Rămase cîteva momente înnegurată, apoi oftă şi îl privi în ochi.
— Să zicem că ai dreptate. Ce vrei să ştii ?
— I-ai spus lui Derek cine a urcat la Mendez ?
— Nu. Nici nu ş^iu. La ora aia dormeam.
— Bertha, ai încredere în mine ! Pe numele cui ai închiriat camera ?
Grăsana răsfoi registrul şi îşi puse degetul dolofan sub unul din rînduri.
— Andreas Brown, citi cu greutate, apoi reluă ţîfnoasă. E un nume fals, îţi dai seama. De unde să ştiu că...
— Fii rezonabilă, Bertha. Un motiv ca ăsta nu ţine nici la Derek. îi vor trebui doar cîteva ore ca să afle că Mendez a fost un timp clientul Hău permanent şi că îl cunoşti foarte bine. Un motiv în plus ca să-ţi închidă stabilimentul.
Grăsana îşi muşcă buza de jos. Jack îşi dădu seama că e momentul să insiste.
— Singura ta şansă este ca eu să-1 găsesc pe asasin şi să demonstrez că afacerea n-are nici o legătură cu răfuielile obişnuite.

— în regulă, băiete. La urma urmelor nu sînt nevoită să suport toate măgăriile astea. Din păcate, chiar nu ştiu cine a fost azi noapte la Mendez.
— Nici nu bănuieşti ? Dă-mi un fir...
— lntr-o vreme avea el un... prieten foarte bun. Plecau împreună la vînătoare. Mexicanul zicea că nu vrea să-şi piardă îndemînarea.
■— Cum îl chema pe individul ăla ?
— Să mă tai, dar nu-mi aduc aminte. Era un nume nemţesc.
Lui Jack i se aprinse o lampă. Nu era exclus ca de data asta întîmplarea să mai fie şi de partea lui.
— Kurt ? întrebă cu speranţă.
— Cam aşa ceva... aprobă grăsana. Da, da,... Kurt.
— înalt, solid, blond ?
— îl cunoşti ? se miră Bertha.
— Numai din vedere.
Lucrurile începeau să se lege. Şi totuşi despre Kurt nu ştia încă nimic.
— Unde plecau la vînătoare ?
— Undeva în mlaştini. Aveau acolo o cabană.
— A lor ?
— Nu. Cred că o închiriau. L-am auzit o dată pe mexican vorbind la telefon despre asta.
— Nu reţii nimic din discuţie ? Cam în ce zonă o fi ?
■— Să mă tai, dar nu ştiu...
— Bine, Bertha. Am să încerc s-o găsesc singur. Grăsana dădu din umeri. Ochii ei îşi recăpătară placiditatea de pachiderm.
Jack părăsi tejgheaua şi se îndreptă spre uşă. In prag se opri.
— Sper că n-ai să-i spui locotenentului de cabană.,.

— Chiar aşa tîmpită mă crezi ? făcu dispreţuitor grăsana.
Jack ieşi din hotel şi se îndreptă spre maşină. Zăpuşeala amiezii devenise lipicioasă. Urcă la volan, dădu drumul radioului şi îşi aprinse o ţigară. Bluesul de la aparat împrăştie în aerul încins o undă de nostalgie. Demară.
La ieşirea în stradă frînă brusc şi evită la milimetru ciocnirea cu o maşină a poliţiei ce tocmai vira pe aleea interioară a hotelului. Văzu în oglinda retrovizoare mutrele agasate ale celor doi poliţişti urmărindu-1. îl recunoscuseră şi acum se întrebau probabil ce căutase aici. Scoase mîna pe geam şi o flutură în semn de rămas bun. Poliţiştii nu-i răspunseră...

13

— Alo ? „Vacances" ? Domnişoară, am o rugăminte. Caut un cetăţean. Luis Mendez. Mi s-a spus că obişnuia să închirieze uneori o cabană de vînătoare la dumneavoastră. Vreţi să verificaţi, vă rog ?... Nu ?... Aveţi pe calculator toate cabanele ?... S-ar putea ca de data aceasta să fi venit cu un prieten şi să fi luat pe numele lui... Ştiu, dar, ştiu că n-aveţi cum să aflaţi... Mă gîndeam totuşi că preferă o cabană anume. Dacă aţi putea verifica situaţia închirierilor din ultimul an, poate găsiţi şi numele lui Mendez... Da, Luis Mendez... Bine, aştept... Nu este ?... Oricum-vă mulţumesc...
Tăie nervos, din carnet, şi numele acestei agenţii. Mai rămăseseră cinci. Se ridică şi merse la fereastră.

Căldura amiezei rărise trecătorii. Se duse la frigider, luă o cutie de bere şi goli jumătate din conţinut dintr-o sorbitură. Elicea din tavan se învîrtea fără prea mare efect. îşi promise solemn că primul lucru pe care îl va lua din onorariul primit pe această afacere va fi un aparat de aer condiţionat. Reveni la birou. Se aşeză şi îşi aprinse o nouă ţigară. Privea telefonul, dar mîna întîrzia să ridice receptorul. Prelungea aşteptarea şi o dată^cu ea speranţa că una din aceste ultime cinci agenţii se va dovedi cea căutată. Dacă nu, va trebui să facă o nouă vizită în localul vietnamezului pentru a afla numele întreg al mercenarului neamţ...
Ridică receptorul şi formă numărul următor.
— Alo ? „Holiday Inn" ? Vă rog, o informaţie... Caut un cetăţean, Luis Mendez. Obişnuieşte să închirieze la dumneavoastră o cabană de vînătoare... O clipă, vă rog, verificaţi închirierile pe ultimul an... De data asta s-ar putea să o fi luat pe numele vreunui prieten... Da, Mendez, Luis Mendez... Aştept...
Goli cutia de bere şi o strînse în pumn. Aruncă ghemotocul de metal în coş şi trase un ultim fum de ţigară.
— Da ?... L-aţi găsit ?... Imediat, îmi notez... Trase febril carneţelul spre el şi notă adresa comunicată de funcţionarul agenţiei. Viaţa devenise din nou frumoasă.
— Vă mulţumesc, domnule... Nici o grijă; mă descurc. Cunosc zona.
Puse receptorul în furcă, rupse foaia din carnet şi o introduse în buzunarul de la piept al bluzonu-lui. Treptat, îşi tempera entuziasmul. Se putea ca totul- să nu fie decît o pistă falsă. Şi totuşi ceva, un al şaselea simţ poate, îi spunea că nu se înşeală. După asasinat, Kurt, dacă într-adevăr el era asasinul,

încercase să-şi piardă urma. Iar o cabană izolată era un loc ideal pentru un prim popas. Mercenarul nu era un nov,ice. Ştia că pentru el timpul devenise un duşman de moarte. Acum nu se mai putea încrede în nimeni. Şi nu putea zăbovi prea mult în locuri cunoscute, mai ales dacă avea prada la el. Trebuia să se refugieze undeva pînă se liniştesc apele. Jack ştia însă că viaţa e uneori mult mai complicată, scăpînd oricărui raţionament. De aceea trebuia să verifice pista cit mai repede posibil.
îşi scoase pistolul de la subţioară şi îi verifică încărcătura. Luă încă două cutii de cartuşe şi le puse în buzunar, apoi îşi fixă cu un elastic cuţitul la glezna piciorului drept. Se ridică de la birou, dădu să plece, dar imediat se opri şi deschise din nou sertarul biroului. Găsi în el un recipient cu gaz lacrimogen, ce putea fi utilizat şi ca spray şi ca grenadă. Era ultimul dintr-un set de şase bucăţi pe care le cumpărase de la un tip ce ţinea o prăvălie cu arme de autoapărare pe Rue de Gascogne.
Cînd să iasă, sună telefonul. Ezită cîteva clipe. înaintea unei acţiuni periculoase nu e bine să te întorci din drum. Şi totuşi apelul putea fi important. La dracu' cu superstiţiile !
Reveni la birou şi ridică receptorul.
— Alo, Jack ? Fred Carera la telefon.
— Bună, Fred. Tocmai plecam. Care-i treaba ?
— Derek vrea să-ţi vorbească.
— Acum ?
— Da.
— Despre ce ?
— Despre Mendez. Ţi-am găsit amprentele în casa lui. Mai era şi un tip mort acolo. Locotenentul vrea să-ţi ia un interogatoriu.
— Ce dracu' vorbeşti, Fred ! Doar eu ţi-am dat adresa ! ....'..•'

— Locotenentul Derek te aşteaptă, continuă imperturbabil poliţistul. Te-aş sfătui să nu abuzezi de răbdarea lui.
Jack îl înjură scurt şi trînti receptorul. Mai bine şi-ar fi ascultat primul impuls de a nu răspunde la apel. Acum devenise nervos şi asta nu era bine. Nici nu se gîndea să dea curs chemării la poliţie pînă nu lămurea situaţia cabanei de vînătoare. Poate că Derek chiar asta urmărea, să-1 întîrzie.
Trînti uşa biroului şi ieşi în stradă. Urcă la volan, rulă cîteva sute de metri şi opri la primul MacDonald. Luă un „Big Mack", cu şuncă şi caşcaval şi o cutie de Coka, apoi continuă drumul. In timp ce mușca din sandvişul suprastratificat sesiză în oglinda retrovizoare un Chevrolet roşu care mergea cuminte în urma lui. Să fie o simplă întîmplare ? N-ar strica să verifice. Astăzi, cu nici un chip nu-şi putea permite să aibă vreo coadă. Vira brusc pe o străduţă mai puţin circulată şi mări viteza. După cîteva secunde observă din nou. în oglindă, limuzina roşie. Făcu alte cîteva viraje şi reveni pe bulevard. Tipii îl urmăreau conştiincioşi. Se ţinură după el pînă la ieşirea spre autostradă. Deveneau enervanţi. Se hotărî să le aplice arhicunoscuta figură cu stopul. întotdeauna lucrurile simple reuşesc de minune. Se încadra pe banda din dreapta şi observă mulţumit că Chevroletul face aceeaşi manevră. Intre ei erau alte două maşini, un Cadillac şi un Ford. Intersecţia se apropia. Semaforul era pe verde. încetini viteza spre disperarea mustăciosului de la volanul Cadillacului, care începu să claxoneze furios. Opri exact în dreptul stopului. Pe celelalte benzi, limuzinele treceau şuierînd. Şoferul Cadilacului claxona continuu. Cel de la volanul Fordului scoase şi el capul pe geam neînţelegînd ce se petrece. Jack aştepta cu ochii pe semafor. Se parc că tipii din Chevroletul roşu

intuiseră mişcarea, dar acum era prea tîrziu să se mai încadreze pe una din benzile alăturate. Circulaţia era mult prea intensă. Brusc, exact la schimbarea luminii verzi cu cea roşie, Jack ţîşni din loc şi vira spre dreapta intrînd pe autostradă. Cadillacul demară şi el, dar culoarea era acum roşie, aşa că frînă în momentul imediat următor. Fordul şi, în spatele lui, limuzina roşie rămaseră de asemenea pe loc pînă la următoarea schimbare a luminilor semaforului. Jack acceleră. La prima intersecţie trecu pe şoseaua laterală, care, după o buclă strînsă, subtraversa autostrada, în următoarele zece minute rulă cu viteză redusă, dar Chevroletul nu se mai ivi în oglinda retrovizoare. Nu-şi dădea seama cine puteau fi tipii, dar în momentul de faţă lucrul ăsta nu avea importanţă. Continuă drumul grăbindu-se să recupereze întârzierea.

Tăbliţa cu „Holiday Inn. 6 mile" ar fi putut trece neobservată, dacă n-ar fi urmărit cu atenţie apariţia ei. Indica virajul pe un drum lăturalnic, neasfaltat, invadat de iarbă. Se cunoştea că nu era decît foarte rar circulat. Reduse viteza. De o parte şi de alta a drumeagului, printre copaci pămîntul se vedea negru şi mustos. Tot mai des apăreau bălţi acoperite de mătasea-broaştei. Din loc în loc drumul era alcătuit din punţi de lemn, buşteni aşezaţi transversal şi prinşi cu scoabe de fier ruginite. Lemnul lor putred fusese acoperit de muşchi. Printre frunzele copacilor lumina se cernea în perdele aurii, împrumutînd sclipiri de-o clipă aripioarelor insectelor ce se încrucişau în aer. Treptat locul deveni mai luminos, arborii groşi, cu crengile contorsionate se răriră, iar apa miloasă apăru mai peste tot. Drumul nu mai oferea acum prea multă siguranţă.

în sfîrşit, o limbă de pămînt solid făcu drumul din nou sigur. Apa se depărta lateral, copacii

reapărură deşi, însă lumina întrevăzută printre trunchiurile lor anunţa că pădurea era pe sfîrşite. Pentru o clipă, undeva în faţă apăru o formă triunghiulară ce aducea cu acoperişul unei constricţii din lemn.
Jack găsi un loc uscat între doi arţari şi opri maşina aici. Nu era prudent să meargă cu ea mai departe. Coborî, îşi verifică încă o dată arsenalul şi se strădui să facă zgomot cît mai puţin. Trunchiurile arborilor îi ofereau suficiente locuri pentru a-şi masca prezenţa. Pînă la un anumit punct însă. Pădurea se sfîrşea brusc, iar între marginea ei şi cabană se afla o fîşie de teren descoperit. Jack cercetă cu atenţie zona. Drumul sfîrşea chiar în uşa cabanei. Aceasta era construită pe piloni, deasupra unei pînze de apă tulbure. Pînă departe la orizont, păpurişul unduia sub adierea brizei. In faţa cabanei era parcat un Nissan gri. Nici un zgomot, nici o mişcare. In dreapta, pe terasa de lemn ce înconjura pereţii construcţiei, se aflau un balansoar şi o măsuţă de răchită. Geamurile cabanei erau închise, inclusiv cel de la pod, la fel şi uşa prevăzută cu un cadru de lemn pe care era întinsă plasa împotriva ţînţarilor.
Jack aşteptă cîteva minute bune, cercetînd împrejurimile. Se putea foarte bine ca Nissanul să fie al unor turişti obişnuiţi. Nu desluşi nici o mişcare. Treptat îl cuprinse îndoiala şi chiar teama. Nu, ezitările n-aveau rost.
Scoase pistolul, îl armă şi ieşi de la adăpostul trunchiurilor de copaci. Privi încă o dată rapid în jur,, apoi străbătu în fugă cei 20 de metri pînă la peretele cabanei şi se lipi cu spatele de lemnul aspru încercînd să-şi potolească bătăile inimii. Tălpile de crep ale pantofilor nu făcură prea mult zgomot. Din cabană nu se arătă nimeni. Exista

probabilitatea ca cel care venise cu Nissanul să fie plecat în mlaştini, la vînătoare sau la pescuit.
Se apropie de uşă. în mîna dreaptă ţinea pistolul pr^ătit pentru o eventuală ripostă. Simţurile îi erau încordate la maximum. Deschise cadrul de lemn cu plasă. Se auzi un scîrţîit uşor, însă din casă nu se auzi nici o mişcare. In tot acest răstimp, Jack rămase ascuns după tocul uşii. Nu putea risca să se expună inutil. Răsuci cu mîna stingă butonul broaştei şi împinse uşa lăsînd-o întredeschisă. în liniştea din jur, mişcările nu ar fi rămas neauzite. Mai ales de un mercenar versat. Dacă se afla înăuntru, cu siguranţă Kurt ţintea acum cadrul uşii. Jack se întoarse şi, fără cel mai mic zgomot, ocoli cabana pe terasă, aplecîndu-se în dreptul ferestrelor. Pe latura opusă intrării văzu că intuiţia i se adeverise : aici mai exista o uşă, pentru a face mai scurt accesul spre şalupa legată de unul din stîlpii terasei.
Nu avea timp de pierdut. Uşa era deschisă. Dădu perdeaua din cadrul ei la o parte şi, pentru o fracţiune de secundă, se uită în interior. Evenimentele următoare se derulară extrem de rapid. Odaia cu uşa spre terasă era micuţă. O bucătărie, judecind după mobilier. Din ea se putea trece în camera cea mare, cu ferestrele spre pădure, printr-un cadru djreptunghiular în care atîrnau şiruri de bile divers colorate. în spatele lor se contura silueta unui bărbat. Masiv, încremenit, pîndind intrarea, principală. Toate acestea Jack le zări într-o clipită, pentru că imediat individul, cu un al şaselea simţ specific luptătorilor îi descoperi prezenţa şi se întoarse fulgerător. în mîini avea un pistol automat care începu să răpăie asurzitor. Jack se ghemui instinctiv după perete. Plumbii ţiuiră prin aer pierzîndu-se undeva deasupra stufărişului. Cîţiva se

înîipseră în grinzile de lemn. Urmă un moment de linişte grea. Jack scoase grena'da lacrimogenă, o amorsa şi cînd gazul începu să ţîşnească o aruncă în interiorul cabanei. Micul recipient, propulsat de jetul de gaz, se răsuci cu viteză, în mişcări dezordonate, imposibil de localizat. Se pare însă că individul din interior nici _nu intenţiona aşa- ceva. Trase din nou o scurtă rafală spre uşa terasei şi gloanţele şuierară fără ţintă. Apoi nu se mai auzi decît fîşîitul gazului. Jack pricepu că malacul pregăteşte ceva. Cel mai plauzibil era că individul va veni şi el pe terasă. Jack îşi calculă cu rapiditate şansele. Chiar dacă va reuşi să tragă un glonţ sau două, automatul celuilalt îl va transforma cu uşurinţă într-o strecurătoare. Privi în jur, însă terasa nu-i oferi nici un ascunziş. Deodată îi veni o idee. Trase şalupa la marginea platformei de lemn şi urcă în ea. O deplasă spre colţul terasei, în dreptul unuia dintre stîîpii de susţinere ai acoperişului şi se ghemui pe fundul ei. Putea observa în acest fel două dintre laturile cabanei. Ochii îi erau la nivelul podelei, în unghiul făcut de aceasta cu stîlpul de susţinere. Privea cînd într-o parte, cînd în cealaltă. Cîteva secunde mai tîrziu, un cap blond, cu privire dură apăru de după colţul dinspre mal al cabanei. Era Kurt. Mercenarul cercetă locul, apoi ieşi în întregime la vedere cu degetul pe trăgaciul armei. înainta, străduindu-se să facă zgomot cît mai puţin cu bocancii lui grei. Jack îl lăsă să facă doi-trei paşi, apoi, cu o zvîcnire, îndreptă pistolul spre pieptul lui.

— Nici o mişcare, Kurt !

Mercenarul nici măcar nu tresări. Privirea îi căzu pe arma aţintită asupra lui şi, în acelaşi moment, făcu un salt scurt spre perete, iar arătătorul său acţiona trăgaciul automatului. Jack intui misca-

II!

rea cu o fracţiune de secundă mai înainte, privindu-i ochii. Instinctiv, apăsă pe trăgaci. Glonţul îl lovi pe Kurt în umăr, smulgîndu-i un geamăt. In extrem de scurtul răgaz ce urmă pînă ce mercenarul să înceapă să tragă din nou, furibund, Jack basculă şalupa şi se aruncă în apă. Era unica soluţie de a scăpa de sub focul ucigător. Nedemnă, într-adevăr, dar sănătoasă. Malacul, era mult mai dur decît îşi închipuise.
Mătasea broaştei i se încurcă în păr şi i se lipi de faţă, îngreţoşîndu-1. Apa nu era adîncă, ceva mai mult de un metru, dar fundul ei era mocirlos şi înşelător.- Jack se prinse de pilonul din colţ şi trase cu putere făcîndu-şi vînt pentru a intra sub terasă, în mîna dreaptă ţinea încă pistolul, ridicat deasupra apei. Auzi deasupra tropăitul bocancilor. Mercenarul spera să-1 surprindă în apă şi să-1 lichideze. Se trase şi mai mult sub casă rupînd enervat pînzele de păianjen, pînă ce simţi sub picioare o porţiune mai solidă ce îi oferea o oarecare stabilitate. Stătea ghemuit, doar cu umerii ieşiţi deasupra apei, încercînd să găsească o soluţie. Intre suprafaţa apei şi grinzile de lemn ale podelei cabanei erau vreo 50 de centimetri. Lumina pătrundea cu greutate. Doar spre margini, acolo unde era terasa, fîşii înguste de raze îşi făceau loc printre scînduri, desenînd linii de lumină pe lichidul verzui. Infernul răpăiturilor începu din nou. Malacul ciuruia apa de lîngă şalupă, apoi cîţiva metri lateral. Brusc focul se opri. Kurt aştepta probabil efectul tirului său acvatic. Jack îl auzi patrulînd pe terasă. In acelaşi moment observă cum fîşiile de lumină dispar şi apar una cîte una, indicînd cu precizie poziţia în care se afla la momentul respectiv mercenarul. Liniştea nu dură mult. Kurt dovedi imediat că nu era numai un sac de muşchi, ci avea

pe undeva şi un crîmpei de creier. înţelese unde se ascundea Jack. Îşi schimbă încărcătorul şi începu să ciuruie terasa. Scîndurile dintre grinzi fură străpunse de plumbi împrăştiind un nor de aşchii. Apa părea că fierbe. Jack se urni anevoie, pînă ajunse în dreptul locului unde dungile luminoase erau întrerupte de prezenţa mercenarului. Apropie pistolul de podeaua terasei şi. trase trei focuri prin ea. Auzi un urlet şi zgomotul automatului încetă. Apăsă din nou, încă de două ori pe trăgaci, expediind plumbii în trupul mercenarului. Era sigur că îl lovise. Şi totuşi nu sesiză nici o reacţie. Doar liniştea. Se retrase din nou sub casă ghemuindu-se în apa murdară. Nu înţelegea ce se petrece deasupra. Cercetă scîndurile terasei şi observă cîteva picături de lichid roşu, gros, prelingîndu-se printre ele. Kurt fusese atins serios de această dată. în clipa următoare, un corp greu se prăbuşi în apă. Jack îşi feri faţa de valurile murdare şi, cînd privi din nou spre locul în care se auzise zgomotul căderii văzu trupul mercenarului plutind cu faţa în jos şi braţele depărtate lateral. în jurul lui, apa se înroşea cu repeziciune. Jack oftă. Nu dorise acest deznodămînt. Se putea foarte bine ca mercenarul să nu fi luat prada cu el, s-o fi ascuns în altă parte, şi atunci putea spune adio bijuteriilor.

Se deplasă cu greutate spre locul în care se afla şalupa încercînd să evite apa înroşită de sîngele mercenarului. Ieşi de sub terasă, se prinse cu mîinile de grindă şi se săltă deasupra, pe podeaua de lemn. Se simţea obosit de parcă ar fi descărcat un vagon cu saci de ciment. în plus, îl enerva la culme umezeala lipicioasă a hainelor. Deasupra mlaştinii, soarele strălucea ca un disc de aur

incandescent. Puse pistolul jos şi încercă să-şi cureţe faţa de ierburi.
— Cam neplăcută baia asta...., auzi un glas ironic în imediata lui apropiere.
Tresări şi duse instinctiv mîna spre pistol.
— Uşurel ! Lasă arma ! îl soma individul în costum negru care apăruse de după colţul cabanei şi îndrepta acum spre el ţeava unui Colt 45.
Jack îşi înfrînă gestul şi îl privi încercînd să-şi amintească de unde cunoştea figura.
— Ai lucrat bine, băiete, îl complimentă individul arătînd cu bărbia spre cadavrul din apă. îmi pare rău că jocul tău se sfîrşeşte aici. Erai un tip deştept...
Vocea asta hîrşîită, distrusă de tutun... Exact, o mai auzise aseară, în casa lui Mendez, cînd fusese ucis şchiopul. Individul era unul dintre cei doi musafiri care veniseră cu Lincolnul negru. Tipii ăştia deveneau de-a dreptul enervanţi. Se, ţineau de el ca rîia.
îl privi atent. Probabil rana pe care i-o făcuse aseară glonţul lui Jack nu fusese decît o zgîrîietură superficială.
— împinge jucăria aia spre mine, zise tipul arătînd spre pistol. Fără prostii.
Jack întinse mîna încet şi făcu vînt'armei pînă . la picioarele lui. Treaba începea să miroasă urit.
Din cabană ieşi grăbit încă un tip. Se opri ştergîndu-şi ochii cu o batistă înflorată. Efectul grenadei lacrimogene încă mai persista înăuntru. Puse batista înapoi, în buzunarul ele la piept al costumului bejuliu şi veni către cei doi. Mustaţa blondă i se arcui urmărind rînjetul buzei superioare. Era la fel de solid ca şi ortacul lui, la fel de elegant înţolit şi de fercheş. La subţioara dreaptă haina era umflată trădînd prezenţa pistolului. Părea sănătos

tun, ceea ce însemna că nu el fusese cel de-al doilea aseară, în casa lui Mendez. în mîna dreaptă avea o geantă micuţă de voiaj şi un diplomat cu cifru. I le arătă triumfător amicului său.
— E-n regulă, Ben. Le-am găsit.
Ochii ₍lui Jack se lipiră de cele două obiecte. Măcar să le vadă cum arată, dacă tot nu reuşise să pună mîna pe ele. Transpirase degeaba pînă acum şi continuarea nu se anunţa deloc plăcută pentru el.
Pe faţa lui Ben apăru un surîs de mulţumire la vederea prăzii, apoi, încet, ochii îi coborîră spre Jack.
— Cu frumosul ăsta ce facem ?
Blondul rămase d clipă îngîndurat, cercetîndu-1 curios pe Moretti. Găsi repede soluţia optimă.
— îl lichidăm, spuse luminat la faţă şi consideră de cuviinţă să se scuze. Nu te supăra, amice, sîntem prea presaţi de timp ca să căutăm altceva mai bun.
Jack nu-i gustă gluma. Creierul îi zbîrnîia încercînd zadarnic să găsească o cale de salvare.
— Un moment, Vincent, zise Ben. Mi-a venit o idee...
Blondul ridică din sprîncene aşteptînd urmarea.
— Tipul 1-a omorît pe maimuţoiul ăla din apă şi a dispărut cu bijuteriile...
— Ce dracu' tot îndrugi acolo ?
— Asta o să-i facem pe sticleţi să creadă.
— Cum ?
Lăsăm pocnitoarea lui pe undeva pe aici, ca şi cum ar fi pierdut-o, iar pe frumosul ăsta îl lichidăm pe undeva prin păpuriş şi îl lăsăm acolo. Nu-1 mai găseşte nici dracu'. Toţi o să creadă că s-a evaporat cu pietricelele.
Vincent îşi privi admirativ amicul.
—■ întotdeauna am zis că eşti un băiat deştept, Ben. E-n regulă. Fă-o. Te aştept la maşină.

— Păi tot eu ? se încruntă Ben.
— Grăbeşte-te, i-o reteză Vincent. N-avem prea mult timp. Sticleţii pot pica dintr-o clipă în alta.
Trecu pe lingă ei şi dădu colţul terasei fără să privească înapoi.
Ben oftă, se apropie de marginea terasei şi trase spre el şalupa. Tot timpul îl ţinu pe Jack în bătaia armei. Cînd barca se lipi de grindă îi făcu semn cu pistolul.
— Hai, prietene, să facem o mică plimbare. Jack se ridică anevoie şi urcă în şalupă. Nu avea de ales.
— Fă-te mic, să nu cazi cumva în apă, îl sfătui Ben urcîndu-se şi el.
Jack se ghemui pe fundul ambarcaţiunii la distanţa pe care i-o indicase celălalt.
Ben porni motorul şi dirija barca spre canal. Apa ciupită de insecte reflecta soarele incendiar. Libelulele plutaau în aer ca nişte elicoptere minuscule. Ben, însă, era insensibil la frumuseţea naturii. Făcu cîteva viraje pînă ce găsi un canal îngust şi întortochiat şi porni pe el cu viteză redusă, atent să nu împotmolească şalupa.
Jack îşi schimbă abia perceptibil poziţia întorcîn-du-se cu umărul stîng spre celălalt. Mîna dreaptă îi alunecă lent spre gleznă, ridică uşor manşeta pantalonului şi scoase cuţitul ascunzîndu-i lama în palmă.
___^__1
In acel moment Ben opri şalupa.
— îmi pare rău, prietene. E timpul. Ridică-te ! Jack îi îndeplini ordinul atent să nu producă vreun balans nedorit ambarcaţiunii. Văzu degetul celuilalt cum începe să micşoreze cursa trăgaciului.
— Doar o clipă, Ben. Fă-mi o ultimă favoare.
— Ce anume ?
— Vreau să-ţi arăt ceva.

— Bine, acceptă răguşitul. Dar repede, n-am timp prea mult.
— Repede, zise Jack şi se răsuci fulgerător, azvîrlind cuţitul ca în vremurile bune ale taberei de cercetaşi de la Pinewood, unde trei ani la rînd a cîştigat pumnalul de argint cu coroniţă.
Cuţitul se înfipse pînă la prăsele în pieptul lui Ben, care scăpă arma ducînd instinctiv mîna la rană. Ochii îi deveniră exoftalmici în urma surprizei şi a durerii.
— Nu-i aşa că nu ştiai figura asta ? îl întrebă Jack surîzînd.
Celălalt încercă o înjurătură, dar in colţul gurii îi apăruse deja un fir de spumă roşie. Urmară cîteva spasme, apoi trupul i se linişti complet. In ochii sticloşi se oglindea zborul unei libelule cu aripi argintii.
Jack se aplecă spre el şi, opintindu-se, îl aruncă peste bord, în păpuriş. Corpul lui Ben rămase pe jumătate scufundat în noroi.
— Iartă-mă, prietene, n-am avut de ales, îi zise Jack pornind motorul şalupei.
Cu destulă dificultate reuşi să readucă ambarcaţiunea pe canalul principal. Culese arma lui Ben şi o puse în tocul de la subţioară. Parcurse o bucată din drumul de întoarcere, apoi micşoră viteza. Era riscant să ancoreze din nou la terasa cabanei. Putea fi întîmpinat acolo de Vincent şi faptul că se afla pe apă, într-o şalupă, nu era deloc în avantajul său. Pe de altă parte, nu cunoştea zona. Dacă încerca să revină la mal pe alt traseu se putea rătăci în labirintul canalelor. Dintre cele două rele o alese pe cea care părea mai convenabilă. Va încerca să găsească un alt drum spre limba de pămînt. Vincent îi promisese lui Ben că îl va aştepta la maşină. 1.1 putea lua prin surprindere.

In lipsă **de altceva, încercă să se orienteze după** soare. Găsi cîteva canale lăturalnice şi **nimeri în** cele **din** urmă pe unul ce părea că s-ar apropia de locul cabanei. Opri motorul şi puse ramele în furci. Trebuia să înainteze fără zgomot. După un ultim cot zări pădurea. Se apropie cu precauţie şi, pe măsură ce canalul se lăţea, începu să vadă o porţiune tot mai mare din terenul de lingă cabană. La un moment dat, în raza lui vizuală apăru cunoscutul Lincoln negru. La volan însă, nu era nimeni. Se apropie cu fereală. Pînă la malul clisos mai erau cinci-şase metri, cînd şalupa se împotmoli. Vedea acum în întregime cabana, Nissanul şi Lincolnul, terenul din faţă, pădurea. Vincent nu se zărea nicăieri.
Scoase din furcă una din vîsle şi sondă cu ea fundul apei. Simţi cum se afundă în noroi, dar dădu totuşi de teren solid ceva mai în adîncime. Putea încerca să meargă prin apă pînă la mal.
Deodată, o mişcare îi atrase atenţia. Vincent apăruse de după unul din copaci, la nici 50 de metri de el. Se încheia la prohab. Era inutil să se mai ascundă. Tipul privi întîmplător spre mlaştină şi încremeni cu ochii cit cepele. Jack flutură mîna în semn de salut şi scoase iute pistolul. Celălalt **nu** rămase nici el pe loc. Traseră aproape simultan, însă niciunul din gloanţe nu îşi atinse ţinta. Vincent trimise încă doi plumbi la întîmplare, pornind în fugă spre Lincoln. Moretti reuşi să pulverizeze oglinda retrovizoare a maşinii, în timp ce Vincent se aruncase deja la volan şi învîrtea febril cheia în contact. Lincolnul demară în scrîşnetul pneurilor. Un al treilea glonţ al lui Jack străpunse geamul portierei din dreapta-faţă, dar trecu oblic, raşchetînd superficial ceafa lui Vincent.

Lincolnul dispăru în viteză pe drumeagul din pădure. Cîteva secunde mai tîrziu se auzi un zgomot de frîne, două focuri de pistol, apoi un nou demaraj rapid.
Aproape zece minute i-au trebuit lui Jack pentru a face drumul pe apă înapoi la terasa cabanei. Nu mai avea rost să încerce să ajungă la mal prin apa noroioasă. Aruncă în canal arma lui Ben şi îşi recupera de pe podeaua de lemn pistolul. După alte cîteva minute ajunse la maşina parcată între copaci. Simţi cum începe să-l cuprindă disperarea. Aşa cum bănuise, ultimele două focuri de armă auzite în pădure însemnau două pneuri găurite. Maşina lui era lăsată pe o parte, imposibil de urnit, în frunzele copacilor din jur păsările ciripeau, răsfăţîndu-se în razele soarelui.
Mai mult ' de o oră a trebuit să aştepte în marginea autostrăzii pînă ce un şofer de camion să se îndure de el, în halul de murdărie în care se afla...

14

Cînd auzi soneria de la intrare, se afla încă sub duş, frecîndu-şi părul cu al patrulea rînd de săpun. Nu dădu atenţie zbîrnîitului, însă insistenţa lui îi dovedi că la uşă se afla un tip tenace şi răbdător. Se limpezi fără grabă, îmbrăcă halatul şi se duse la intrare. Dădu la o parte clapeta vizorului şi privi. Prin lentila biconvexă, capul lui Derek apărea lăţit, cu un zîmbet gen Kermit.
Oftă enervat şi debloca siguranţa.

Locotenentul intră urmat de Fred Carera.
— Jack, băiete, îmi pare rău că ţi-am întrerupt ora de igienă, făcu Derek una din glumele lui specifice. Aflu însă că nu prea vrei să cooperezi cu autorităţile statale. Brusc, faţa i se întunecă. Ştii bine că pot face să-ţi fie ridicată autorizaţia. Nu mă pune la ambiţie.
Jack îşi ascunse acreala afişînd un zîmbet inocent.
-— Nu înţeleg ce te face atît de nervos.
— Termină cu şmecheriile astea ! La mine nu ţin !
— Foarte bine, Derek, îi sări şi lui Jack muştarul. Atunci spune clar pentru ce ai venit şi păstrează-ţi ameninţările pentru poponarii din Charon Street !
Faţa locotenentului se făcu roşie ca sfecla.
— Ţi-a spus Carera, arătă spre Fred care luă distanţă căutînd să dispară din ochii şefului. Vreau să-ţi vorbesc. De ce n-ai venit azi dimineaţă la secţie ? . .,
— Am avut de lucru.
— Te-am avertizat, Jack. Nu te juca cu mine.
— In regulă, Derek. Să facem pace, propuse Jack observînd că enervarea locotenentului se apropie de o limită periculoasă. Ce vrei de la mine ?
Treptat, faţă poliţistului îşi recapătă culoarea normală. Ochii, însă, tot mai păstrau o scînteie de ură.
" — Am auzit că ai fost pe Burgungy Street.
— Da, îmi fac meseria.
— Ce ţi-a spus codoaşa aia bătrînă ?
— Nimic deosebit.
— Nu zău. De asta ai plecat atît de grăbit astăzi din oraş ?
— Aha, ai tăi erau popîndăii care m-au urmărit.

— Care popîndăi ? făcu Derek pe nevinovatul, deşi în glas i se citea ciuda. Te-a urmărit cineva ?
— N-are importanţă. Vreau doar să ştii că Bertha era prea speriată după întîlnirea cu tine. Nu ştiu cu ce o ai la mînă. N-a vrut să-mi sufle nimic.
Derek mormăi ceva ininteligibil. înţelese că nu mai avea rost să insiste cu subiectul ăsta, deşi nu era deloc convins de spusele lui Jack. Viră imediat pe altă linie.
■— Ţi-am descoperit amprentele într-o fostă locuinţă a lui Mendez. Am găsit şi un hoit pe acolo. Ştii, Jack ?, ai putea fi considerat complice la crimă.
— Să nu exagerăm, locotenente !
— Altfel nu îmi pot explica refuzul tău de a colabora cu poliţia.
Jack simţi că terenul devine instabil. Se hotărî să-1 sacrifice pe Fred.
— Dimpotrivă, eu mi-am închipuit că vei aprecia disponibilitatea mea de cooperare.
— Cum ? N-am înţeles cuvîntul „cooperare".
— Păi nu eu v-am trimis la adresa aia ? Credeam că ţi-a spus Fred.
Chipul lui Carera se înverzi. Derek îi aruncă o privire ucigătoare.
— E adevărat ?
-— Locotenente, eu... Jack mi-a spus că...
— Destul, îi reteză Derek vorbele, făcînd un efort vizibil să-şi recapete calmul.
Din privirea rău prevestitoare cu care îl ţintuia Fred, Jack înţelese că mai putea adăuga un nume pe lista duşmanilor săi.
Derek reveni în atac.
— Asta nu exclude posibilitatea de complicitate.
— Bănuiesc că nu ai găsit numai amprentele mele acolo,

— Nu. Au mai fost doi indivizi. Dă-mi numele lor şi îţi promit că voi ruga instanţa să fie îngăduitoare cu tine.
— Credeam că le ştii deja.
— Nu sînt în evidenţa noastră.
Jack se întoarse spre măsuţa de la perete prefăcîndu-se ocupat de găsirea pachetului cu ţigări. Nu voia ca vreunul dintre poliţişti să-i observe zîmbetul. Avea deci şanse. Pînă vor afla ei cine sînt cei doi, el ar putea, cu puţin noroc, să recupereze bijuteriile. Pescui o ţigară, o aprinse şi se întoarse către Derek, care acum îi devenise de-a dreptul simpatic.
— Nici eu nu ştiu cine sînt tipii. Nu i-am văzut în viaţa mea şi nici nu mi s-au prezentat.
— Păcat, băiete, oftă locotenentul. Aş fi vrut să te pot ajuta...
— Un moment, Derek ! Iţi pot oferi totuşi ceva. Sprîncenele locotenentului se arcuiră.
— Individul al cărui leş l-aţi găsit acolo, continuă Jack, este ginerele lui Bennet.
— Serios ? făcu Derek cu o uimire falsă.
— Ştiai deja ? —• Inchipuie-ţi...
— Felicitări ! Mai e însă un lucru pe care sînt sigur că nu-1 cunoşti. E vorba de rolul pe care 1-a jucat tipul în toată afacerea asta.
Derek se arătă vizibil încurcat. Jack îi evită privirea. Nu voia ca poliţistul să-i observe mulţumirea de pe chip. Se duse la bar şi turnă cîte un strop de whisky în două pahare, puse cuburile de gheaţă şi veni spre cei doi.
— Nu beau ! îl refuză Carera cu o privire neagră.
— Cum doreşti, îi surise Jack dulce şi întinse celălalt pahar lui Derek. Locotenentul mormăi ceva şi luă paharul aburit sorbind o gură. Se linişti,

Jack pricepu ca a venit momentul dezvăluirilor.
— Nick l-a angajat pe Mendez la compania socrului său. îl cunoştea din Vietnam şi ştia ce îi poate pielea. împreună au pus la cale furtul bijuteriilor. Numai că planul nu a reuşit aşa cum fusese prevăzut iniţial. Ceva s-a petrecut în avion, nu ştiu ce, şi, probabil, nici nu vom afla vreodată. Cert este că Mendez, după aterizarea forţată, a luat totul pe cont propriu. Continuarea o ştii...
— Interesant, mimă Derek o uimire exagerată. Ai imaginaţie, Jack... Din păcate, nimic din ce mi-ai spus nu poate fi verificat. Sper că nu vrei să te cred pe cuvînt.
— Poţi afla printr-un simplu telefon la arhivele armatei că Nick a fost comandantul de pluton al lui Mendez, în Vietnam.
— Şi ce rezolvă asta ? Amîndoi sînt morţi.
— Oricum, se lămuresc unele lucruri...
— Unde sînt bijuteriile ? întrebă brusc locotenentul cu o privire tăioasă.
— Dacă aş şti, crezi că nu ţi-aş spune ?
— Nu încerca să mă înduioşezi, că nu ţine. Unde sînt bijuteriile ?
— Asta încerc şi eu să aflu.
Derek sorbi ultima înghiţitură de whisky şi puse paharul pe măsuţă. Se ridică înnegurat.
— Văd că nu vrei să colaborezi cu autorităţile. Voi fi nevoit...
— O clipă, locotenente, îl întrerupse Jack, simţind cum îi creşte pulsul. Vreau ca lucrurile să fie clare între noi. Tot ceea ce mă interesează este să găsesc pietricelele. Pentru asta am fost angajat. Restul afacerii, cine sînt vinovaţii, cum au acţionat, e mai puţin important pentru mine. Sînt dispus să ţi-i ofer pe tavă în momentul în care voi şti ceva sigur.

Derek îl privi cu ură. îi era încă proaspăt în minte cazul cu sectanţii.
— N-am nevoie de mărinimia ta, scrîşni printre dinţi.
— Parcă vorbeai de colaborare... Locotenentul mormăi o înjurătură şi se îndreptă spre uşă făcîndu-i semn lui Carera să-1 urmeze. în prag nu se abţinu să nu arunce o ultimă ameninţare.
— Ai să regreţi, Moretti. Fii sigur de asta. Jack nu-1 luă în seamă. închise uşa în urma lor, goli bolul de whisky şi se grăbi să se îmbrace. Trebuia să-1 găsească pe tipul cu Lincolnul înainte ca Derek să descopere cabana din mlaştini şi cadavrul lui Kurt. Altfel, vor începe din nou tracasările şi pînă va dovedi că fusese în legitimă apărare, va trece ceva timp...
Cînd ieşi afară, cerul era însîngerat deja de lumina amurgului. Aerul se mai răcorise şi de undeva, de la geamul unei clădiri, un radio răspîndea în eter ritmuri leneşe de blues. Un sfert de oră mai tîrziu se afla pe bulevardul Chartres. Opri maşina în dreptul palatului lui LeNoir şi porni spre clădire pe aleea de pietriş alb. Lampadarele din parc încă nu fuseseră aprinse şi printre arbuşti se întindeau umbrele înserării. Statuile de marmură priveau cu ochii lor goi undeva departe, poate spre alte lumi. Mergea cu simţurile la pîndă şi doar prezenţa pistolului de la subţioară mai reuşea să îl liniştească. Nici o mişcare nu se vedea prin preajmă. Doar undeva departe se auzea zgomotul difuz al oraşului. Clădirile anexă păreau părăsite. La fel palatul. Urcă scara largă şi ajunse pe terasă. Cîteva mese albe, înconjurate de scaune, un balansoar, în rest pustiu. Uşa înaltă, cu geamuri groase, nu avea sonerie. In penumbra interiorului se putea distinge totuşi un hol imens cu mobilă

bogat ornamentată, cu tapiţerii scumpe, cu oglinzi de cristal în care se reflecta lucirea violetă a amurgului pătrunsă prin ferestre. Undeva lateral, un contur de lumină marca existenţa unei uşi de la o cameră de serviciu. Cineva se afla acolo.
Bătu insistent pînă cînd uşa aceea micuţă se deschise. O siluetă greoaie pătrunse în hol şi veni spre intrarea principală.
Cîteva clipe mai tîrziu, felinarele din fier forjat ale terasei se aprinseră luminînd faţada şi aleile parcului. în prag apăru o negresă bătrînă, grasă, cu privirea bănuitoare. Şorţul şi boneta albe îi accentuau luciul de abanos al pielii.
— Ce dorește domnul ?
Jack îi arătă legitimaţia, dar înţelese că ochii apoşi ai bătrînei nu distingeau mare lucru. Oricum, gestul lui o făcu să se uite la el cu ceva mai multă bunăvoinţă.
— Trebuie să discut urgent cu domnul LeNoir.
— Stăpînul nu este acasă, îl informă ea, cu indiferenţa unei veritabile servitoare din sudul tradiţionalist.
Jack arătă spre clădirile-anexă.
— Poate mă ajută unul din oamenii lui. Cel cu Lincolnul...
— Nu este nimeni ,acasă, spuse bătrîna şi dădu să închidă uşa.
— Un moment, vă rog, o opri Jack. E ceva foarte important. Unde-1 pot găsi pe domnul LeNoir ?
Negresa îl cercetă îndelung şi, amintindu-şi probabil că îi arătase un act oficial, se hotărî în cele din urmă să răspundă.
— Stăpînul e plecat la Cedar Bay.
închise uşa înainte ca Jack să mai poată spune ceva.

Cedar Bay. Cunoştea oarecum locul. Probabil era vorba de reşedinţa despre care îi vorbise şi bătrînul Harvey. O fîşie de ţărm superbă, accesibilă doar celor cu conturi serioase în bancă.

15

Cînd ajunse la Cedar Bay se făcuse deja noapte. Puzderia de stele a cerului era însă estompată de luminile multicolore ale orăşelului. Jack depăşi balamucul ademenitor al zonei centrale şi rulă mai departe pe şoseaua paralelă cu ţărmul. Vile superbe, din beton şi sticlă, cu terase largi, se întindeau de-a lungul plajei. Nisipul era luminat de ghirlande de becuri suspendate între palmieri şi stîlpii debarcaderelor. Iahturi strălucitoare pluteau pe marea tivită cu valuri de spumă fosforescentă. Deasupra, ca un talger uriaş de argint, luna privea cu îngăduinţă tot acest ţărm cu oamenii lui minusculi, veşnic agitaţi. . •

Jack opri în dreptul unei maşini de poliţie şi îl întrebă pe negrul de la volan de adresa lui LeNoir. Sticletele tuciuriu se întrerupse din ronţăitul floricelelor de porumb, îl privi cercetător cîteva clipe, dar se vede treaba că era prea plictisit ca să se" întindă la vorbă, aşa că îl lămuri în cîteva cuvinte şi îşi reluă îndeletnicirea nutritivă.

Cale de încă o milă. Jack avu prilejul să-şi bucure ochii cu frumuseţile acestui paradis terestru. în sfîrşit, pe ţărm îşi făcu apariţia vila de care îi vorbise poliţistul. Cîţiva cilindri de beton pîntecoşi, uniţi prin terase cu pereţi uriaşi de sticlă. Lumi-

nată a giorno. Muzica disco şi zgomotul vocilor se auzeau de undeva dinspre mare. Vira pe drumul lateral şi îşi găsi un loc de parcare prin sumedenia de limuzine. Un malac în costum alb se ivi ca din pământ în dreptul portierei. Nasul turtit şi urechile aplatizate certificau faptul că îşi petrecuse mulţi ani din viaţă pe ringul de box. li privi cîteva secunde, cercetă apoi maşina şi în ochii insensibili apăru o undă de dispreţ. îl mirosise că nu era de-al locului.

— Ce cauţi aici ? E o proprietate privată. Jack scoase legitimaţia şi i-o vîrî sub nas.

— Vreau să vorbesc cu LeNoir.

'Malacul nu catadicsi să-şi ia mîinile de pe portieră.

— Domnul LeNoir are invitaţi. Nu te poate primi.

— Am un lucru foarte important de vorbit cu el. ■ — Eşti cam greu de cap, băiete. Se încruntă urangutanul. Ţi-am spus că domnul LeNoir e ocupat. Jack scoase din buzunar o carte de vizită şi scrise pe spatele ei două cuvinte : „Condor Jewellry", apoi i-o întinse popîndăului.

— Am o rugăminte, prietene. Dă-i asta ! Te aştept aici.

Malacul luă cartonaşul, îl privi pe o parte şi pe alta, se uită din nou la Jack, apoi mormăi ceva şi se hotărî, în sfîrşit, să-i facă hatîrul.

După ce-1 văzu dispărînd pe uşa vilei, Jack coborî din maşină şi se uită în jur. Lincolnul negru nu se afla prin preajmă. Scoase o ţigară, o aprinse şi inspiră adînc cîteva funiuri. Nu avea nici un plan pregătit pentru discuţia cu Robert LeNoir. Miza pe orientarea la faţa locului. Aruncă ţigara şi o strivi cu vîrful pantofului atunci cînd îl observă pe malacul în costumul alb ivindu-se la intrarea din sticlă, făcîndu-i semn să se apropie.

îl urmă în holul larg, circular, cu scări în spirală ce duceau spre etaj. Mobilierul era simplu, crom, sticlă şi piele. Cîteva picturi abstracte ornau pereţii. Totul se îmbina într-o eleganţă de înaltă clasă. Malacul rămase lîngă uşă în aşteptare. Cîteva secunde mai tîrziu, printr-o uşă laterală apăru zîm-bind rece un bărbat înalt, de vreo 30 de ani, cu alură de sportiv. Purta pantaloni muştar, curea subţire, cu o cataramă aurie şi o cămaşă înflorată în acelaşi ton muştar. în rest, mai etala cîteva fleacuri, gen 2—3 lănţişoare cu medalioane de aur la gît, inele cu diamante, brăţară lată, tot din aur, la încheietura mîinii drepte. Metalul galben îi punea în evidenţă bronzul pielii. Părul negru îi era întins peste cap şi strîns într-o codiţă la spate. Se apropie de Jack, ţinînd în mînă un pahar cu un rest de băutură. Ochii cenuşii accentuau impresia de răceală a zîmbetului. Nu încerca să ascundă că amabilitatea îi era forţată.

— Luaţi loc, domnule Moretti, îl invită, arătînd unul dintre fotolii.

Jack se conformă mulţumind cu jumătate de gură.

— V-am primit pur şi simplu din curiozitate, spuse Robert LeNoir privindu-1 în ochi. Bănuiesc că menţiunea de pe cartea dv. de vizită se referă la firma aceea ale cărei bijuterii au dispărut în urma unui accident aviatic, sau cam aşa ceva... N-am reţinut prea bine amănuntele poveştii. Fiecare ziar prezintă o altă versiune, dar cred că am o memorie destul de bună a numelor. Greşesc cumva ?

— Nu. De firma aceea e vorba.

— Atunci care este legătura cu mine ? Domeniul ăsta, al bijuteriilor, nu figurează pe lista mea de interese. N-am acţiuni la nici o companie cu asemenea profil.

— Nu m-am referit la acţiuni.
— Dar la ce anume ?
Jack se hotărî să atace frontal. Trebuia într-un fel să-i testeze reacţiile.
— E vorba chiar de bijuteriile dispărute în accident.
Sprincenele lui Robert LeNoir se arcuiră.
— Nu înţeleg.
— Aveţi în serviciul dumneavoastră un tip pe nume Vincent ?
— Da. E unul din oamenii mei.
— Domnule LeNoir, am toate motivele să cred că bijuteriile se află la el.
LeNoir îl privi la început amuzat, apoi începu să rîdă în hohote. îi trebui mult timp să-şi revină. Se aşeză şi el şi în ochi îi apăru o luminiţă de reală curiozitate.
— Sînt sigur, domnule Moretti, că este o greşeală.
— Mă îndoiesc. Nu aveţi un Lincoln negru ? —■ Ba da, dar nu aici.
— Ştiu, la reşedinţa de pe bulevardul Chartres.
— Exact, confirmă LeNoir redevenind serios. v Jack decise că e timpul să mărească potul.
— Credeţi-mă, domnule LeNior, nu fac nici o confuzie. Vreau doar bijuteriile. Am fost angajat să le recuperez.
Pupilele lui LeNoir se îngustară. Jack nu îi dădu timp să vorbească.
— Nu mă interesează Vincent. Nici pe cel care m-a angajat nu cred- că îl interesează prea mult. El doreşte pietrele înapoi. Se poate rezolva totul în mod elegant. Altfel, din cîte ştiu, poliţia nu este nici ea prea departe de concluziile mele... Iar locotenentul Derek va fi mult mai incomod decît mine...
Buzele lui Robert LeNoir se albiră. Era clar că

abia se abţine să nu răbufnească. Cînd vorbi, vocea îi sună tăioasă.
— Aş vrea să lămurim un lucru, domnule Mo-retti. Din felul în care îmi vorbiţi am impresia că mă credeţi la curent cu toată afacerea asta dubioasă. Mă deranjează foarte mult, vă previn.
Jack simţi că lucrurile iau o întorsătură proastă.
— N-am vrut să vă jignesc...
■— Nu mă* interesează ce ai vrut sau ce nu ai vrut dumneata, îl întrerupse violent LeNoir. în mod normal ar fi trebuit să te dau pe uşă afară ! Nu permit nimănui astfel de aluzii ! Chiar crezi că m-aş putea preta la asemenea jafuri ? ! Am muncit din greu ca să ajung ceea ce sînt. Am făcut sacrificii, am răbdat multe sperînd mereu că voi reuşi să-mi ating scopul fără compromisuri. Şi am reuşit. Iar .acum vii dumneata şi-mi vorbeşti cu dublu înţeles, îmi propui un tîrg dubios, mă suspectezi a fi amestecat în tot felul de mizerii...
LeNoir se opri, făcînd eforturi serioase să se calmeze. Indignarea lui părea sinceră. Jack tăcea intuind că orice remarcă a sa n-ar face decît să dea apă la moară furiei celuilalt. în uşă, urangutanul îşi încordase muşchii, pregătit să intervină la cel mai mic semn al stăpînului său. Dar Robert LeNoir reuşi în cele din urmă să se liniştească. Ochii îi redeveniră reci si distanţi. Doar la tîmpla dreaptă o venă i se mai zbătea încă, precum un şarpe infiltrat sub piele.
— Sper pentru dumneata, ca lucrurile să aibă *un* miez de adevăr, zise cu glasul lemnos şi se uită spre gorila în costum alb. Raul, adu-1 imediat pe Vincent !
Gorila îl privi încurcat şi dădu din umeri.
— Nu l-am văzut astăzi. încă n-a venit.
— La dracu ! Du-te şi caută-1, cînd îţi spun !

Malacul ieşi speriat, lăsîndu-i singuri. Tăcerea căzu grea. Robert LeNoir se plimba prin cameră ca un leu în cuşcă. Jack avea senzaţia că lucrurile încep să-i scape de sub control. Poate că fusese o greşeală din partea lui că venise aici în seara asta. Era foarte puţin probabil ca tîrgul care i-1 propusese lui LeNoir să aibă şanse de reuşită. Pe de altă parte, afacerea devenise deja un joc cu cărţile pe faţă. Găsise urma lui Vincent şi era sigur că şi acesta îşi dădea foarte bine seama că fusese descoperit. Exact ca în povestea cu şoarecele şi pisica, rămînea de văzut doar cine este- şoarecele. începu să se simtă neliniştit de absenţa prelungită a lui Raul. Senzaţia că greşise venind aici i se accentua tot mai mult. Şi totuşi, era posibil ca indignarea lui Robert LeNoir să fie reală. Poate Vincent şi cu răposatul Ben au acţionat pe cont propriu. Poate au găsit un fir atunci, imediat după accident, şi au început hăituiala pe cont propriu. 400.000 de dolari era o tentaţie serioasă pentru oricine.
Uşa de la intrare se deschise şi Raul îşi făcu apariţia cu o mutră spăşită.
■— Nu l-am găsit, şefule. Băieţii spun că a plecat azi-dimineaţă cu Ben şi de atunci nu 1-a mai văzut nimeni. Au luat Lincolnul.
— La dracu ! La dracu ! La dracu ! înjură în-crîncenat LeNoir. îl distrug ! Să mă amestece el pe mine în mizeria asta !
— S-ar putea să ştie Frank unde este, sugeră Jack senin.
Robert LeNoir îl privi la început nedumerit, rămase cîteva clipe fără cuvinte, apoi îl luă din nou în primire pe Raul.
— Adu-1 pe Frank ! Urangutanul ridică iarăşi din umeri.

— Frank a dispărut de ieri. Trebuia să meargă azi la Miami pentru întîlnirea aceea cu domnul Kristoferson. Şi n-a apărut.
Figura lui LeNoir deveni ca o mască de ceară, înghiţi în sec, apoi răbufni, pradă unui acces de furie nestăpînită.
— Ce se întîmplă aici ? ! Ce dracu se întîmplă aici ? ! îi nenorocesc pe puii ăştia de căţea ! îi string de gît cu mîinile mele !
în acel moment, o uşă de sub scările în spirală se deschise, lăsînd să pătrundă zgomotul petrecerii de pe terasă. în prag apăru o fătucă roşcată, fragedă şi catifelată ca un fruct abia pîrguit. Rochia despicată pînă la şold oferea privitorului o pereche de picioare -lungi, elastice, iar breteluţele înnodate la ceafă abia ţineau în frîu sînii tari ca două ghiulele. Aborda un surîs de reclamă la pasta de dinţi — avea, într-adevăr, o dantură ca un şirag de perle — şi clipi de cîteva ori din genele ei umbroase, privindu-1 *pe LeNoir cu ochi languroşi, aburiţi de şampanie.
— Cine te-a supărat, puiule ?
Ochii lui Robert LeNoir aruncară scîntei.
— Ieşi dracului afară de aici ! Te-am chemat eu ? Spune ! Te-am chemat eu ?
Roşcata pricepu că nu-i vremea giugiulelilor şi se retrase îmbufnată.
— N-am vrut să te supăr, Robert. Voiam doar...
— Ieşi ! Am zis să ieşi !
— Bine, iubitule, iartă-mă, murmură ea speriată şi dispăru la fel de unduitoare precum se ivise.
Prezenţa ei, totuşi, reuşise să-1 mai tempereze pe LeNoir. Bărbatul se aşeză în fotoliu şi rămase mult tii$ip tăcut. Raul îşi schimba greutatea de pe un picior pe celălalt, aşteptînd dispoziţiile stăpînului. Se plictisise probabil şi îşi dorea să scape de tot

balamucul ăsta. Jack era apatic. Nu-şi pusese prea mari speranţe în vizita asta şi îşi dădea seama că nu mai are rost să piardă timpul pe aici. Observă totuşi că LeNoir e concentrat, încă sub influenţa discuţiei, şi nu voia să-1 tulbure. Simţea că mai poate exista o continuare...
Robert LeNoir îl privi calm. în ochi îi revenise răceala.
— Domnule Moretti, nu ştiu cît adevăr există în ceea ce mi-ai spus, dar ceva e putred în afacerea asta. In ce mă priveşte, sînt direct interesat pentru a lămuri lucrurile cît mai repede. Nu-mi pot permite ca în ziare să apară măcar vreo aluzie la persoana mea în legătură cu cazuri murdare. Am muncit prea mult pentru a ajunge acum la cheremul unor nenorociţi. Se ridică în picioare şi începu să măsoare încăperea cu paşi rari. Voi deschide şi eu o anchetă. Din păcate, chiar în seara asta plec din N.O. pentru două-trei luni şi nu voi putea urmări cercetările la faţa locului.
— Unde plecaţi ?
— Are vreo importanţă ?
— Nu în mod deosebit...
— Deci, spuneam că voi deschide o anchetă. M-am gîndit să-ţi fac o propunere. Dumneata oricum .te ocupi de acest caz. Aş dori să accepţi să lucrezi pentru mine. îţi voi da tot ajutorul necesar, iar onorariul îl vei stabili dumneata.
— îmi pare rău, domnule LeNoir...
— Nu te grăbi să refuzi. De fapt, le poţi considera două cazuri separate. Pe mine nu mă interesează bijuteriile. Pe mine mă interesează în ce măsură s-au implicat oamenii mei în afacerea asta.
— Regret, dar trebuie să refuz. Oricum s-ar interpreta, cazul rămîne unul singur, iar eu, din

principiu, nu lucrez pentru doi clienţi la aceeaşi afacere.
— Răspunsul dumitale e definitiv ?
— Da, îmi pare rău.
— Păcat... în acest caz... Robert LeNoir făcu un gest ce voia să semnifice ~<că întrevederea luase sfîrşit. Chipul lui îşi recăpătase duritatea şi expresia de distanţare superioară.
Jack s'e ridică şi el. Vru să mai pună o întrebare, dar îşi dădu seama că nu mai are rost şi se îndreptă spre ieşire. Raul îi deschise uşa. Domnul LeNoir îl urmări cu un surîs rece pînă ce dispăru afară.
Palmierii foşneau liniştitor în bătaia brizei. Zgomotul petrecerii părea acum departe. Jack era nemulţumit. Undeva greşise, dar nu îşi dădea seama unde anume. Urcă la volan şi îşi aprinse o ţigară mentolată inspirând fumul adînc, pînă ce i se saturară plămînii. Raul îl privea tîmp, de fapt asta era privirea lui obişnuită, şi aştepta să-l vadă plecat cît mai repede. Jack nu îi puse răbdarea la încercare. Răsuci cheia în contact şi demară în scrîşne-tul pneurilor. Abia pe şosea micşoră viteza şi deschise geamul lăsînd să pătrundă înăuntru răcoarea nopţii şi mirosul mării. Sentimentul de nemulţumire i se accentua'. Ajunsese într-un, punct mort. Sau aproape mort. Din cîte îi spusese Derek, nici Ben, nici Frank nu figurau în scriptele poliţiei. Probabil nici Vincent. Va fi extrem de greu să afle ceva despre ei, despre locurile pe care le frecventau. Poate ar fi trebuit să accepte oferta lui LeNoir. Ar fi obţinut informaţii utile, care l-ar fi pus pe urma lui Vincent înainte ca Derek să descopere dezastrul de la cabana din mlaştini.
Pătrunse în centrul zgomotos şi intens luminat al staţiunii. Pentru moment gîndurile negre îi dis-

părură, însă reveniră parcă şi mai obsedante atunci cînd lăsă în urmă Cedar Bay şi apucă pe şoseaua pustie, argintată de lumina lunii. încercă să-şi alunge starea depresivă şi să se gîndească 1» Hellen. în seara asta, chiar dacă trecuse de 10, îi va face neapărat o vizită. Avea nevoie de ea, de liniştea pe care o simţea cînd erau împreună. într-un fel, îi înţelegea supărarea. Viaţa ei era obişnuită, monotonă şi chiar dacă Hellen îşi d6rea uneori o Schimbare, aceasta nu putea fi de lungă durată. Avea nevoie de stabilitate, de un bărbat care să fie permanent alături de ea. Poate din acest motiv Matt, în ciuda stupidităţii lui, avea şanse de reuşită... Gîndul ăsta îl indispuse. Dădu drumul radioului de bord şi se lăsă în voia ritmurilor de jazz. Departe, la orizont, luminile metropolei deveneau tot mai intense.
La un moment dat, acordurile muzicii se întrerupseră lăsînd loc unui scurt grupaj de ştiri. Crainicul se chinuia să fie cît mai volubil, să prezinte fiecare eveniment ca şi cum ar fi avut o importanţă crucială pentru fiecare dintre ascultătorii săi. Jack se amuză de tonul tipului, fără a lua în seamă cuvintele lui. Prefera să se bucure de aerul nopţii, de cerul înţesat cu stele. Realiză însă că individul de la radio, istorisind ceva despre un accident de maşină, a pronunţat, printre altele, cuvintele „automobil marca Lincoln"... Deveni brusc atent şi mări volumul. Crainicul dădea ultimele amănunte : „E-chipa de intervenţii speciale a poliţiei, sosită imediat la faţa locului, a început operaţiunile de recuperare. Dar curentul de apă, care, după cum ştiţi, este destul de puternic în apropierea podului Concordia, îngreunează lucrările. Deocamdată se pare că este vorba de două victime. Vă vom ţine la curent pe măsură ce vom obţine..."

Jack opri radioul. Gîndurile începeau din nou să i se învălmăşească în rninte. Singura concluzie pe care o găsi era că trebuia să ajungă cît mai repede la podul Cgncordia pentru a vedea el însuşi despre ce este vorba.
Apăsă la maximum pedala de acceleraţie.

16

Strada era pe jumătate blocată. Cîteva panouri cu lumini galbene, intermitente, indicau ocolirea. O mulţime de curioşi se adunaseră pe trotuar. în perimetrul marcat de indicatoare opriseră două maşini de'poliţie cu girofarurile în funcţiune şi o ambulanţă. Pe trotuar, pînă la marginea parapetului din benzi metalice rupte, era o macara cu braţ telescopic. Jack reuşi să parcheze în apropiere şi se îndreptă spre grupul de curioşi care priveau peste balustradă în apele negre ale fluviului. Silueta suplă a podului Concordia se înălţa undeva deasupra, ţîşnind spre puzderia de lumini a malului opus.
Un ofiţer de poliţie, cîţiva sergenţi şi un individ în costum cenuşiu, probabil procurorul districtual, depăşiseră parapetul şi priveau din înaltul ta-luzului spre şalupa de marginile căreia se agăţau cîţiva scafandri.
Comentariile curioşilor erau confuze. Jack nu reuşi să afle nimic precis. La un moment dat, din apă. ţîşni unul dintre scafandri şi începu să facă semne către cei de pe mal.
— I-am găsit ! Aici ! strigă el gîfîind.
Tipul în costum cenuşiu se întoarse către cel din cabina macaralei şi îi arată locul în Care se afla

scafandrul. Braţul telescopic se lungi şi se roti în acelaşi timp. Cîrligul de care erau agăţate cablurile de oţel începu să coboare spre suprafaţa apei. Lumea urmărea încordată operaţiunile.
Alţi doi scafandri părăsiră şalupa şi se îndreptară spre colegul lor. Acesta apucase deja unul dintre cabluri şi se pregătea de scufundare. Cîteva clipe mai tîrziu dispărură toţi trei în adînc. Timp de 3—4 minute, pe mal se înstăpîni liniştea. Apoi, brusc, unul dintre scafandri reveni la suprafaţă şi ridică degetul mare al mîinii drepte în semn că totul e în ordine, iar macaraua începu ridicarea. Tamburul se învîrtea cu turaţie minimă şi, curînd, în mijlocul unei bulboane, apăru capota limuzinei negre. Ceilalţi doi scafandri părăsiră maşina şi se îndreptară înot spre şalupă.
Limuzina ce se desprindea acum de suprafaţa apei era într-adevăr un Lincoln. Şuvoaie de apă se revărsau din interiorul său. Suporţii macaralei se înfipseră în asfalt, cablul se încorda şi automobilul urcă spre mal. Poliţiştii începură să se agite şi să îndepărteze curioşii făcînd loc pentru depunerea maşinii pe şosea, lîngă ambulanţă. Jack reuşi să ajungă la cîţiva metri de uşile deschise ale furgonetei cu cruce roşie. îşi dădu seama că pe procuror îl ştia din vedere, însă nici unul dintre poliţiştii care mişunau pe acolo nu îi era cunoscut. Se mărgini la rolul de simplu privitor.
Atîrnată. de braţul macaralei, maşina se înălţă spre cerul plin de stele, apoi veni spre şosea şi fu depusă pe asfalt. Procurorul, medicul legist, cei din echipa de criminalistică o înconjurară. Prin geamurile umede Jack reuşi să distingă, în interior, siluetele a doi bărbaţi. Cel de la volan era aplecat peste bord, atît cît îi îngăduia centura de siguranţă, iar cel din dreapta sa era căzut în faţă. ca un sac de cartofi,

cu capul lipit de colţul dintre parbriz şi portieră. Maşina avea partea din faţă şifonată urît, farurile sparte, parbrizul crăpat. Jack deduse că ciocnirea cu parapetul fusese frontală şi întoarse instinctiv capul pentru a vedea cum a putut să prindă Lincolnul asemenea viteză, încît să rupă benzile de metal. De partea cealaltă a străzii, perpendicular pe şosea, era o străduţă îngustă, întunecată, mărginită de zidurile înnegrite, lipsite de ferestre, ale cîtorva imobile vechi. Din poziţia în care se afla, privea uşor pieziş faţă de direcţia străzii şi nu reuşea să-i vadă capătul, să vadă dacă era o simplă fundătură sau comunica în celălalt capăt cu vreo şosea paralelă.
Cablurile macaralei fură desfăcute şi fotoreporterii începură să-şi declanşeze aparatele. Criminaliş-tii trecură la cercetările preliminare. Procurorul le semnală cîteva lucruri despre care dorea amănunte suplimentare, apoi se retrase cu ofiţerul de poliţie lîngă ambulanţă.
— Cum aţi aflat de ei ? îl auzi Jack întrebîndu-1 pe locotenent.
— Un telefon anonim.
— Ciudat accident. Nu înţeleg cum au reuşit performanţa asta.
— Probabil s-a rupt direcţia. Se mai întîmplă.
— Coliziunea e frontală. Sînt ceva martori ?
— Deocamdată nu. Locul e destul de pustiu. Mai ales noaptea. Clădirile de vizavi nu sînt locuite.
Procurorul observă deodată că vorbele sale sînt auzite de cei cîţiva ziarişti aflaţi dincolo de panglica întinsă de poliţie pentru marcarea locului. Se apropie de tipii din echipa de criminalistică ce păreau a-şi fi terminat treaba, vorbi ceva cu ei, apoi le făcu semn bancardierilor să vină cu paturile mobile. Unul, din poliţişti deschise portiera din dreptul şoferului, lăsînd un şuvoi de apă sa năvălească afară din ma-

şină. Tipii de la criminalistică cercetară asfaltul şi culeseră din baltă cîteva flecuşteţe pe care le puseră în pungi de plastic.
Jack îşi făcu loc cu greu prin mulţime, cit mai aproape de maşină. Voia să vadă figurile celor două cadavre, deşi nu se îndoia că presimţirea aceea neagră i se va adeveri.
Medicul legist veni şi el la uşa limuzinei. Nu avea prea multe constatări de făcut.
Brancardierii îl apucară pe şofer şi reuşiră sâ^l urce pe patul mobil. La lumina proiectoarelor, Jack reuşi să distingă faţa lui Vincent înainte ca aceasta să fie acoperită de cearceaful alb.
Corpul lui Vincet fu transportat în ambulanţă, âri timp ce alţi doi sanitari îl urcau pe targa pe cel de al doilea ocupant al maşinii. Jack nu reuşi să-i observe faţa decît prin profil, în semiumbră, pentru cîteva secunde. Aducea cu Frank. Totuşi nu putea avea certitudinea. Se baza mai mult pe intuiţie şi pe presimţiri. Simţi că îl cuprinde exasperarea. Fiecare dintre bănuiţi, atunci cînd în sfîrşit îi dădea de urmă, trecea în lumea drepţilor. Şi nu oricum, ci brusc, lăsînd tot mai puţine indicii în urmă. De data asta, treaba eră cum nu se poate mai urîtă. Nu mai vedea nici o cale, cît de cît logică, pe care ar putea s-o urmeze pentru a elucida cazul. Era sigur că poliţiştii nu vor găsi bijuteriile în maşină şi nici puse" bine pe undeva prin locurile unde sălăşluiseră cei doi proaspăt metamorfozaţi în cadavre.
Uşile ambulanţei fură închise şi limuzina cu cruce roşie demară în sunetul strident al sirenei. Oficialii plecară şi ei. Rămase doar 6 echipă de poliţişti care să supravegheze Lincolnul pînă la venirea utilajului care-l va remorca spre parcajul poliţiei. Jack porni şi el spre maşină. Bîlciul se terminase.
Privi spre stînga, de-a lungul străduţei ce venea perpendicular pe şosea în dreptul locului în care se

petrecuse coliziunea. De cealaltă parte se zăreau luminile unei şosele paralele. Străduţa avea 30—40 metri lungime şi era aproape sufocată de gunoaie. Nici o mişcare nu se zărea, nici o lumină.
Se urcă la volan şi porni spre casă. Era prea tîr*-ziu să mai treacă pe la Hellen şi, după toată povestea asta, îi pierise orice chef de vizite. Sperase că va reuşi să-i găsească în cele din urmă pe Vincent şi pe Frank, dar nu la modul ăsta. Acum toate pistele se blocaseră. Gregorian va face spume la gură. Dar nu atît gîndul că va trebui să aibă o discuţie furtunoasă cu domnul Gregorian îl enerva, cît faptul că se vedea practic în imposibilitatea de a rezolva cazul. Iar aşa ceva nu i se mai întîmplase pînă acum. In plus, Derek va descoperi cît de curînd ceea ce se întîmplase în cabana din mlaştini şi se va delecta acuzîndu-1 de crimă.
Evită în ultimul moment un camion ce venea din sens opus, orbindu-1 cu farurile. Abia atunci observă că depăşise banda continuă de pe mijlocul şoselei. Redresa maşina şi micşoră viteza. Hotărît lucru, în noaptea asta nu se afla în cea mai bună formă. Devenise pesimist şi lucrul ăsta era distrugător pentru un detectiv particular. Pentru a ieşi din starea asta proastă nu exista decît un singur remediu : un somn adînc pînă a doua zi dimineaţa. Noaptea e un sfetnic bun.

17

Dimineaţa se trezi cu capul cît un butoi. Dormise agitat, nemulţumit, avusese tot felul de vise scîrboase, iar acum, cînd soarele se filtra printre panglicile

, transperantului anunţînd o zi superbă, se simţea Obosit şi cu tîmplele înecate ca de o apă murdară. Se ridică anevoie şi trase de şnur lăsînd lumina să inunde camera. Trecu sub duş şi rămase minute în şir sub jetul de apă rece. îşi puse apoi sîngele în mişcare frecindu-şi pielea îndelung cu prosopul. Ieşi din baie, scoase din frigider sucul de portocale, bău un pahar şi porni filtrul de cafea. Se simţea ceva mar întremat, însă durerea din tîmple încă mai persista. Mai mult, cu cît se gîndea la evenimentele din ziua precedentă, se simţea tot mai deprimat. Bijuteriile dispăruseră pentru totdeauna. Asta era concluzia la care ajungea inevitabil. îmbrăcă un halat aîb de bumbac şi ieşi să ia ziarele din cutia poştală. Reveni în casă, îşi turnă o ceaşcă de cafea, aprinse o ţigară şi se aşeză pe canapea întinzînd ziarele pe măsuţa din faţa lui. Nu avea nici o speranţă în răsfoirea lor, totuşi o surpriză se putea ivi orieînd. Nu găsi decît comunicate seci, însoţite de fotografii referitoare la accidentul de noaptea trecută, însă ora tîrzie nu permisese ziariştilor să afle prea multe pînă la închiderea ediţiilor. Amănuntele erau promise pentru ziua următoare. Mai exista, la rubrica mondenă din "N. O. Magasine", o notiţă referitoare la domnul Robert LeNoir şi la petrecerea pe care o oferise prietenilor săi în reşedinţa de la Cedar Bay. Se mai adăuga faptul că LeNoir urma să plece chiar în acea noapte în Mexic pentru două-trei luni, la proprietatea să de lîngă Valverde. In rest, nimic interesant.

Jack trase încă un fum de ţigară, apoi strivi •mucul în scrumieră. Se lăsă pe spate şi, pentru a suta oară, reluă întreaga succesiune a evenimentelor, îşi aminti cum fusese contactat de Benton, cum plecase la Creekpoint, primele investigaţii la locul accidentului şi apoi la coliba lui Arnie Hogan, dis-

cutia cu patronul restaurantului din marginea autostrăzii, discuţia cu bijutierul, apoi cu domnul Bennet...
Se opri încordat. Nu-şi dădu seama din ce motiv, însă exista o intuiţie obscură ce îi spunea că sărise un anumit element. Parcă şi durerea din tîmple începea să dispară, semn că undeva, în subconştientul său apăruse o speranţă. Reluă din nou, cu febrilitate, rememorarea întîmplărilor şi senzaţia aceea ciudată i se accentua. Era sigur acum că ceva, foarte evident, altfel, îi scăpa. Dar ce anume ?...
Brusc, respiraţia i se opri. Găsise !
Geanta diplomat !
Ignorase total pînă acum prezenţa' ei. Mendez o purtase tot timpul cu el alături de bijuterii, Vincent o luase împreună cu pietrele din cabana unde o dusese Kurt. Geanta se aflase aproape tot timpul sub nasul lui, dar el nu-i dăduse pînă acum nici o importanţă. Nu se condamna pentru acest lucru. Domnul Gregorian îl angajase să găsească bijuteriile, îşi dădu seama că pînă acum valiza cu pietre preţioase şi diplomatul cu cifru fuseseră inseparabile. Despre giuvaeruri aflase o mulţime de lucruri. Despre diplomat, însă, nu cunoştea aproape nimic. Nici măcar ce anume conţinea. Ştia doar că fusese trimisă locotenentului Kowalski. Faptul că se ceruse pentru transport aprobarea şefului filialei mexicane a firmei "Bennet S.T." sugera că fusese o acţiune oarecum oficială. Oare cu ce se ocupa locotenentul Kowalski ? Şi, mai ales, de ce nu-şi făcuse apariţia pînă acum în cercetarea cazului ? Sau...
Se îmbrăcă în grabă şi, pentru orice eventualitate, îşi puse sub bluza de vară, la subţioara dreaptă, tocul cu pistol. Cînd se pregătea să iasă pe uşă, sună telefonul. Ezită un moment, vru să se întoarcă să răspundă, însă gîndul că l-ar putea căuta din nou Derek îl

făcu să renunţe. Lăsă aparatul să sune în gol, trînti Visa şi ieşi în stradă.
\ Se duse direct la restaurantul „Cîinele Roşu", situat vizavi de Poliţia Centrală. Aici obişnuiau să vină oamenii legii pentru a lua masa sau pur şi simplu pentru un scurt moment de respiro. Rar se nimerea vreun muşteriu care să nu fie poliţist. La ora aceea matinală localul era pe jumătate gol. Jack cercetă sala fără să ia în seamă privirile curioase ale clienţilor în uniformă. Surîse : avea noroc. La una dintre mese zări un poliţist voinic, rubicond, cu părul alb. Sergentul îl observă abia cînd ajunse Jîngă masa lui. Pe faţă îi apăru un zîmbet larg ce reuşi să înlăture suspiciunea din ochii celorlalţi clienţi.
— Ia te uită ! Jack Moretti ! exclamă bătrînul poliţist punînd sanvişul pe farfurie. Nu te-am mai văzut de foarte multă vreme.
— Am avut cîteva cazuri destul de încîlcite...
— Asta nu te împiedica să-mi dai măcar un telefon. De fapt, nu mă mir. Aşa era şi tatăl tău. Cînd ne întîlneam, ne distram de minune, eram cei mai buni prieteni, dar treceau uneori luni de zile fără să ne vorbim.
—. Credeam că ai ieşit la pensie.
— Mai am puţin. Bătrînul sergent se întrista. Nici o bucurie, mă aşteaptă o lungă plictiseală...
— Te vei odihni.
— Nu simt nevoia, dădu din mînă, a lehamite, poliţistul. M-am obişnuit, cu munca asta. Dacă ar fi fost acasă cineva care să mă aştepte... Dar aşa, singur...
— Poate vei accepta să mă mai ajuţi din cînd în cînd.-
Ochii bătrînului sclipiră.
— Vorbeşti serios ?

— Bineînţeles. Cu experienţa ta mi-ai fi de mare ajutor.
,
— In regulă. Se pare că ai de gînd să începem chiar de azi, sau mă înşel ? rîse sergentul.
— Nu eşti prea departe de adevăr, îi confirmă Jack presupunerea.
— Mi-am închipuit eu că n-ai venit aici doar ca să mă întrebi cum o mai duc cu sănătatea.
— De ce vorbeşti aşa ? se arătă Jack stînjenit.
— Am glumit, băiete, îl- linişti poliţistul. Hai, spune, ce vrei să afli ?
— îl cunoşti pe locotenentul Kowalski ?
— Oarecum.
— Ce fel de om e ?
— Din cîte ştiu eu, nimeni nu i-a pus vreodată la îndoială corectitudinea. E ursuz, are ciudăţeniile lui, însă lucrurile astea nu îl împiedică să fie considerat unul din cei mai buni poliţişti.
— In ce secţie lucrează ?
— .A fost un timp la moravuri, dar de cîtva timp a trecut la p.d. Am auzit că s-ar ocupa de cazurile puştilor ăia dispăruţi. Probabil ai citit prin ziare...
— Da, am auzit...
— îmi poţi spime de ce te interesează Kowalski . Ai găsit ceva în legătură cu el ?
— încă nu ştiu. Am fost angajat pentru un caz, dar în spatele afacerii se pare că mai există ceva încă nu-mi dau seama ce anume... E vorba de o ser vietă diplomat care i-a fcst trimisă lui Kowalski din Mexic. Se pare că pentru cineva ea are o importanţă destul de mare.
— Din Mexic..., mormăi bătrînul pe gînduri.
— Da. Iţi spune ceva lucrul ăsta ?
— Nu-mi dau seama exact. Din cîte ştiu, însă, Kowalski a plecat acolo de cîteva zile.

— Unde anume ?
\ — La ValVerde. Parcă aşa ceva..., făcu gînditor bătrînul, neînlelegînd uşoara crispare ce marcă figura lui Jack. Am auzit întâmplător o discuţie. Trimisese mai de mult un agent să cerceteze cazul la faţa locului. Treaba e destul de complicată.
— în ce sens ?
— Nu ştiu. Ţi-am spus, am auzit doar fragmente dintr-o convorbire telefonică, eram de serviciu într-o noapte... Crezi că poate fi vreo legătură dintre servieta diplomat şi...
— N-are rost să ne hazardăm în presupuneri. Jack rămase pe gînduri. Abia după o lungă tăcere vorbi, mai mult pentru sine.
— Se pare că va trebui să plec în Mexic. Aici nu prea mai am ce face.
Sprîncenele bătrînului poliţist se arcuiră.
— Chiar crezi că e necesar ?
— Am ajuns într-un punct mort, zise Jack privind undeva spre uşă. Cazul e mult mai complicat decît am crezut iniţial. Şi altă soluţie, deocamdată, nu văd... Aici am epuizat toate pistele.
— Ai vreo idee ?
— Cred că da. E mult prea fantezistă, însă...
— Uneori realitatea întrece imaginaţia, spuse poliţistul privindu-1 în ochi. Esenţial este să verifici fiecare ipoteză. Oricît de absurdă ar părea.
Jack se ridică de la masă.
— îti mulţumesc, bătrîne. întotdeauna întîlni-rea cu tine mă face să-mi recapăt suflul.
— Mă bucur să aud asta, Jack. Sper să mă ţii la curent.
— Cu siguranţă. Iar, în ceea ce priveşte propunerea mea, să ştii că rămîne valabilă.
— S-a făcut, zîmbi poliţistul.

Jack îl părăsi fără să mai privească înapoi. Se gîndea că îl aştepta un drum lung şi b pistă' încărcată de necunoscute. Era însă optimist... Mexic. Fie, va pleca spre Mexic chiar în seara asta. Trebuia să fie vreun avion... Ieşi din local, urcă în maşină şi porni spre casă. Nu avea prea multe lucruri de luat...

Două ore mai tîrziu, cînd se îndrepta spre aeroport, o maşină a poliţiei frînă în faţa locuinţei sale, debarcîndu-l pe locotenentul Derek împreună cu doi dintre oamenii lui.

Derek înjură crunt negăsindu-l acasă pe Jack Moretti, dar jură că îl va descoperi chiar şi în gaură de şarpe.

Un angajat al firmei „Holiday Inn" anunţase cu cîteva ore în urmă poliţia ca la o cabană din mlaştini se petrecuseră evenimente sîngeroase. Deplasată la faţa locului, echipa de criminalişti culesese, între altele, şi nişte gloanţe din cadavrul unui bărbat ce plutea în apă, lîngă cabană. în urma testelor de laborator ele se dovediseră a proveni dintr-o armă înregistrată pe numele detectivului particular Jack Moretti.

In paralel, o altă echipă reuşise identificarea cadavrului. Bărbatul ucis se numea Kurt Moskowitz şi făcuse parte din acelaşi corp de mercenari ca şi Luis Mendez. Cei doi fuseseră foarte apropiaţi şi se presupunea că, într-o vreme, întreţinuseră raporturi sexuale împotriva naturii. Această afirmaţie, coroborată cu rezultatul anchetei preliminare privitoare la moartea violentă a lui Luis Mendez, conduseseră la ipoteza că mercenarul Kurt Moskowitz îl asasinase pe Mendez pentru a intra în posesia bijuteriilor. Cum el, la rîndul său, fusese ucis de Jack Moretti, concluzia care se impunea era una singură...

Furia lui Derek nu cunoştea margini. Avea deja în buzunar mandatul de arestare. Deocamdată, nu reuşise să-1 folosească. însă locotenentul Derek era un poliţist tenace, care nu se lăsa prea uşor învins.

18

In noapte, peisajul mexican avea un aspect selenar. Coline aride se înălţau în zare, parcă decupate pe cerul negru împînzit cu stele. Cîmpia era bolovănoasă, pustie, cu smocuri de iarbă aspră şi cactuşi încremeniţi ca nişte santinele ale veşniciei. Panglica de asfalt a autostrăzii despica orizontul, tot mai subţire, dispărînd în întuneric.

Mergea de două ore şi începuse să simtă oboseala. Balamucul de la aeroport, forfota oraşului, tîrguiala exasperată cu cel ce îi închiriase maşina, iar acum monotonia drumului, îl făceau să nu se mai gîndească decît la un somn lung şi fără vise.

Pînă la Valverde mai erau vreo 50 de mile. Spera totuşi ca în drum să găsească vreun motel. Avea nevoie de odihnă şi, totodată, era mai indicat să-şi facă apariţia în orăşel mîine dimineaţă, ca un turist obişnuit.

Pentru o fracţiune de secundă, pe marginea şoselei sclipiră două puncte fosforescente şi un coiot o luă la fugă pierzîndu-se undeva printre cactuşi. Pescui de pe bord micul recipient de plastic, îi desfăcu dopul şi trase o sorbitură lungă de cafea. Prin geamul lăsat al portierei, curentul de aer abia mai reu~şea să-i alunge toropeala. Refuza să se gîndească la caz. Era atît de moleşit, încît orice tentativă de genul

ăsta devenea inutilă. De fapt, nici nu avea prea multe de pus la punct. Se va orienta la faţa locului...
Deveni atent. Undeva în faţă, în dreapta şoselei, luceau cîteva luminiţe. Nu păreau a fi o iluzie. Apăsă pe acceleraţie şi, după cîteva minute, observă că luminile proveneau de la un grup de clădiri din marginea autostrăzii. O pancardă înconjurată de becuri multicolore afişa chipul unui mustăcios blond, cu coif şi armură, pictat probabil de unul dintre artiştii locali, în culori stridente, iar alături o inscrip-•ţie anunţa : „Motel Cortez".
Jack zimbi. Cam pompoasă denumirea pentru localul acela micuţ în spatele căruia se aglomerau cîteva căsuţe albe cu tencuiala scorojită şi lemnăria crăpată.
Opri maşina lîngă pompa de benzină, In faţa crîşmei se aflau vreo trei limuzime rablagite şi o camionetă plină cu pepeni. Coborî.' De undeva, veni un iz de resturi alterate. Duduitul înfundat al unui generator electric răzbătea dintr-o coşmelie lipită de peretele clădirii principale.
îşi făcu loc printre fîşiile de hîrtie prinse de pragul superior şi iritră în local. O încăpere lată, cu podeaua de lemn. mese rotunde înconjurate de scaune fără spătar, iar în faţă o tejghea lungă, acoperită cu tablă de zinc. O instalaţie de bere, rafturi cu sticle, niulte goale, însă păstrate pentru frumuseţea etichetelor. Cîteva becuri pătate de muşte răs-pîndeau o lumină gălbuie deasupra puţinilor muşterii aflaţi la ora aceea tîrzie în încăpere. Nici unul <nu părea a fi turist. Mai degrabă zilieri, cine ştie pe unde. Tăceau cercetîndu-1 curioşi. Auziseră probabil zgomotul maşinii şi aşteptaseră să vadă cine putea fi noul Venit. Jack se îndreptă direct spre tejgheaua din spatele căreia un individ pîntecos, măsliniu, cu părul negru, despărţit de o cărare exact pe mijlocul capului, îl privea cu un zîmbet uleios ce se

accentua pe măsură ce Jack se apropia de el. Ghicise imediat că avea de a face cu un străin. Termină de şters ultima halbă, o puse pe tava de alături şi se aplecă cu coatele pe tejghea.
— Fiţi bine venit, senor, la motelul nostru ! American ?
Jack confirmă din cap. Ochii pîntecosului luciră.
— Turist ?
— Da, confirmă din nou Jack, uitîndu-se spre halbele de pe tejghea. Ar fi dorit o bere rece, însă curăţenia îndoielnică a recipientelor îl făcu să renunţe.
Barmanul se răsuci şi luă de pe raftul din spate o sticlă verde.
— Tequila, seiîor ? întrebă cu acelaşi zîmbet greţos, încercînd să închege un început de conversaţie. Face bine după un drum lung.
Jack culese un păhărel şi—l puse în faţa sa.
— Mă simt destul de obosit. Se poate înnopta aici ?
— Bineînţeles, îl asigură pîntecosul umplînd paharul. E cel mai bun motel din regiune. Nici la Val-verde nu veţi găsi ceva mai de soi.
Jack zîmbi în sinea lui, dar nu comentă. Luă o feliuţă de lămîie din farfurioara de pe zinc, o frecă pe dosul palmei stingi, apoi presără sare pe pielea umezită. Linse puternic dosul mîinii şi goli dintr-o sorbitură păhărelul. Zeama, sărat-acrişoară, atenua într-o oarecare măsură tăria alcoolului. Simţi o căldură plăcută răspîndindu-i-se în trup.
Barmanul îşi ascunse zîmbetul. Muşterii lui obişnuiţi nu prea apelau la rafinamente din astea.
— Doriţi să mîncaţi ? Mai putem găsi o porţie de Gaucho Grills.
Jack acceptă şi se aşeză la una din măsuţele libere, cu spatele la perete. Pîntecosul îi aduse păhă-

relul, sticla şi farfurioara cu lămîie, apoi deschise uşa din spatele barului.
— Lola ! Un Gaucho ! Repede !
Jack îşi umplu paharul şi aprinse o ţigară. Privi în jur fără ostentaţie. La una din mese erau doi ţipi în salopete prăfuite cu o mulţime de halbe goale în faţă, la alta patru indivizi care, după ce se saturaseră să-1 examineze, îşi reluaseră jocul. într-un colţ văzu cu surpriză o fată. Nu părea deloc o pasăre de noapte. Purta o pereche de blugi retezaţi deasupra genunchiului, un tricou ce-i punea în evidenţă sinii frumoşi şi o geacă subţire de vînt. Alături de ea, rezemat de perete, era un rucsac pe jumătate gol, decolorat de soare. Fata îi observă privirea şi îşi plecă ochii în farfurie. Era brunetă, cu părul împletit într-o coadă la spate. Chipul ei avea o frumuseţe stranie. Prezenţa rucsacului îl făcu pe Jack să presupună că făcea autostopul, însă singurătatea ei nu putea fi chiar atît de uşor de explicat.
Gîndurile îi fură întrerupte de apariţia unei femei planturoase, cu fustele învolburate, care îi puse în faţă o farfurie imensă cu friptură, sosul picant şi un coşuleţ cu pîine. Scoase din buzunarul fustei tacî-murile şi le aşeză cu grijă lîngă farfurie.
— Poftă bună, serior !
Jack mormăi a mulţumire şi Lola se retrase la fel de intempestiv precum apăruse. Friptura răspîndea un miros apetisant. Sorbi încă o gură de tequila şi începu să mănînce. Sosul era dinamită. Abia acum realiză cît îi fusese de foame.
în colţul ei, fata isprăvi cu cina şi se ridică de la masă îndreptîndu-se spre ieşire. în drum însă, unul dintre tipii ce jucau cărţi, un individ solid cu o ţigară de foi în colţul gurii, întinse mîna la spate şi o prinse de braţ în momentul în care trecea pe lîngă el, fără ca măcar s-o privească. Tovarăşii lui încremeniră şi

buzele li se arcuiră a rînjet. Fata încercă inutil să se desprindă din strînsoare. Individul se întoarse £ncet spre ea şi îi vorbi fără să lase trabucul dintre dinţi.
— Te grăbeşti, chiquita ? Nu vrei să-i dai un pupic lui Julio ?
Jack încetă să' mai mănînce. Pîntecosul de la bar îşi făcu de lucru cu halbele de bere, iar tipii în salopete plecară capetele. Dar comesenii oacheşului chicoteau dîndu-şi ghionturi.
— Mă doare ! Lasă-mă ! se zbătu fata cu chipul înroşit de spaimă.
— Eşti prea sălbatică ! Ai nevoie de un bărbat să te liniştească, rînji individul, trăgînd-o spre el. Iţi vreau binele, chiquita, hai, dă-mi un pupic.
Fata se uită disperată în jur, apoi încercă să-i desfacă degetele încleştate pe braţul său.
— Dă-mi drumul ! înţelege odată ! Mă doare, ţipă ea disperată, spre hazul celor de la masă/
Jack lăsă cuţitul şi furculiţa lîngă farfurie, îşi şterse buzele cu şerveţelul, apoi se ridică de la masă şi făcu cîţiva paşi spre mijlocul încăperii. Cei patru îl priviră curioşi.
— Dă-i drumul fetei, Julio, spuse liniştit, fixînd ochii negriciosului. Nu-i frumos să bruschezi femeile.
— Ce spui, gringo ? făcu Julio uimit, scoţîndu-şi ţigara dintre dinţi şi punînd-o cu grijă pe marginea mesei. Zici s-o las din mînă pe puicuţa asta ? Trase brusc fata încolăcindu-i mijlocul cu braţul drept şi o lipi de el. Cu stînga începu să-i mîngîie coapsele. Te pomeneşti că ai vrea tu să guşti din pulpitele astea...
în ochii tinerei apărură lacrimi. începu să dea cu pumnii în umerii mexicanului, însă zbaterea ei nu făcea decît să mărească hazul celor patru meseni.

— Iartă-mă, Julio, dar insist să-i dai drumul, zise Jack şi vocea îi sună rece de astă dată.
Rînjetul lui Julio dispăru subit.
Din spatele tejghelei, barmanul strigă îngrijorat.
— Seriores, hei, senores ! N-are rost să vă certaţi, ce Dumnezeu ! Se poate întîmpla o nenorocire.
Nimeni nu-l luă în seamă. Sprîncenele lui Julio se arcuiră şi pe tîmple începură să-i apară broboane de sudoare.
Dintr-o singură smucitură aruncă fata peste una din mese, fără să se mai uite la ea. Ochii îi rămaseseră fixaţi pe faţa lui Jack.
Fata gemu înăbuşit lovindu-se de masă, însă îşi recapătă echilibrul şi culese micul ei rucsac de pe podea.
Şchiopătînd, se depărta de grupul mexicanilor. Jack recepta privirea ei încărcată de recunoştinţă, dar pricepu că spectacolul nu se terminase.
— Mulţumesc, Julio, zise voind sa se întoarcă la friptura rămasă neterminată.
Mexicanul însă avea alte gînduri. Se ridică de la masă şi veni înspre el.
— Ascultă, gringo ! Mi-ai stricat cheful şi lucrul ăsta mă face foarte nervos, înţelegi ? Ochii îi luceau ca nişte tăciuni aprinşi.
Pe feţele amicilor săi reapăru voioşia.
Jack rămase pe poziţie, cu simţurile încordate. Mexicanul duse iute mîna la brîu şi în palmă îi luci lama unui cuţit.
— Iartă-l, Julio, se rugă de el pîntecosul de la bar fără a părăsi tejgheaua. Sau cel puţin duceţi-vă afară ! Nu-mi pune poliţia pe cap, Julio.
— Gura, umflatule ! scrîşni Julio concentrîndu-şi atenţia asupra lui Jack. Rînjetul scîrbos îi apăru din nou pe buzele groase.
— Acum să vedem, gringo, cît eşti de curajos. Pun pariu că-ţî dai drumul înainte ca să-ţi fac eu cep.

Schimbă rapid cuţitul dintr-o mînă în alta, apoi începu să-l rotească, apropiindu-se cît mai mult.
Jack avansa piciorul drept în faţă şi se pregăti de ripostă. Urmărea permanent ochii mexicanului, deşi acesta încerca să-i distragă atenţia cu jocul cuţitului. Ştia că ochii adversarului îi vor fixa punctul spre care va pleca lovitura cu o fracţiune de secundă mai înainte, suficient însă pentru a fi parata. Julio nu se grăbea. Se pare că ştia şi el foarte bine regulile jocului. Jack se gîndi că n-ar strica să-l irite puţin pentru a-l face să acţioneze în pripă.
— Julio, fii atent cu cuţitul, s-ar putea să te tai.
Ochii mexicanului se îngustară sîngerii şi tâmplele i se acoperiră de transpiraţie. Explozia nu în-tîrzie mult.
— Vreau să-ţi văd culoarea sîngelui, america-nule ! urlă.
Intr-o fracţiune de secundă, Jack îl văzu fixîn-du-i abdomenul: încrucişa mîinile în faţă parînd lovitura. Continuă mişcarea prinzînd ca într-un cleşte încheietura negriciosului şi-l lovi cu latul piciorului deasupra gambei, răsucindu-i în acelaşi timp mîna la spate. Julio se prăbuşi urlînd de durere şi de furie, cuţitul îi zbură undeva sub o masă, faţa îi atinse podeaua. Jack tremura de încordare. Ţinea braţul mexicanului în poziţie aproape verticală. începu să-l răsucească lent, pînă ce auzi încheietura trosnind. Mexicanul scoase un muget de durere. Amicii lui ţişniră în picioare cu şişurile în mîini. Jack îi dădu drumul lui Julio şi făcu un pas înapoi. Situaţia devenea critică. Simţi cum îl cuprinde furia. Nu avea altă soluţie decît să scoată pistolul şi lucrul acesta era inacceptabil. îşi vor da seama imediat că nu e un turist obişnuit, iar mîine zvonul se va răspîndi cu siguranţă în Valverde. Orăşelul era mic şi oamenii vorbeau.

Cei trei se răsfirară încercînd să-1 ia prin surprindere. Julio se ghemuise pe podea gemînd. Din spatele tejghelei, pîntecosul urmărea scena cu ochii holbaţi. Jack duse mîna la piept spre tocul pistolului, dar în acelaşi moment un strigăt îl încremeni.

— Rămîneţi pe loc !

Mexicanii se opriră şi priviră speriaţi spre uşă.

Fata strîngea cu amîndouă mîinile patul unui pistol mic, cu butoiaş, pe care îl îndrepta tremurînd de emoţie, cînd spre unul, cînd spre celălalt. Ochii negri şi paloarea feţei îi dădeau un farmec aparte. Se trase din dreptul intrării şi arătă cu ţeava armei spre Julio.

— Luaţi-1 de aici şi căraţi-vă !

Mexicanii încă şovăiau, dar cînd auziră zgomotul piedicii trase, înţeleseră că e mai bine să asculte ordinul ei. 11 culeseră pe Julio de jos şi îl tîrîră afară. Privirile le erau pline de ură. Cîteva clipe mai tîr-ziu se auziră pocnetele unui motor hîrbuit şi scrîş-netul pneurilor. Fata aşteptă pînă ce zgomotul maşinii se pierdu în noapte şi abia atunci se lăsă moale pe unul din scaune izbucnind în plîns. Degetele îi rămăseseră încleştate pe armă.

Jack se aşeză lîngă ea.

— Iţi mulţumesc,- spuse cu glas liniştitor şi îi luă încet pistolul din mîini. Puse piedica la loc, apoi aşeză arma pe masă în faţa ei.

Fata îl privi pe sub sprîncene şi îşi. şterse ochii cu mîneca bluzonului.

— Eu trebuie să-ţi fiu recunoscătoare, zise cu glasul întretăiat de suspine, apoi adăugă mai mult pentru sine : N-aş fi putut să trag...

— Ştiu, zise Jack. Din fericire, ei nu şi-au dat seama de asta.

— N-am tras niciodată cu arma.

\
— Pistolul ăsta nu-i al tău ? Fata clătină din cap.
— E al prietenului meu..., al fostului meu prieten...
— Ţi 1-a lăsat el ?
— E o poveste lungă..., zise fata şi îl privi cercetător.
Jack înţelese că întrebările lui începuseră să semene cu un interogatoriu şi renunţă.'Tăcură amîndoi. Pîntecosul de la bar se apropie de măsuţa lor.
— Regret, domnule ! Sper că treaba cu beţivii ăia nu v-au schimbat planurile. Rămîneţi la noi peste noapte, nu-i aşa ?
Jack dădu din cap evitînd să-1 privească. Tonul lui mieros îl călca pe nervi.
— Aveţi căsuţa nr. 3," zise individul şi puse o cheie în faţa lui.
— Mulţumesc, îl expedie Jack rece şi se întoarse spre fată. Cred că un pahar cu tequila ţi-ar face'bine.
Aduse de la bar un păhărel. îl umplu. îşi turnă şi lui, apoi ciocniră. Le dădură pe gît dintr-o singură sorbitură.
Fata îşi duse mîna la piept şi expiră adînc. In obraji începu să-i revină culoarea.
Jack îşi dădu seama că se simte bine în compania ei. Poate era şi efectul rachiului, dar nu conta...
— Cum te numeşti ? o întrebă umplînd din nou paharele.
— Alexandra. Spune-mi Al. Tu ?
— Jack. Călătoreşti singură ?
— Deocamdată.
!—■ Nu ţi-e teamă?
— N-am de ales.
— Nu înţeleg...
— Ţi-am spus, e o poveste lungă şi sînt prea obosită acum... "De fapt, vreau să uit, ăsta-i adevărul..,

— tartâ-mă, n-am vrut să te supăr.
Fata sîmbi trist şi se ridică de la masă. Culese arma şi o puse în buzunarul bluzonului.
— Mi-e somn. Scoase o cheie din buzunar şi privi bucăţica de metal agăţată de ea. Am căsuţa nr. 2.
Jack se ridică şi el. ■— Te conduc.
— Chiar vroiam să te rog...
Pîntecosul zîmbi subţire, urmărindu-i cum ies, apoi făcu un semn din ochi celor doi ţipi în salopete, aflaţi încă la măsuţa plină cu halbe goale. Indivizii rînjiră cu subînţeles.
Liniştea nopţii era doar arareori tulburată de strigătele îndepărtate ale coioţilor. Pe cer, Calea Lactee strălucea în toată splendoarea ei. Aerul era curat şi răcoros.
Lumina stelelor era suficientă pentru a distinge numerele căsuţelor. Jack aşteptă pînă ce fata deschise uşa şi îşi aruncă rucsacul în cameră. Luă o ţigară din pachet şi o aprinse. Era o noapte minunată. Alexandra apăru în prag şi chipul ei i se păru din nou de o frumuseţe tulburătoare.
— Noapte bună, şopti ea cu o strălucire nedefinită în ochi.
— Noapte bună, îi răspunse Jack, apoi, neştiind ce să mai adauge, se îndreptă spre căsuţa lui.
Intră în bungalow, aprinse becul şi cercetă cu o strîngere de inimă interiorul mizer al camerei. O măsuţă cu două scaune scorojite lîngă fereastră, un pat mare- de fier în mijlocul încăperii, un cuier şi, în spatele unei draperii zdrenţuite, un WC şi o chiuvetă ruginită. Pereţii erau acoperiţi c-u un tapet jerpelit, plin cu inscripţii. Singurul lu-

cru care îl liniști într-o oarecare măsură era așternutul curat, proaspăt apretat și răcoros. Se dezbrăcă rapid, stinse lumina și se vîrî în pat.
Somnul însă nu-i venea, deși oboseala drumului începea să se facă simţită. încercă să contureze un plan de acţiune pentru a doua zi, însă nu reuși să se concentreze. Chipul fetei îi apărea insistent în faţa ochilor, deși încerca din răsputeri să nu se mai gîndească la ea. . Deodată auzi un ciocănit ușor. Sări din pat și merse la ușă cu paşi de pisică. Se trase în dreptul tocului și culese pistolul de pe scaun. Nu era exclus ca mexicanii să se fi întors să-și ia revanșa.
Ciocănitul se repetă, de data aceasta mai insistent.
— Cine e ? întrebă repede pentru ca cel de afară să nu aibă timpul să localizeze vocea.
— Alexandra...
Deschise uşa cu precauţie. Fata era singură și zîmbetul ei părea încurcat.
— Mi-e teamă să dorm acolo..., șopti ea.
Jack deschise larg uşa. O privi fără să zică nimic și îi mîngîie obrazul catifelat. Apoi se dădu la o parte, făcîndu-i loc să treacă. încuie uşa și se vîrî din nou în pat. în lumina stelară ce pătrundea prin fereastră o văzu pe Alexandra dezbrăcîndu-se încet. Pielea îi lucea de argint și corpul ei avea curbe perfecte.
Se strecură alături de el și i se ghemui la piept. Jack închise ochii și-i ceru iertare lui Hellen. Apoi se întoarse spre Alexandra și o strînse în braţe...

19

Mergeau cu 60 de mile la oră. Părul Alexandrei flutura în vînt şi faţa trăda un amestec ciudat de bucurie şi tristeţe. Sub soarele incendiar, asfaltul şoselei făcea ape-ape. în aer se simţea deja miros de ocean.

Peisajul se schimbase. Locul pustietăţii fusese luat de plantaţii întinse de pepeni, tomate şi ardei, pe care forfoteau zilierii în obişnuitele lor costume de pînză albă, cu feţele ascunse sub pălării de pai uriaşe. Din loc în loc, printre pilcurile de copaci se zăreau fermele, marea lor majoritate construite în stilul tradiţionalelor haciendas.

Şoseaua urca într-o pantă lină. Ajunşi în vîrf, orizontul se lărgi brusc oferind o privelişte minunată, Alexandra scăpă o exclamaţie de uimire. Valverde se întindea, cochet şi strălucitor, de-a lungul coastei. Vile superbe, palmieri, cazinouri şi restaurante. La ţărm pluteau iahturi elegante şi dincolo de ele, cît vedeai cu ochii, se întindea imensitatea de turcoaz a oceanului. Singurul lucru care strica impresia plăcută sau, dimpotrivă, accentua pitorescul aşezării, erau -suburbiile printre care, acum, treceau în viteză. Cartiere înţesate de cocioabe dărăpănate, carcase ruginite de maşini şi rulote, copii murdari, frînghii cu rufe puse la uscat, prăvălii şi cîrciumi sordide, gunoaie, praf, muşte, ţînţari.

Pe măsură ce înaintau spre centrul oraşului, străzile deveneau mai largi, casele mai îngrijite, din cînd în cînd apărea un magazin universal din beton şi sticlă.

Cîteva minute mai tîrziu virară pe şoseaua de coastă. Cartierul de lux se afla ceva mai la Nord.

Jack hotărî că nu era prudent să-şi facă apariţia pe acolo deocamdată. Se mulţumi să caute o parcare pe undeva prin centru. îl amuza impresia de amalgam arhitectonic. Casele în stil spanibl alternau cu magazine moderne, dar şi cu construcţii a căror tencuială albă căzuse demult şi ale căror geamuri erau înfundate cu cartoane. Pe toate străzile mişunau negustori ambulanţi, zilieri în căutare de lucru, turişti în bermude şi ochelari de soare. Moretti opri în dreptul clădirii albe cu două etaje şi o intrare cu parasolar din pînză multicoloră. Pe firma verticală se putea citi „Hotel Moc-tezuma". Nu părea pretenţios, dar nici mizerabil. Alexandra se pregătise să coboare, însă Jack o împiedică prinzînd-o de braţ. Amînase tot drumul discuţia asta, dar acum nu mai avea încotro.

— S-a întîmplat ceva, Jack ? îl întrebă ea, ne-înţelegîndu-i gestul.

— Al, pînă acum nu te.-am întrebat încotro vrei să mergi...

Faţa ei se posomori.

Mi-e indiferent, credeam...

— îmi pare rău, zise Jack privind-o în ochi. Nu putem rămîne împreună.

— De ce ? Te-ai plictisit de mine ? ■— Nu-i vorba de asta.

■— Atunci ?

— N-am venit aici în vacanţă. Am nişte treburi de rezolvat.

■— Şi crezi că te-aş încurca ? Jack oftă.

— Al, înţelege-mă, .sînt foarte presat de timp.

— Iartă-mă, Jack, murmură ea cu tristeţe. De fapt, presimţeam că aşa se va întîmpla. Nu ştiu de ce, azi-noapte mi-am închipuit că..., în ochi îi apărură lacrimi. Jack îi aranja o şuviţă de păr rebelă.

159— Nu te mint. Al. E imposibil... \

— Stai liniştit, tu nu ai nici o vina. Asta e norocul meu... Nu pot fi toţi oamenii fericiţi.

Jack nu găsi ce să mai spună. Se simţea stîn-jenit şi chiar uşor iritat. îi era milă de ea, dar nu putea s-o păstreze lîngă el. Ar fi fost prea periculos. Pentru amîndoi.

Alexandra coborî şi-şi luă rucsacul de pe bancheta din spate. Zîmbi palid.

— Oricum, îţi mulţumesc că m-ai adus pînă aici ! Ocoli maşina şi se opri lîngă portiera lui.

— Sper că nu te va deranja să stăm la acelaşi hotel. Dacă vrei, ne putem preface că nu ne cunoaştem.

Jack coborî şi el şi o privi în tăcere. Apoi o prinse de umeri şi se îndreptă spre intrarea în hotel. Luară totuşi camere separate.

20

O oră mai tîrziu Jack părăsi orăşelul. Aflase chiar de la recepţionerul hotelului că în Valverde funcţiona o filială a companiei „Bennet S.T." şi că această filială obişnuia să folosească pentru transporturile ei micul aeroport din apropierea localităţii.

Zări curînd în mijlocul cîmpiei aride cîteva hangare minuscule şi un turn de control. Vira pe drumul lateral şi se îndreptă într-acolo lăsînd în urmă un nor de praf. Căldura toridă lichefia aerul făcîndu-1 aproape irespirabil.

Ajunse la bariera de lemn ce marca intrarea în aşa-zisul aeroport. De o parte şi de alta se închidea un gard

din plasă de sîrmă. Turnul de control făcea corp
comun cu o clădire austeră, veche, iar dincolo de ci se aflau cele cîteva hangare. O pistă acoperită de praf, mărginită de reflectoare mîncate de rugină pornea din dreptul turnului şi se pierdea undeva departe spre munţii din zare.
Moleşit de căldură, un militar apăru din ghereta de lingă barieră şi îl cercetă plictisit.
Jack coborî şi se îndreptă spre el.
— Buenos dias. Doresc să vorbesc cu comandantul.
Soldatul, apatic, îi arătă baraca de cărămidă, apoi se retrase în gheretă şi luă receptorul telefonului cu circuit închis.
Jack se îndreptă spre clădirea principală. Cînd ajunse în apropierea ei, după colţ se ivi un ofiţer vînjos, de vreo 40 de ani. care veni spre el pri-vindu-l cu o nedisimulată curiozitate. Jack îşi scoase legitimaţia şi i-o întinse.
— Jack Moretti mă numesc. Sînt detectiv particular în New Orleans.
Sprîncenele stufoase ale ofiţerului se arcuiră a mirare. Cercetă actul şi i-l înapoie.
— Cu ce vă pot ajuta, domnule Moretti ?
— Mă ocup de cazul avionului companiei „Be-nnet S.T." care s-a prăbuşit acum cîteva zile. Bănuiesc că sînteţi la curent...
Pa faţa ofiţerului trecu o umbră.
— Am avut un prieten foarte bun care a murit în accidentul ăsta. Mai avea puţin şi ieşea la pensie...
— N-a fost un accident.
— Cum ?!
— N-a fost un accident. Totul a fost plănuit de unul din membrii echipajului. Luis Mendez.

— Mendez, repetă înnegurat celălalt. De la bun început nu l-am înghiţit pe tipul ăsta... Dar a murit si el. nu-i asa ?
— ...Da.
— Şi totuşi ce vă aduce la mine ? Din cîte văd, cunoaşteţi mult mai multe amănunte decît au a-juns la noi.
— Afacerea e destul de complicată. Am aflat că în acel avion se mai afla şi o geantă diplomat destinată unui anume locotenent Kowalski.
— Da, a adus-o un poliţist în ultimul moment.
— Ştiţi cumya ce conţinea ?
— Nişte documente referitoare la un caz pe care îl cerceta aici tipul. Zicea că nu le poate expedia prin poştă. Erau foarte importante. Mai mult nu ştiu.
— Spuneţi că cel care le-a adus era poliţist ?
— Da. Cel puţin aşa scria pe legitimaţia lui. Pare-mi-se tot din New Orleans.
— Vă amintiţi cumva cum se numea ?
— Howard... Johnson. Ba nu, Johnston. Chiar m-a frapat t-ul. Dar... e inutil să-l căutaţi.
Jack nu înţelese.
— E mort, continuă ofiţerul. Intîmplător chiar eu l-am identificat... Dacă acele date din legitimaţie reprezentau identitatea lui reală...
Pentru cîteva clipe Jack rămase interzis. Iar se repetă povestea asta absurdă cu asasinatele la locul cărora el ajungea întotdeauna cu cîteva ore mai tîrziu... începea să-l cuprindă exaspterarea.
— Cum s-a întîmplat ? întrebă încercînd să-şi recapete stăpînirea de sine.
— A fost călcat de un camion, seara trecută. Autorul accidentului, ca şi victima, nefiind cunoscuţi ş-a prezentat evenimentul pe postul local de

televiziune, în speranţa că se va găsi vreun martor. Cînd am văzut figura victimei, mi-am dat seama imediat că e tipul care venise atunci cu servieta la aeroport. Am dat telefon la poliţie şi le-am comunicat ce ştiam.
— Asta e tot ? făcu Jack dezamăgit.
— îmi pare rău, ridică din umeri ofiţerul.
— Jack rămase pe gînduri. Ceva totuşi era neclar în afacerea asta.
— Nu vi se pare ciudat că Johnston n-avea nici un fel de acte asupra lui în momentul accidentului ?
— M-am gîndit şi eu la lucrul ăsta. în plus, mi se pare curios că,< deşi era poliţist, cei de aici nu ştiau de ancheta lui...
— Asta se poate explica. Presupun că lucra acoperit...
— Atunci e explicabil şi că nu umbla cu actele la el....
— Nici chiar sub nume fals ? Mă îndoiesc. Ofiţerul rămase pe gînduri, acaparat de acest joc al presupunerilor. După un timp opina :
— Există şi posibilitatea să fi avut acte false, dar poliţia descoperindu-le neautenticitatea, a omis să mai adauge acest amănunt în comunicatul de la televizor.
— Ar fi o ipoteză plauzibilă, acceptă Jack, fără să fie pe deplin convins. După un moment de tăcere, dădu curs unei idei ce îi venise chiar atunci în minte. Domnule...
— Orellana. Căpitan Orellana.
— Domnule Orellana, credeţi că aş putea să aflu unde a locuit Johnston ?

— Aici, în Valverde ?
— Da.
Căpitanul rămase încurcat.
— Nu ştiu... Aş putea să-l întreb pe Martinez, şeful poliţiei... ne cunoaştem de cînd eram mici... dar în ultima vreme relaţiile noastre s-au răcit destul de mult...
— Altă soluţie nu există ? La televiziunea locală poate ştie cineva...
— E chiar atît de important ?
— Ar putea fi...
Căpitanul îşi netezi cu un gest reflex mustaţa. Privi undeva, spre munţii albaştri din zare, apoi se hotărî.
— Fie. O fac pentru Harris... Bietul bătrîn, un sfîrşit atît de crud... Aşteptaţi-mă aici ! Mă duc să-i dau un telefon lui Martinez...
Jack rămase singur. îşi scoase batista şi îşi tampona faţa brobonită de transpiraţie. Micul aeroport, pustiu şi prăfuit, părea scos în afara timpului.
Căpitanul reveni destul de repede.
— Am vorbit. Martinez n-a fost prea amabil, dar, ţinînd cont că l-am ajutat la identificarea cadavrului, şi-a călcat pe inimă şi mi-a spus. Johnston a locuit ultimele zile la hotelul „Paradis'". Zîmbi. Nu vă luaţi după nume. Nu-i decît o hardughie ceva mai răsărită. îl găsiţi uşor. Bulevardul Montejo.
— Mulţumesc, domnule căpitan.
Orellana dădu din cap şi rămase pe loc pînă ce îl văzu ajungînd la maşină. Cînd demară, îi făcu un semn scurt de adio cu mîna şi se întoarse la postul său. •

21

Bulevardul Monte jo, aerisit, cu două rînduri de palmieri pe margini, ducea de-a dreptul spre ţărm. Clădirile albe, înghesuite, îi dădeau un aer uşor desuet. Hotel „Paradis" avea în faţă o împrejmuire îngustă, cu cîteva mese, pustii acum din cauza căldurii. Opri în faţa intrării. Un puşti murdar se repezi spre maşină, dar, negăsind nici o valiză pe care s-o poată căra, se ţinu de el pînă la uşa hotelului căpătînd pentru osteneală o monedă de 50 de cenţi. Holul era îngust, clar răcoros. în faţă scările, în' stînga liftul, în dreapta recepţia. Un metis, într-o cămaşă roşie, înflorată, apăru din spatele unei draperii de pînză şi veni la tejghea. îl privi uşor nedumerit de absenţa bagajelor.

— Cu ce vă putem servi, domnule ?

Jack îl privi în ochi, încercînd să-i descopere disponibilitatea de cooperare.

. — Aţi avut un client, Howard Johnston... Cel care a fost găsit mort seara trecută...

Metisul deveni reticent.

— Sînteţi poliţist ?

— Nu. Să zicem un. prieten de-al lui Johnston. îmi poţi spune ceva despre el ?

— Regret, domnule, dar nu oferim relaţii despre clienţii noştri.fAdresaţi-vă poliţiei.

Jack îşi dădu seama că nu păşise cu dreptul. Scoase din buzunar un argument universal şi' îl puse pe tejghea.

Metisul privi bancnota şi rigiditatea îi dispăru. O făcu repede ascunsă într-unui din sertare. Faţa i se umaniza.

— Prea multe nu ştiu. Domnul Johnston dispăruse pur şi simplu cu cîteva zile în urmă. Chiar

mă întrebam dacă se mai întoarce. I-am păstrat totuşi camera fiindcă avea cîteva lucruri acolo şi, oricum, o achitase anticipat. Jack rămase contrariat.
— Spui că nu l-ai mai văzut de trei zile ? Am înţeles că abia aseară a fost accidentat...
— Aşa am văzut şi eu la televizor.
—■ Poate nu erai de serviciu cînd pleca sau se întorcea el.
— Am vorbit şi cu colegul meu. De fapt, camerista a găsit alaltăieri patul nedesfăcut şi mi-a spus. Ştiţi,' mai sînt clienţi care pleacă fără să plătească. Nu era cazul lui.
— Altceva ai mai observat ?
— Nu... Adică... Azi dimineaţă, după ce a terminat don Martinez percheziţia, la vreo oră a mai venit un tip care a întrebat de Johnston.
— Cum arăta ?
— American. La vreo cincizeci de ani. Un individ obişnuit, destul de antipatic. Şi zgîrcit...
Jack pricepu aluzia.
— Aş vrea să văd şi eu camera lui Johnston, zise scoţînd încă o bancnotă, identică cu prima.
Metisul făcu o figură dezolată.
— E inutil. Don Martinez a luat toate lucrurile tipului.
— Nu-i nimic.
Bancnota dispăru de pe tejghea şi metisul puse în locul ei o cheie.
— Cum doriţi. Etajul al doilea, camera 206... Puteţi folosi liftul, mai zise el amabil, însă Jack urca deja treptele două cîte două.
Camera 206 era în capătul culoarului. Sărăcăcioasă, dar curată. Un pat dublu, de mijloc, o măsuţă cu un televizor arhaic deasupra, un dulap, grupul sanitar. Ferestrele dădeau spre o curte in-

terioară, brăzdată de frînghii cu rufe puse la uscat. Jack încuie uşa, privi încă o dată cu atenţie în jur, apoi se apucă de lucru. Luă la rînd, cu răbdare, fiecare obiect din inventarul camerei şi îl purifică pe toate părţile. Mocheta, crăpăturile podelei de lemn, cuvertura, aşternuturile, salteaua, fiecare îmbinare a patului, şifonierul, sertarele, oglinda, îi desfăcu şuruburile de prindere pentru a vedea dacă nu se ascunde ceva între ea şi suporturile de lemn. Urmară perdelele, galeria, pervazul ferestrei apoi măsuţa, televizorul — îi desfăcu partea din spate, pereţii, fiecare cută a tapetului, fiecare umflătură, lustra, orice loc, cîţ, de mic, cît de insigne-fiant, în care s-ar fi putut ascunde ceva. Nu se lăsa demoralizat de absenţa urmelor. Nu se grăbea, nu trecea nimic cu vederea. Percheziţia presupune şi ea o anumită artă. O încordare a simţurilor, dar şi o anume detaşare a gîndirii. E imposibil ca un om care a stat mai mult timp într-un loc să nu lase urme. Nu neapărat materiale. Locul păstrează amprenta personalităţii celui ce a trecut pe acolo. Bineînţeles, dacă a rămas un timp suficient pentru a se acomoda. E adevărat, o cameră de hotel nu înseamnă prea mult faţă de o locuinţă stabilă. Jack îşi repetă în minte aceste lucruri pentru a nu se descuraja. într-o locuinţă, fiecare obiect de mobilier, orice îmbinare a culorilor, orice carte îţi pot oferi suficiente amănunte despre personalitatea celui ce vieţuieşte acolo şi, pornind de aici, cu puţină imaginaţie, poţi descoperi locurile preferate de acesta pentru a ascunde ceva de preţ. Aici însă urmele se întrepătrund, e foarte greu să găseşti ceva semnificativ. Mai ales după o percheziţie efectuată de poliţie. Totuşi întotdeauna există o şansă.

Lucra concentrat şi abia cînd privi pentru ultima dată podeaua camerei observă că pata de lumină pătrunsă prin fereastră îşi schimbase mult poziţia. Privi ceasul. Trecuseră aproape două ore şi rezultatele de pînă acum erau nule. Intră în grupul sanitar. Chiuveta,- policioara, etajera din perete, fiecare crăpătură, fiecare şurub cercetate cu atenţie. WC-ul avea bazinul sus, aproape • de tavan. Urcă pe scaunul de ceramică şi băgă mîna în apă. Cu un oftat de resemnare constată că bazinul era gol. Urcă totuşi cu un picior pe suportul de hîrtie şi cu celălalt pe chiuvetă pentru a putea pipăi fundul bazinului* Tresări. Mîna îi atinse o bucată de metal în apropierea orificiului de scurgere. O scoase cu destulă dificultate. Era o cheie micuţă, de metal cenuşiu. Absenţa oxidării indica faptul că nu fusese pusă acolo de foarte mult timp. Reveni în dormitor şi. se aşează pe pat. Răsuci cheia în palmă, încercînd să înţeleagă cam ce fel de încuietoare s-ar putea deschide cu ea. Pe partea rotundă era stanţat un număr : 31. In rest, nici o altă inscripţie. Cheia era prea mică pentru a fi de la o yală obişnuită de uşă. Părea mai degrabă potrivită cu un fi'şet sau un seif.
Jack o puse în buzunar şi îşi aprinse o ţigară. Tensiunea nervoasă începea să se risipească. Cercetă încă o dată camera, apoi rămase cu privirile în gol, gîndindu-se la Howard Johnston. Nu ştia nimic despre el. Sau aproape nimic. Aflase doar că era un agent bun, din moment ce i se încredinţase o misiune dificilă pe care trebuia să o ducă la îndeplinire de unul singur, într-o ţară străină. Se pare că tipul se descurcase pînă la un anumit punct. Descoperise nişte lucruri explozive, însă faptul că trebuise să apeleze la „Bennett S.T." pentru a transmite unele documente confidenţiale la New Or-

leans demonstra că lucrurile nu stăteau tocmai în ordine aici, cu filierele obişnuite de telecomunicaţie. Se iveau apoi o mulţime de întrebări : de ce lucrase Johnston acoperit şi nu colaborase cu poliţia locală ? Unde dispăruse timp de 3 zile ? Fusese moartea lui un simplu accident ? Şi mai ales : exista vreo legătură între oamenii lui Robert LeNoir şi documentele din geanta diplomat, sau aceştia o luaseră numai crezînd că în ea s-ar putea găsi lucruri de preţ ? De aici putea construi o ipoteză. Era posibil ca încă de la început Luis Mendez, după ce a intrat în posesia genţii, s-o fi deschis şi să-şi fi dat seama că documentele din ea reprezintă o mină de aur pentru un eventual şantaj. La fel Kurt Mos-kowitz, apoi oamenii lui LeNoir.
Oricum sucea lucrurile, valoarea genţii era certă. Iar cel ce. luase bijuteriile, mai mult ca sigur păstrase şi diplomatul.
Strivi ţigara în scrumiera de pe noptieră, se ridică şi ieşi din cameră. Deocamdată trebuia să descopere de unde provenea cheiţa. în timp ce cobora scările încercă să-şi imagineze unde ar putea ascunde un agent versat ca Howard Jonhston nişte documente importante fără a-şi asigura cel puţin un rînd de copii. Ţinînd cont că Johnston lucra acoperit, trebuia ca locul să fie în aşa fel ales, încît depunătorul să nu atragă prea multă atenţie asupra lui.
La recepţie, metisul îşi făcea de lucru cu un mic joc electronic. Cînd îl văzu pe Jack coborînd scările îşi privi ceasul şi fluieră a mirare.
— Trei ore ! Crezusem că v-aţi hotărît să închiriaţi camera. Aţi găsit ceva ?
Jack puse cheia camerei pe tejghea.
— Nimic. .

— V-am spus eu, a trecut poliţia pe acolo dimineaţa.
Jack dădu să plece, dar se opri la jumătatea gestului.
— Dă-mi te rog un sfat !
Metisul ciuli urechile. Jack reveni la tejghea şi se aplecă spre el.
— Am nişte documente pe care nu aş vrea să le las la hotel. Unde aş putea să le depun în siguranţă ? Am nevoie de un loc unde să nu fie nevoie de prea multe formalităţi.
Recepţionerul îl privi neîncrezător. La urma ur-mei însă nu era treaba lui să afle mai mult.
[1] — Ar fi nişte seifuri la gară, la Hotel „Royal", la „Caraibe"... sau la una dintre bănci.
■— Mulţumesc amice, zise Jack şi mai scoase o bancnotă la vederea căreia metisul îi deveni cel mai devotat prieten.
Ieşi în stradă şi urcă la volan. Soarele dogoritor rărise trecătorii. Era ora siestei. Găsi un Mac Donald, luă două sandwichuri la pachet şi o cutie de Coca-Cola de la gheaţă şi porni spre gară.
La gară nu întîrzie prea mult. Seifurile erau amplasate chiar în sala de aşteptare şi erau prevăzute numai cu cifru, fără cheie. Găsi destul de uşor hotelul „Royal". Aşezat pe ţărm, ultraluxos, cu piscine şi terase largi, un hol strălucitor cu covoare grele şi candelabre de cristal. Individul de la recepţie îi explică pe un ton de superioritate că seiful hotelului e rezervat numai oaspeţilor stabilimentului. Jack îi arătă cheiţa, dar individul îi răspunse scorţos că n-are nici o idee de unde putea fi aceasta. „Caraibe" era tot pe ţărm, tot elegant, dar nu de categoria „Royal"-ului.
Un hol aerisit, cu ferestre uriaşe spre ţărm, cu multe aranjamente florale.

Fata cu alură de manechin de la recepţie îi zîmbi profesional însă în ochii ei sclipea şi o anumită simpatie spontană care-l făcu pe Jack să regrete că nu venise aici ca simplu turist. Cheiţa nu corespundea celor înmînate oaspeţilor care apelau la serviciul de păstrare a obiectelor de preţ. Fata îi dădu un prospect cu băncile din oraş şi le sublime pe cele trei în care existau seifuri.
Soarele începea să se lase spre orizontul de turcoaz. Jack simţi cum îl cuprinde îngrijorarea. Cu schiţa oraşului aşezată pe bancheta din dreapta, găsi destul de uşor sediul primei bănci. O clădire veche, în totală contradicţie cu construcţiile moderne din jur. Cîţiva palmieri îsi aruncau umbrele pe treptele de granit. Pătrunse prin uşa rotitoare într-un hotel larg, înalt, cu o mulţime de ghişee. Pe mijlocul sălii se aflau cîteva bănci de aşteptare si măsuţe cu reviste. Erau destul de putini clienţi. Zări în partea din stinsa, pe un perete întreg, şiruri suprapuse de seifuri. Se apropie şi le cercetă cu aparentă indiferentă. La prima vedere orificiul pentru cheie părea să se potrivească. Auzi zgomotul unor paşi în spate, se întoarse ca din întîmplare si văzu un tip rotofei, transpirat, care tocmai scotea din buzunar o cheie. Pentru o fracţiune de secundă reuşi să observe forma acesteia, atît cît apărea ea dintre degetele grăsunului Pulsul i se acceleră. Părea să corespundă. îl lăsă pe rotofei să scoată din seiful său o geantă de voiaj apoi începu să-şi scotocească buzunarele, timp în care aruncă o privire circulară în sală. Pe una din banchete se aşezase un individ între două vîrste, cu o pălărioară caraghioasă de pînză albă pe cap şi cu braţele

albe ca brînza. Probabil un funcţionar în vacanţă care nu purta cămaşă cu mîneci scurte decît cîteva zile pe an, în concediu. Mai erau două femei cufundate într-o discuţie, un tip în maieu şi bermu-de, însă nici unul dintre aceştia- nu era atent la mişcările lui. In colţul opus al sălii observă totuşi un tip brunet în uniformă, cu pistol la centură şi cu un aparat de emisie-recepţie în mînă. înţelese că făcea parte din corpul de pază al băncii. Tipul îl privea destul de insistent şi Jack înţelese că nu era cazul să-i pună răbdarea la încercare. Găsi uşa cu nr. 31, scoase cheia şi o introduse în broască. Constată cu uşurare că se potrivea. Trase de miner şi seiful se deschise.
înăuntru se afla un plic galben, mare, destul de umflat. în rest nimic. Luă plicul şi-1 desfăcu. Conţinea o casetă video. îl închise la loc şi o porni spre ieşire.
Brunetul din corpul de pază se urni din loc, în întâmpinarea lui. Jack ezită o clipă, însă îşi continuă drumul încercînd să nu-i acorde atenţie. Brunetul ajunse la cîţiva paşi de el, dar în acelaşi moment tipul cu pălărioara albă, surescitat, tăie calea paznicului.
— Domnule, te rog, lămureşte-mă, zise el nervos întinzîndu-i măsliniului un formular. Sînt cîteva rubrici pe care nu le înţeleg...
Brunetul îl privi neatent, se uită apoi la Jack, însă probabil că nu era nici el prea hotărît, aşa că dădu curs insistenţelor tipului cu pălărioară, aban-donîndu-1 pe Moretti.
Jack ieşi afară abia reţinîndu-şi un oftat de uşurare.

22

Parcă în faţa intrării şi privi mai mult din în-tîmplare faţada hotelului. La una din ferestrele etajului I, Alexandra îi făcu un semn scurt cu mîna. Surîdea. Voise să pară un salut amical, însă Jack desluşi în el aşteptarea.
Intră şi merse la recepţie. Uscăţivul, cu o vestă roşie peste cămaşă şi cu un papion îngust, grena închis, îl întâmpină cu aceeaşi privire alunecoasă.
— Aş dori să închiriez un aparat video, îl aborda Jack pe un ton sec. Nu-i plăcea individul.
— Avem. Imediat, zîmbi cu o amabilitate forţată uscăţivul şi dispăru pe uşa din spatele său.
■ Se întoarse imediat cu un player destul de uzat; —■ Avem şi cu înregistrare dacă doriţi... . . — Nu, ăsta mi-e suficient, îl asigură Jack şi luă aparatul sub braţ. Făcu doi paşi, apoi se opri. . — Fă-mi un serviciu, te rog !
— Vă- ascult.
■Timite un băiat să ia un buchet de orhidee pentru domnişoara de la 102... Mi le treci în notă...
— Am înţeles, senor, zîmbi complice uscăţivul şi îl strigă pe unul dintre puştii care îşi făceau de lucru cu ştersul geamurilor...
Jack intră în cameră, puse aparatul pe masă şi merse direct la frigider. Luă o cutie de bere rece şi o goli pe nerăsuflate. îşi dezbrăcă bluzonul şi cămaşa ude de transpiraţie, montă playerul, trase jaluzelele, încuie uşa şi dădu sonorul televizorului la minim. Scoase caseta din pungă, o examina negăsind nici o etichetă sau vreo inscripţie oarecare, apoi o introduse în aparat şi se aruncă pe pat cu telecoman-în mînă.
Se asigură încă o dată că totul e în ordine şi apăsă butonul de pornire. Cele zece secunde pînă

la apariţia imaginilor i se părură o veşnicie. Brusc, fără vreun generic sau vreo prezentare, începu să se deruleze filmul... Jack simţi că începe să se sufoce de oroare. La aşa ceva chiar că nu se aşteptase. Treptat, scîrba i se transformă într-o mînie surdă.
Caseta conţinea un film pornografic, în care protagoniştii principali erau copii. întîi o fetiţă de şase-şapte ani, cu ochii dilataţi de spaimă, pe care un individ o forţa la acte de o oribilitate extremă. Apoi încă o fetiţă, de data aceasta cu o faţă senină, care n-avea cum să realizeze monstruozitatea lucrurilor pe care le făcea. Urma un băieţel care urla violat sălbatic de un negru... Feţele maturilor nu apăreau niciodată în cadru... Jack simţi că'nu mai rezistă. Opri aparatul şi rămase în pat încer-cînd să se calmeze. O durere pătrunzătoare îi cuprinsese parcă fiecare fibră a trupului. Dincolo de ea, un ocean de disperare şi neputinţă...
Se ridică din pat. Mizeria umană îl şoca de fiecare dată. Făcu eforturi considerabile să poată judeca la rece. îşi aminti că Johnston venise aici pentru a cerceta cazurile unor copii dispăruţi. Conţinutul casetei ducea spre o singură concluzie : micuţii erau folosiţi la realizarea unor asemenea filme. Probabil Johnston dăduse de urma bandei. Totuşi ce putea reprezenta caseta asta ? De ce o păstrase el cu atîta grijă ? în afara faptului că puteau fi identificaţi copiii, despre cei care îi supuneau la acele acte oribile nu se putea descoperi nimic. Camera evitase fizionomiile sau detalii ce puteau fi cît de cît concludente. Cel puţin în fragmentul care îl vizionase el. Şi totuşi ceva trebuia să mai fie acolo. Iar pentru a afla trebuia să urmărească filmul pînă la capăt.
Trase un scaun lîngă fereastră şi porni din nou player-ul.

Filmul dură aproape o oră. Restul benzii nu era imprimat. Opri aparatul, scoase caseta şi o puse în pungă, apoi ridică jaluzelele lăsînd lumina sîngerie a soarelui să pătrundă în cameră. Rămase un timp privind în gol, spre cerul vineţiu, pînă ce tristeţea îi deveni suportabilă.
Descoperise, sau cel puţin aşa bănuia, elementul pentru care Howard Johnston considerase atît de importantă această casetă. Intr-unul din cadre, camera de luat vederi surprinsese pentru cîteva secunde umărul unui individ musculos ce brutaliza o fetiţă. Se ivise un element neobişnuit, nu-şi dădu seama de la început ce anume şi reluă secvenţa. La reluare sesizase pe umărul individului un tatuaj aparte. Comută pe stop-cadru şi se apropie de ecranul televizorului. Tatuajul reprezenta un fel de panteră stilizată, lucrată cu minuţie, în stilul vechilor reprezentări aztece. în spatele panterei erau două spade încrucişate. Arta cu care fusese conceput tatuajul demonstra că cel ce îl realizase nu era un meşter de duzină. Jack îl copie pe o foaie de hîrtie, pe care o puse în buzunarul de la piept al bluzonului. Pînă la final, banda nu mai oferi nici un fel de indicii. Nu existau oglinzi în care s-ar fi putut descoperi imagini nedorite de realizator, nu existau exterioare sau ferestre.
Lumina crepusculară învăluia oraşul şi reclamele începură să se aprindă una cîte una. De undeva, de pe terasa unui restaurant, se auzea muzică mexicană.
Jack îşi dădu seama că era prea tîrziu să mai încerce în seara asta să-1 găsească pe individul tatuat sau pe meşterul care îl desenase. De fapt, nici nu se mai simţea în stare de cercetări. Avea nevoie de cîteva ore de linişte.

Un ciocănit discret îl făcu atent. Ascunse caseta în sertarul noptierei, apoi trecu la uşă.
— Da ?
— Eu sînt, Alexandra, auzi glasul fetei. Deschise şi rămase uimit : Alexandra purta o rochie galbenă, de vară, care-i punea şi mai mult în evidenţă părul negru şi roşeaţa obrajilor. Era o cu totul altă fată faţă de cea în blugi deşiraţi pe care o cunoscuse cu o seară în urmă.
— Voiam să-ţi mulţumesc pentru flori. Sper că nu te-am deranjat.
— Nu, zise Jack privind-o lung. Tocmai ieşeam... Era purul adevăr. Voia să uite măcar în seara asta de grijile anchetei, Iar Alexandra putea fi, la urma urmelor, o prezenţă agreabilă.
—■ Nu mergi cu mine să mîncăm undeva ?'
Chipul fetei se însenină.
— Vorbeşti serios ?
— Bineînţeles, îi zîmbi Jack şi se întoarse să-şi pună cămaşa şi bluionul.
Alexandra făcu ochii mari văzînd cum îşi fixează la subţioara stingă tocul cu pistol.
— Nu-ţi face griji, e numai pentru apărare, găsi Jack o explicaţie de circumstanţă.
Fata nu comentă, deşi ochii ei mărturiseau o teamă nelămurită.

23

Terasa „Calmares" era susţinută de piloni de lemn înfipţi în mare. De la un stîlp central coborau spre parapeţi şiruri de steguleţe şi becuri multicolore. Pe partea opusă ţărmului, un vaporaş vechi, scos de mulţi ani din uz, servea acum ca bar

şi bucătărie. Se înnoptase deja şi cerul era dominat de o lună ca un glob de argint suspendat deasupra mării. Iahturile ce pluteau în larg păreau jucării în comparaţie cu astrul nopţii.
Găsiseră o masă liberă spre marginea terasei. Briza cu miros de ocean adia abia perceptibil. Pe podiumul din mijlocul terasei o orchestră formată din cîţiva măslinii burtoşi, în cămăşi albe şi cu sombrerouri uriaşe începeau să etaleze un repertoriu cu iz naţional.
Alexandra era fericită.
Un chelner le aduse lista de bucate. Comandară două porţii de cocido şi un vin roşu de Jerez, iar ca desert, salată de fructe.
Chelnerul nu întîrzie mult. îi servi cu eleganţă şi le ură poftă bună.
— Pari îngîndurat, zise Alexandra, căutînd să-i capteze atenţia.
— Sînt obosit.
— Ai umblat mult azi ?
— Destul de mult, răspunse el ursuz.
— -Sper că nu te agasez cu întrebările mele. Jack o privi în ochi şi zîmbi.
— Nu, fii liniştită. Umplu paharele şi îl ridică pe al său admirînd strălucirea de rubin a lichidului. Ciocniră.
— Pentru ce bem ? întrebă fata.
— Eu ştiu ? Pentru seara asta superbă, îi răspunse el distrat.
— Pentru noi, nu ?... Ochii Alexandrei se umeziră.' Hai să bem pentru noi. Chiar dacă totul nu-i decît o minciună.
Jack rămase surprins de sarcasmul ei neaşteptat. Puse paharul pe masă şi se aplecă spre ea exami-nînd-o cu un surîs abia conturat în colţul gurii.
— Cine eşti tu, Alexandra ?

— Are vreo importanţă ? zîmbi' ea trist şi privi spre luminile multicolore în jurul cărora se învîr-teau fluturi de noapte. O fată pe care ai întîlnit-o ieri, cu care te-ai culcat, şi pe care mîine, probabil, o vei uita...
— Duritatea nu te prinde.
— Crezi ? Nu-i ăsta adevărul ? Oftă şi îşi lăsă ochii în jos. Cînd îl privi din nou pe Jack, toată siguranţa ei dispăruse. Sper că nu te-am indispus... Nu ştiu ce m-a apucat...
Jack îi prinse mîna în palmele sale.
— N-ai liniște în suflet. De ce, Alexandra ?
— Pentru că... Pentru că... nu ştiu... Orchestra începu un tango. Jack îi strînse uşor mîna.
— Dansăm ?
Ea îl privi mirată.
— Nu ştiu tango.
— E simplu, zîmbi el. Haide.
Se alăturară celor cîteva perechi de pe ring. Fata îi urmărea mişcările încercînd să prindă ritmul, învăţă destul de repede. Jack o strînse la piept şi-şi lipi obrazul de părul ei mătăsos. Era ciudată fata asta. Era plăcut s-o ţii în braţe, să fii cu ea... Alexandra îşi întoarse chipul spre el de parcă i-ar fi citit' gîndurile. Pe buze îi apăru un surîs victorios.
— Ai văzut ? învăţ repede, zise ea, dar ochii aburiţi mărturiseau că se gîndea la cu totul altceva.
Jack o strînse şi mai tare la piept şi privi marea.
Orchestra sfîrşi tangoul. Cînd reveniră la masă, Alexandra începu să mănînce repede. Făcea doar cîte o mică pauză pentru o sorbitură de? vin, apoi punea mîna din nou pe tacîmuri. Sfîrşi cînd Jack era la jumătatea porţiei.

— Mi-a fost foarte foame, zise ea rîzînd. N-am mîncat nimic toată ziua.
Părea un copil. Jack îşi aprinse o ţigară şi inspiră adînc fumul savurîndu-l împreună cu vinul de Jerez.
Un iaht traversă fîşia de argint de pe apă şi sună de cîteva ori din sirenă. La bordul lui era în toi o petrecere.
Chipul Alexandrei se întrista.
— S-a întîmplat ceva ? o întrebă Jack nedumerit.
Fata clătină din cap, însă tristeţea nu dispăru, îl privi în ochi şi vocea îi tremura.
— Ştii, Jack, nimeni pînă acum nu a avut răbdare să mă înveţe tango...
El încercă un sentiment de milă amestecată cu duioşie.
— Şi chiar nu vrei să-mi spui nimic altceva des-, pre viaţa ta ?
— N-ar avea rost... E mai bine pentru amîndoi...
— Nu-mi plac enigmele.
— Serios ? glumi ea.
Chelnerul veni, debarasa masa şi le aduse salatele de fructe. Cîntăreţii sfîrşiră şi ei pauza şi îşi rehiară repertoriul.
Alexandra îl privea visătoare.
Jasck se simţea cuprins de stări contradictorii. Pe de o parte raţiunea îi dicta că se impunea o răcire cît mai grabnică a relaţiilor cu Alexandra, pe de altă parte un mic spiriduş îi repeta că singurele clipe care contau în acel moment erau trei : era tînăr, era cu o fată frumoasă, viaţa merita trăită din plin.
Terminară desertul şi Jack umplu din nou paharele. Undeva spre nord izbucni un snop de artificii. Alexandra goli paharul, îl puse pe masă, apoi îl privi pe Jack cu un zîmbet enigmatic,

— Acum aş vrea să mergem la hotel şi să facem dragoste, şopti aplecîndu-se spre el. Jack găsi că era o idee excelentă.

24

Dimineaţa se trezi cu o durere de cap teribilă. Razele soarelui urcaseră deja pe pat şi luminau locul gol din stingă lui. Se ridică în capul oaselor cu o grimasă de durere. Privi în jur încercînd za^ darnic să descopere prezenţa fetei, apoi, brusc, îşi aminti de casetă. Se repezi la noptieră, deschise sertarul: şi răsuflă uşurat. Plicul era, acolo. îl desfăcu. Caseta se afla şi ea la locul ei. Se ridică din pat şi trecu sub duş. Apa rece îi alungă durerea din tîmple. Reveni în cameră şi se îmbrăcă. Simţea nevoia unei ceşti de cafea şi a unui mic dejun consistent. Abia după aceea va porni în căutarea tipului cu tatuaj.

Ieşi pe hol, încuie uşa şi o porni spre scări. Instinctiv, încetini paşii în dreptul camerei 102. în definitiv, de ce nu ? O va lua pe Alexandra la micul dejun, după care îşi .va continua cercetările de unul singur.

Se întoarse şi bătu în uşă. Nici un răspuns. Insistă de cîteva ori, dar fără rezultat. Ceva nu părea în ordine. Coborî la parter şi îl aborda pe uscăţivul de la recepţie

— Ai văzut-o pe domnişoara de la 102 ?

— Da. A ieşit acum o jumătate de oră.

— Nu ştii unde s-a dus ? Uscăţivul ridică din umeri.

— A plecat cu nişte prieteni.
— Ce prieteni ? întrebă Jack nedumerit.
— Doi ţipi. Cel care m-a întrebat de numărul camerei zicea că sînt amicii ei.
—< A luat si bagajele ?
— Nu.
— Cum arătau tipii ăia'?
■— Cum să arate ? Fercheşi, mușchiuloşi, cu ochelari negri amîndoi, de parcă erau fraţi siamezi.
— încotro s-au dus ? întrebă Jack cuprins de o bănuială sumbră.
— Nu ştiu, îi aştepta o maşină în faţă.
Jack se repezi afară. Privi în lungul străzii. îngrijorat mult mai mult decît ar fi crezut de soarta fetei. Nu descoperi nimic.
Se urcă în maşină şi rămase cîteva clipe la volan încercînd să-şi imagineze un plan de acţiune. Şi totuşi, dacă tipii erau într-adevăr prietenii Ale-, xandrei ? Nu ştia nimic despre viaţa ei, despre legăturile ei anterioare. Oricum însă, nu rezolva nimic dacă rămînea priponit la hotel. Dimineaţa era aproape pe sfîrşite iar în cursul drumurilor pe care le avea de făcut avea mult mai multe şanse să dea şi de urma fetei. învîrti cheia în contact şi apăsă pedala de acceleraţie. O siluetă apărută fugar în oglinda retrovizoare îl determină să pună imediat piciorul pe frînă. Se întoarse şi văzu un individ care tocmai intra pe uşa hotelului. îi era foarte cunoscut. Brusc îşi aminti unde îl mai văzuse. Era tipul cu pălărioara albă, care îl scăpase de gardianul de la bancă. Şi totuşi ce căuta aici ? Să fie întîmplătoare intrarea lui în hotel ? Aşa cum întîmplătoare a fost şi intervenţia de la bancă ? Jack' nu prea credea în coincidenţe,

Coborî din maşină şi intră din nou în hotel. Tipul nu era în hol. Probabil urcase deja. Vru să renunţe, dar gîndul la caseta din noptieră îl făcu să urce totuşi scările. O mică verificare nu strica niciodată. La etaj îl zări din primul moment pe individul cu pălărioară albă cum încerca să deschidă o uşă. Jack simţi un fior rece. Era uşa camerei 102.

Sui în fugă ultimele trepte, dar tipul îl observase şi se făcu nevăzut după colţul culoarului. Jack îl urmări şi avu timp să vadă închizîndu-se uşa de la scara de serviciu. Alergă într-acolo ■ şi coborî treptele două cîte două. Ieşi într-o curte interioară cu cîteva garaje lîngă care tronau containere pentru gunoi. îl zări pe tip fugind prin gangul din faţă şi dînd colţul grăbit. Alergă în urma lui pînă în stradă şi încercă zadarnic să repereze pălărioara albă în mulţimea de trecători.

Strivi o înjurătură între dinţi şi mătură cu privirea trotuarul de vizavi, dar fără rezultat. Porni în direcţia în care o luase fugarul. Nu scăpa nici o vitrină, nici o uşă, nici un gang. Ajunse la o intersecţie semaforizată şi rămase pe loc neştiind încotro s-o ia. In colţul trotuarului se afla intrarea într-o sală uriaşă de jocuri mecanice. Geamurile erau pictate cu vedete din desenele animate, în urmăriri nesfîrşite, în lupte cosmice, într-un iureş cuntinuu. Micky Mouse, Popey marinarul, Donald, Superman, Batman, apoi... un chip ce îl privea intens de sub o pălărioară albă. Doar o frac-iune de secundă îl zări căci inidvidul dispăru de la geam. Jack se repezi la casă, făcu schimbul de monezi-şi intră.

Sala era înţesată de aparate, scăldate de o lumină palidă, cînd albastră, cînd roşie, care punea în evidenţă strălucirea ecranelor. Muşterii nu erau prea mulţi. Doar cîteva grupuri de tineri zgomotoşi

ce chiuiau la fiecare punct marcat. Muzica disco se revărsa în valuri. Jack străbătu culoarele dintre aparate, cercetă sala, dar nu dădu de urma tipului. îi venea să creadă că totul nu fusese decît o iluzie. Zări însă nişte draperii groase de pluş în spatele cărora o săgeată indica WC. Intră atent, cu mîna dreaptă pregătită să apuce patul pistolului. Un şir de chivete cu oglinzi imense deasupra se înşirau pe peretele din stînga. Faţă în faţă cu ele erau cabinele. Jack se uită din mers pe sub uşi dar nu zări nicăieri picioarele tipului. Scoase pistolul şi începu să deschidă cabinele brusc, una cîte una.
La un moment dat încremeni trezindu-se cu ţeava unui pistol îndreptată spre frunte.
Individul cu pălărioara albă era urcat cu picioarele pe WC şi strîngea cu amîndouă mîinile patul armei. Pe buze îi apăru un surîs răutăcios.
Jack nu-şi pierdu cumpătul. îndreptă şi el pistolul pe pieptul necunoscutului. Rămaseră cîteva clipe crispaţi, ţintindu-se unul pe celălalt, cu degetele albite pe trăgaci, pînă ce necunoscutul izbucni în rîs.
— E ridicol ! Cît ai de gînd să mai stăm aşa?
— Lasă arma ! îl soma Jack.
— Cred că acelaşi lucru l-aş putea spune şi eu, zise tipul fără să coboare ţeava pistolului.
Jack hotărî să rişte. Lăsă uşor arma în jos şi necunoscutul făcu acelaşi gest de parcă ar fi fost imaginea lui în oglindă. Se trase un pas înapoi şi-i făcu loc să coboare. Tipul îşi puse pistolul la spate. De data aceasta purta peste cămaşă un sacou subţire din pînză albastră, destul de mototolit.
Jack ascunse şi el arma în tocul de la subţioară, dar nu părăsi cadrul uşii. Un nerv îi contractă pometul obrazului stîng.

— Unde-i Alexandra ?
— Cine ? făcu necunoscutul mirat. Jack simţi că-1 inundă furia.
— Nu glumi cu mine !
— îţi jur, încercă să-1 liniştească necunoscutul, nu ştiu cine este Alexandra.
— Atunci de ce voiai să intri în camera ei ? ■
— Aha, de fata aia e vorba... A plecat cu doi ţipi într-un Porsche.
— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Celălalt dădu semne de iritare..
—■ Nu crezi că ar fi cazul să ieşim din locul ăsta ? zise el nervos, ocolind răspunsul.
Jack nu-1 putea lăsa să plece chiar atît de uşor.
— Mai întîi să facem prezentările, zise încordat, pregătit pentru o eventuală ripostă dură. In ciuda aşteptărilor figura necunoscutului se distinse. Rămase cîteva clipe privindu-1 amuzat, apoi duse mîna la buzunarul interior al hainei.
— Uşurel, îl preveni Jack, neînţelegîndu-i relaxarea.
Tipul dădu din cap şi zîmbetul i se lărgi. Cu mişcări încetinite scoase din buzunar o legitimaţie în coperţi de piele şi o desfăcu dînd la iveală, alături de plasticul cu fotografia, o insignă a poliţiei din New Orleans.
— Locotenent Jan Kowalski, zise el, întinzîn-du-i legitimaţia sub ochi. Mulţumit, domnule Mo-retti ?
Jack se simţi prins pe picior greşit.
— De unde-mi ştii numele ?
—■ Şi totuşi, făcu celălalt punîndu-şi actele înapoi in buzunar, nu crezi că ar fi cazul să ieşim de aici ?

25

Douăzeci de minute mai tîrziu se aflau pe terasa unui restaurant cu vedere spre mare. Aveau pe masă cite un suc de portocale şi o ceaşcă de cafea. Umbrela îi proteja de razele încinse ale soarelui, iar briza aducea o răcoare plăcută. Mesele din apropiere nu erau ocupate, aşa că puteau vorbi lejer. Kowalski îşi pusese scaunul într-o parte şi stătea cu cotul rezemat de masă privind oceanul.

Jack luă o gură de suc şi căută să înnoade discuţia.

— Nu mi-ai spus, locotenente, de unde ştii cine sînt.

— Am dat peste dumneata încă în N.O., răspunse poliţistul apatic. Mi s-a spus că eşti în căutarea bijuteriilor, la concurenţă cu Derek. Rise. Bănuiesc că l-ai călcat destul de urît pe bătături. Duse ceaşca de cafea la gură şi sorbi zgomotos, apoi continuă. Dumneata umblai după bijuterii, eu după geanta pe care mi-o trimisese Howie. Era firesc să ne întîlnim.

— înţeleg că ai ajuns la aceeaşi concluzie ca şi mine. Cel care are bijuteriile are şi geanta.

— Cam aşa ceva.

— La urma urmei, ce conţine geanta aia blestemată ?

Locotenentul rămase mult timp tăcut înainte de a se hotărî să vorbească.

— Dovezile pe care a reuşit să le culeagă Howard în legătură cu o bandă de traficanţi de copii. Cel puţin aşa mi-a spus la telefon înainte de a le trimite.

Jack rămase pe gînduri. într-un fel, cele spuse de Kowalski îi confirmau bănuielile.

■— Ai aflat ceva în plus despre moartea lui ?
— A fost răpit cu cîteva zile înainte de a fi găsit mort. Probabil voiau să afle ce probe mai au împotriva lor.
— Şi ? Au aflat ? Kowalski oftă.
—• Howard a fost unul dintre cei mai buni oameni ai mei. îşi cunoştea meseria mai bine ca oricare altul şi foarte greu putea fi luat prin surprindere.
— Ce pot să înţeleg prin asta ?
— Faptul că ai intrat în posesia plicului lăsat de el în seiful băncii demonstrează că nu le-a pus pe tavă chiar toate informaţiile. Probabil din cauza asta l-au şi ucis, apoi au înscenat accidentul. Ştiau că Howard lucrează de unul singur şi nu credeau că va fi identificat prea repede. Oricum, chestia asta nu îl afectează prea mult.
— Stai puţin, îl întrerupse Jack, mă urmăreai încă de cînd am fost la bancă ?
Kowalski zîmbi tot fără să-l privească şi dădu din cap.
— Atunci cum de n-ai făcut nici o percheziţie în camera lui Johnston ? Ai fi putut găsi cheia înaintea mea. Să nu-mi spui că nu ţi-a trecut prin minte lucrul ăsta.
Poliţistul se lăsă pe spate urmărind zborul unui pescăruş.
— Am încercat să fac o percheziţie, dar era cît pe ce să fiu surprins de Martinez. Apoi ai apărut tu şi mi-ai luat-o înainte.
Credeam că eşti în relaţii bune cu poliţia locală.
— Am motivele mele pentru a fi reticent. —■ De aceea ai intervenit la bancă ?
Kowalski îl privi în ochi şi aprobă din cap su-rîzînd.

— Cu tine oricum mă descurc mai uşor decît cu ei.
Jack rise la rîndul său. li plăcea tipul.
— Ştii, Kowalski, mi s-a spus despre tine că eşti un tip ursuz şi dezagreabil. Nu mi se pare.
— încă nu mă cunoşti suficient, nepoate... Uite, cînd va veni chelnerul cu nota de plată îţi voi deveni dezagreabil, lăsîndu-te pe tine să plăteşti.
— Ţi-am spus de la început că fac cinste.
— Eşti în bani, constată admirativ locotenentul, trăgîndu-şi pălărioara pe ochi. Se cîştigă bine în meseria ta ?
— Nu atît cît îţi închipui, dar suficient ca să-ţi fac cadou o pălărie adevărată.
Kowalski tresări şi îl privi nedumerit.
— Ce are pălăria mea ? Ce nu-ţi place la ea ?
— E cam demodată.
— Ei, asta-i bună ! se enervă locotenentul. Alaltăieri am luat-o. Vînzătorul mi-a spus că-mi vine la fix.
— Trebuia şi el să-şi vîndă marfa, mormăi Jack, făcîndu-se că nu observă privirea ucigătoare pe care i-o aruncă poliţistul. Ii lăsă timp să se calmeze, apoi reluă dialogul.
— De ce voiai să intri în camera Alexandrei ?
Poliţistul nu răspunse. încă nu-i trecuse supărarea. Jack pricepu că amorul propriu îi era cam şifonat. încercă să caute ceva pentru a-l îmbuna. Brusc, găsi un lucru care, cu siguranţă, va fi în folosul amîndorura.
, Se ridică, puse banii de consumaţie sub farfurioară şi se adresă lui Kowalski pe un ton cît se poate- de serios.
— Să mergem, locotenente. Am o surpriză pentru dumneata.

Poliţistul îl privi fix, dar în cele din urmă consimţi să-1 urmeze.
Cîteva minute mai tîrziu se aflau în camera lui Jack. Poliţistul se aşezase pe un scaun, iar Mo-retti scoase din noptieră plicul galben, luă din el caseta şi o introduse în aparatul video. înainte de a porni banda, se întoarse către Kowalski.
— De fapt, caseta asta ţi-era adresată dumitale. Eu am găsit ceva, dumneata poate descoperi mai multe. Poate îi recunoşti pe unii dintre copii. Bănuiesc că ţi-a spus Johnston la ce erau folosiţi... Poliţistul zîmbi într-un fel ciudat.
Jack dădu drumul aparatului. După derularea celor zece secunde fără înregistrare, la apariţia primelor imagini, Moretti simţi că i se taie picioarele.
Pe ecran rula un film de desene animate cu ciocănitoarea Woody. O amorţeală rece îl cuprinse. Se uită spre locotenent, neînţelegînd de ce acesta continuă să zîmbească, deşi în ochi îi apăruse şi o umbră de îngrijorare.
— Ticăloşii ! scrîşni cu furie. Mi-au i'urat-o ! Ce tîmpit am fost ! îl string de gît pe nemernicul ăla de la recepţie.
Stinse aparatul şi se îndreptă spre fereastră. Simţea că plesneşte de furie. Privirile i se pierdură undeva înspre orizontul de azur presărat cu scame de nori albi.
— Linişteşte-te, zise Kowalski, pentru ca după o scurtă tăcere să adauge cu jumătate de gură : caseta e la loc sigur...
— Cum ? ! exclamă Jack întorcîndu-se spre el.
— Nu puteam risca să o las aici, la îndemîna oricui, în timp ce tu băteai restaurantele.
Jack realiză justeţea reproşului şi mînia i se domoli.

— Tu ai luat-o ?
— Da. Aseară. Şi din păcate, sau din fericire, cum vrei s-o iei, temerile mele s-au adeverit.
—■ Nu înţeleg.
Poliţistul se ridică, scoase caseta din aparat şi o examina cu atenţie.
— Cineva a avut aceeaşi idee ca şi mine, numai că de data asta, eu i-am luat-o înainte.
— Explică-te ! răbufni Jack. Kowalski îi arătă caseta.
— Asta nu e -cea pe care ţi-am pus-o eu în plic. Mie nu-mi plac desenele animate. A mai fost cineva după mine care a făcut un al doilea schimb. Probabil e destul de furios acum. Nu te văd bine, nepoate.
; Jack era nervos. De la început presimţise că Alexandra nu putea să-i aducă decît încurcături. Bine cel puţin că banda se afla la Kowalski. Oricum, pentru el o păstrase Howard Johnston.
— Şi în camera Alexandrei ce căutai ?
— Am văzut-o cu tine şi m-am gîndit că poate ai lăsat şi la ea cîte ceva.
Jack simţi că subiectul devine incomod pentru el. Şi totuşi, chiar dacă nu voia să recunoască, soarta fetei îl îngrijora cu adevărat.
— N-ai idee cine erau tipii cu care a plecat azi dimineaţă ? Bănuiesc că la ora aia stăteai pe undeva la pîndă.
Kowalski ridică din umeri.
— îmi pare rău. I-am văzut de la distanţă, dar, oricum, nu îi cunosc. Am observat doar _ că unul dintre ei a avut o discuţie destul de violentă cu fata înainte de a o arunca în maşină. Sincer îmi pare
.rău, nepoate. Presimt că o să ai necazuri şi mi-e teamă că n-am să te pot ajuta.
— Ce vrei să spui ?

— Nimic. Nu-mi place să cobesc.
Tăcură amîndoi. Timp îndelungat. încă se suspectau. In cele din urmă Jack se hotărî.
— Ascultă-mă, locotenente, ar fi bine să lămurim lucrurile. întîmplător am nimerit peste afacerea dumitale. Nu mă interesează şi nu vreau să te încurc. Dimpotrivă, încerc să te ajut. Asta pentru că unul dintre cei implicaţi în cazul dumitale are bijuteriile, care mă interesează pe mine. Deocamdată, pista pe care avansăm e comună. Eu îţi dau orice informaţie te interesează, dar cred că am dreptul la reciprocitate.
Scoase din buzunarul bluzonului hîrtia pe care copiase tatuajul tipului din film.
— Uite, nu știu dacă ai văzut caseta... Locotenentul dădu afirmativ din cap... Ufrul dintre ţipi avea tatuajul ăsta pe mînă. L-ai remarcat ?
Faţa lui Kowalski se încruntă.
— Nu... Eram atent la copii. Cu excepţia a doi băieţi, restul figurau toţi în fişele noastre de dispăruţi.
Jack surîse abia perceptibil. îşi luase totuşi o mică revanşă.
— Tatuajul nu pare a fi ceva comun... Dacă l-ai găsi pe tipul ăsta, caseta ar fi o probă zdrobitoare împotriva lui...
în Ochii lui Kowalski străluci o luminiţă stranie.
— Spune-mi, Jack, din cîte ai aflat tu, cine a fost cel care a pus ultimul mîna pe geanta pe care mi-o trimisese Howard.
— Unul dintre oamenii lui Robert LeNoir. Cred că ai auzit de LeNoir...
— Oarecum, mormăi din nou pe un ton enigmatic poliţistul.
— Eu am vorbit cu el şi s-a arătat foarte revoltat de faptul că l-aş fi bănuit a avea vreo legătură

cu cazul... De fapt, mi se pare plauzibil ca oamenii lui să încerce să pună mîna pe bijuterii fără să-i ceară consimţămîntul... Dar, de ce m-ai întrebat ? Kowalski se ridică şi se îndreptă spre uşă. In prag se opri şi se întoarse spre el.
— Vino ! E rîndul meu să-ţi fac o surpriză.
Afară, soarele era deja în toiul amiezii şi palmierii aproape că nu mai aveau umbre. Urcară în maşina lui Jack şi locotenentul îi spuse s-o ia spre nord, pe bulevardul Belvedere. La un moment dat, Kowalski îi arătă spre oglinda retrovizoare.
— Se pare că avem o coadă.
Jack ridică din umeri. Observase şi el Fordul argintiu, dar nu era încă lămurit dacă îi urmărea sau nu. Găsi o porţiune ceva mai liberă a şoselei şi apăsă pe accelerator. Fordul rămase mult în urmă, apoi, la o intersecţie, vira lateral şi dispăru din vedere.
— Alarmă falsă, zîmbi Jack. Kowalski nu-i răspunse.
înainte cu cîteva sute de metri de intrarea în cartierul de lux, poliţistul îi făcu semn să tragă pe dreapta, în parcarea din faţa unui restaurant destul de comun, pe frontispiciul căruia o reclamă uriaşă anunţa : „Inchiriem mese de biliard. Program nonstop".
Restaurantul era de fapt o sală înţesată cu mese de biliard. De jur împrejur, de-a lungul pereţilor, cam la nivelul etajului întîi, era o terasă de lemn, pe care se aflau aşezate mese pentru cei ce voiau doar să privească la jucătorii de jos, din sală, să facă pariuri sau pur şi simplu să mănînce şi să bea ceva. Mult fum, amestecat cu miros acru de sudoare.
Urcară la etaj şi găsiră în cele din urmă o masă cît de cît curată. Un grăsan cu o mustăcioară sub-

tire umbrindu-i buza superioară şi o privire apatică veni la masa lor fluturînd o cîrpă soioasă cu care alunga roiurile de muşte. Lui Jack îi pieri foamea. Comandară două halbe de bere şi Kowalski îşi trase scaunul spre balustrada de lemn urmărind cu atenţie mişcările celor de jos, de la mesele de biliard.
După cîteva clipe se aplecă spre Jack.
— Priveşte masa a doua de la ferestrele dinspre ţărm. Nu fi prea insistent.
Jack îi urmă îndemnul.
— li vezi pe malacul ăla care îşi tamponează colţul gurii cu batista ?
Moretti confirmă uşor din cap.
— Priveşte-l cu atenţie, continuă Kowalski... acum se întoarce... priveşte-i umărul...
Jack se aplecă punîndu-şi coatele pe balustradă şi îl cercetă cu atenţie pe malacul în vestă de piele neagră. Respiraţia i se opri. Pe umărul stîng al individului, în ciuda distanţei, se putea desluşi un tatuaj reprezentînd o panteră stilizată în maniera vechilor desene aztece şi două săbii încrucişate dedesubt, într-adevăr, Kowalski se ţinuse de cuvînt. îi făcuse o surpriză de zile mari...
Abandonă privitul spre sala de joc atunci cînd ospătarul le aduse berea. Jack aşteptă pînă ce măsliniul se îndepărtă.
— îl cunoşti pe individul ăla ? arătă eu bărbia spre sală.
— Oarecum, făcu locotenentul apatic, e omul de încredere al prietenului tău Robert LeNoir.
Moretti încruntă sprîncenele. Astăzi era ziua surprizelor. Sorbi o gură de bere şi încercă să reia cazul prin prisma noilor informaţii,

— înseamnă că LeNoire... se întrerupse urmărind reacţia poliţistului.
Kowalski îl completă pe un ton categoric.
— El e patronul întregii afaceri.
— Eşti sigur ?
— Howie culesese toate dovezile necesare ca să-1 trimitem la puşcărie pentru un timp foarte, foarte lung. De asta LeNoir a dat ordin să fie ucis. Probabil tot LeNoir a pus la cale şi accidentul avionului, pentru a recupera documentele.
Jack clătină din cap.
— Nu, a fost o coincidenţă. Accidentul fusese regizat de un alt tip care, cu ajutorul lui Mendez, trebuia să pună mîna pe bijuteriile de la „Condor".
Kowalski nu era convins.
— Din cîte ştiu, Luis Mendez e mort. Nimeni nu mai poate afla pentru cine a lucrat el de fapt... Insă, oricum ar fi fost, treaba asta n-are importanţă.
— Şi totuşi doi dintre oamenii lui LeNoir, cei la care am toate motivele să cred că se găseau diplomatul şi valiza cu bijuterii, au fost ucişi în condiţii cel puţin dubioase.
— LeNoir a înscenat totul. Pentru el viaţa unui om nu înseamnă nimic. Voia să şteargă toate urmele.
— înseamnă că bijuteriile tot la el sînt. Locotenentul dădu încet din cap.
— Fii convins de asta.
— De fapt, locotenente, ce ştii despre Robert LeNoir ?
— Afacerea cu filmele porno e dear o etapă intermediara. Copiii sînt expediaţi apoi spre Thailanda, Birmania... Fetele sfîrşesc în case de toleranţă, băieţii în diverse localuri sau pe plantaţii, ca mînă de lucru foarte ieftină...

— Ceea ce-mi spui seamănă mai degrabă cu scenariul unui film prost.
— Din păcate, nepoate, realitatea întrece de cele mai multe ori ficţiunea. Trebuia să-ţi fi dat seama de asta pînă acum.
Jack avea încă o mulţime de nelămuriri.
— Nu înţeleg totuşi de ce lua copii tocmai din N.O. pentru a-i aduce aici... Nu era mai simplu ?...
— întrebarea asta mi-am pus-o şi eu. Cred că la mijloc e o chestiune de psihologie. Vezi tu, aici LeNoir domneşte ca un rege. Are domeniul lui particular, nimeni nu-1 deranjează. Martinez, şeful poliţiei din oraş, îi e prieten apropiat... probabil acum înţelegi de ce Howie a trebuit să lucreze acoperit iar eu nu am nici o speranţă de colaborare cu cei de aici... toate astea par ca un fel de armistiţiu... i se permite orice, cu condiţia să nu tulbure viaţa oraşului.:. în nici un fel... Probabil şi lui îi e mai comod să-şi pună la cale afacerile aici... Dovadă că nu ne-a fost prea uşor să-i dăm de urmă...
— Şi, atunci, cum ai de gînd să rezolvi cazul ? Kawolski zîmbi scurt.
— Bănuiesc că, dacă ţi-aş pune întrebarea asta, nici tu nu mi-ai răspunde.
— Nu-ţi cer detalii.
— Nici n-ar avea rost să încerci. Tot ce pot să-ţi spun este că banda pe care ai luat-o din seiful acelei bănci ne va fi de mare folos pentru a convinge anumite persoane că se impune o acţiune-ful-ger, de mare anvergură.
— E o chestiune de durată ? Kowalski ridică din umeri.
— Cîteva zile. Poate chiar mai devreme. Totul depinde de un răspuns pe care îl aştept în seara asta. îl privi pe Jack înţelegîndu-i gîndurile şi con-

tinuă pe un ton relaxat. Fii liniştit, îţi voi comunica ora. Vei merge cu noi. Nu intenţionez să-ţi iau cazul. Decît...
— Decît ?
— ...dacă va fi absolută nevoie.
Faţa lui Jack se crispa o clipă. Gîndurile îl asaltau. Simţea nevoia unui răgaz pentru a judeca situaţia la rece. Pentru a hotărî în ce mod va acţiona. Nu-şi putea permite să rateze totul chiar acum, în final. Locotenentul se arătase dispus să coopereze, dar nu putea şti ce interese mai presus de voinţa lor s-ar putea ivi... Pe de altă parte, îşi dădea seama că Robert LeNoir era mult prea puternic aici pentru a-l înfrunta de unul singur...
Kowalski se ridică.
— Mai am cîteva lucruri de rezolvat. Mergem ? Jack nu-i răspunse. Voia să rămînă singur. Locotenentul înţelese.
— Ne întîlnim diseară, la opt, la tine, în holul hotelului. E bine ?
Jack aprobă din cap fără să-l privească.
Rămase la masă, tăcut, încă mult timp. Zgomotul vocilor, pocnetul bilelor de biliard, exclamaţiile jucătorilor creau un fond sonor difuz pe care îl percepea ca de la mare depărtare. O greutate îl apăsa şi nu reuşea să depăşească starea asta tîmpită, de agasare amestecată cu deprimare. Poate şi din cauza atmosferei închise, saturate de mirosuri scîrboase. Nu era prima oară cînd i se întîmpla aşa ceva, însă de fiecare dată avea impresia că ajunge la exasperare şi îşi jura că, odată terminat cazul, se va lăsa de meseria asta. Şi totuşi un licăr de raţiune îi spunea că întotdeauna trebuia să existe o soluţie.

Tresări observîndu-1 pe grăsanul care îl servise proţăpit lingă masa lui. Crezu la început că individul venise să rnai ia vreo eventuală comandă, însă măsliniul îi puse în faţă un pacheţel în hîrtie roz, legat cu o panglică albastră.
— Un cadou pentru dumneavoastră, rînji mexicanul şi se depărta alungind cu cîrpa muştele de pe mese.
Jack privi pachetul, neînţelegînd ce poate fi. Se uită în jur, dar la mesele din preajmă nu se afla nimeni care să poată părea interesat de persoana lui. Chelnerul dispăruse undeva în sala de joc. Desfăcu atent funda, apoi înlătură hîrtia roz. Rămase în palmă cu o cutie de carton lunguiaţă, fără nici o inscripţie. O deschise şi simţi un, fior rece stră-bătîndu-i şira spinării.
In cutiuţă, pe un strat de vată bine presat, se afla un deget. Un deget micuţ, fin, învineţit la baza unghiei date cu ojă sidefie, mînjit cu sînge închegat la celălalt capăt, acolo unde fusese retezat. Puse cutia pe masă şi abia se abţinu să nu vomite. Brusc îl cuprinse groaza. Ştia al cui era acest deget. Alexandra...
Cu mina tremurîndă, extrase din cutie un bileţel şi îl despături.
„Alexandra mai este în viaţă pînă la miezul nopţii. O poţi lua în schimbul unei anumite casete".
Atît. Numai cele două fraze. Nici o semnătură, nici un loc de întîlnire. Hîrtia era obişnuită, scrisul butucănos,. în nici un caz al lui Robert LeNoir. N-ar fi făcut el o asemenea greşeală. Absenţa altor amănunte dovedea că cei care îi trimiseseră pacheţelul erau la curent cu ancheta lui, ştiau ce cunoaşte, îi puteau anticipa mişcările. îşi dăduse seama că va

înţelege unde trebuie să vină şi că nu va. amesteca poliţia în afacerile lui. Ceea ce nu. cunoşteau însă era faptul că el nu se mai afla în posesia casetei cerute şi asta complica lucrurile al dracului de mult. Mai ales că ar fi fost inutil să încerce s-o recupereze de la Kowalski.
Privi din nou degetul acela micuţ, palid şi flasc şi simţi cum îl inundă furia. Mai mult din instinct se uită spre sala de biliard. Lîngă cea de-a doua masă de la fereastră, malacul în vestă de piele neagră stătea şi îl fixa de acolo, de jos, cu un rînjet crud. li trebui un efort considerabil pentru a-şi recăpăta stăpînirea de sine. N-avea rost să-l înfrunte aici, pe terenul lui. Puse bileţelul în buzunar şi închise cutia lăsînd-o pe masă. Vîrî o bancnotă sub halba de bere şi ieşi.
Cînd urcă în maşină, respiraţia îi era regulată, privirea rece şi gesturile calculate.
Ştia ce are de făcut.

26

Privi pentru ultima oară pe fereastră. Se înserase. Undeva la orizont cerul mai păstra cîteva irizări violete ce se stingeau cu încetul. Era timpul. Se examina încă o dată în oglindă. Era îmbrăcat în negru, culoarea obligatorie pentru acţiunile de noapte. Croiala bluzonului nu punea în evidenţă faptul că numeroasele buzunare erau încărcate. Se mişca lejer, deşi la gamba dreaptă îşi legase un şiş cu lama subţire, iar în jurul brîului înfăşurase o frînghie rezistentă, prevăzută cu o ancoră de oţel

CU braţe rabatabile. Pistolul îl ţinea tot în tocul de la subţioară. Mai avea asupra lui trei cutii cu cartuşe, într-unui din buzunare păstra un aruncător de proiectile tranchilizante, cu arc, iar prin buzunare îndesase o brichetă, cîteva capsule fumigene, un pumn de bile mici din plastic, cătuşe, leucoplast şi o mulţime de alte nimicuri folositoare ce îi dădeau o anume siguranţă. lntr-o bucată de pînză învelise cîteva bucăţi de pîine pe care le unsese cu un amestec cu miros greţos, amestec preparat cu multe luni în urmă de un bătrîn indian în schimbul unei sticle de rachiu. Nici un amănunt nu fusese trecut cu vederea. Pornea de unul singur împotriva unei întregi bande, era o acţiune extrem de riscantă, nu ştia dacă se va mai întoarce viu de acolo, dar altă soluţie nu exista. La bijuterii poate ar fi renunţat şi ar fi aşteptat desfăşurarea de forţe promisă de locotenentul Kowalski, dar cu viaţa Alexandrei nu se putea juca, mai ales că se simţea responsabil de ceea ce i se întîmplase fetei, iar ţipi ca Robert LeNoir nu obişnuiau să glumească.

în cameră se făcuse deja întuneric.

Jack închise ochii într-un ultim moment de relaxare şi de control al simţurilor. Respiră adînc şi îşi sondă subconştientul căutînd teama şi, mai ales, motivele ce o generau. Se concentra asupra lor şi le elimină unul cîte unul.

Era acum calm, lucid, stăpîn pe sine.

Părăsi camera şi se îndreptă spre ieşirea de serviciu. N-avea nici un sens să mai dea ochii cu locotenentul Kowalski care, probabil, îl aştepta de o bună bucată de vreme în holul hotelului.

La amiază, recepţionerul îi explicase că domeniul lui Robert LeNoir se afla spre nord, la ieşirea din oraş, pe o suprafaţă de cîteva mile pătrate, în-

tre autostrada care cotea puternic spre interiorul continentului şi ţărmul ce se arcuia uşor spre est. Ii descrisese cu lux de amănunte drumul pînă acolo. Jack era convins că, imediat după discuţia cu uscătivul, se grăbise să dea un anumit telefon, însă lucrul ăsta îi era absolut indiferent. Oricum, ştia că va fi aşteptat.
Coborî din taxi în dreptul unei staţii de benzină prăfuite, cu o singură pompă, lînă care, pe un scaun din beţe de bambus, dormita un puşti. Taximetris-tul îl privi o clipă curios, dar nu puse nici o întrebare, îşi luă banii şi vira înapoi spre oraş. Puştiul sărise şi el de pe, scaun, dar Jack pornise deja în susul şoselei, fără să~l ia în seamă, aşa că, după ce îl urmări un timp convingîndu-se că nu avea nici un motiv de îngrijorare pentru bruma de bani pe care o adunase în seara aceea, 'băiatul îşi reluă locul şi moţăitul.
Jack merse aproape un sfert de oră pe autostradă, pînă ajunse la o bifurcaţie de unde zări, în lumina argintie a cerului înstelat, un gard de plasă metalică tăind podişul cu ierburi aspre, din marginea şoselei şi pînă departe spre coasta aflată la cîteva mile.
Părăsi autostrada, se despărţi şi,,de drumul lateral ce ducea către intrarea principală pe domeniu
— o poartă masivă de fier, luminată de două reflectoare puternice sub care se agitau. cîteva siluete
— şi merse paralel cu gardul, la o distanţă suficient de mare pentru a nu fi reperat.
Se opri după vreo zece minute şi se ghemui la pămînt, examinînd cu atenţie terenul din faţa **lui.**
Pe porţiunea aceasta era ceva mai accidentat şi cîteva tufe de arbuşti piperniciţi în apropierea pla-

sei metalice puteau fi utilizate cu destul succes pentru o mascare provizorie. La cîteva sute de metri în spatele gardului se zăreau suficient de bine construcţiile reşedinţei lui Robert LeNoir. în centru era o clădire masivă, albă, cu etaj, înconjurată de pilcuri de palmieri, ca o veritabilă oază în mijlocul podişului arid. De jur împrejurul ei erau risipite locuinţele angajaţilor, garaje, magazii uriaşe, chiar şi un generator eolian, toate luminate a giorno de becuri puternice. Puţine erau locurile de umbră. Ici-colo, siluete minuscule se mişcau cu diverse treburi, patrulau sau pur şi simplu îşi treceau vremea în aerul răcoros al nopţii. Cuibul francezului părea impenetrabil la prima vedere.
Jack se apropie de plasa metalică şi se întinse la pămînt într-o adîncitură a terenului. Rupse cîteva tufe şi încercă să-şi ascundă cu ele prezenţa. Deja, de undeva din stînga, se auzea lătratul furios, tot mai apropiat al unor cîini. Scoase turtele din bucata de pînză abţinîndu-se să inspire mirosul lor neplăcut, le rupse în bucăţi şi împinse bucăţile prin plasă. Apoi se făcu una cu pămîntul. Doi dogi germani apărură în fugă lătrînd cu înverşunare. Lui Jack îi veniră instantaneu în minte cuvintele pe care bătrînul indian i le spusese atunci cînd îi preparase amestecul : „Ascultă-mă pe mine, reţeta asta puţini o mai au. E de pe vremea cînd strămoşii mei erau vînaţi cu cîinii în pădurile Floridei. Nu dă greş. Orice dulău, cît de dresat ar fi el, muşcă momeala. Apoi devine blînd ca un mieluşel"... într-adevăr, cele două bestii negre amuşinară cîteva secunde bucăţile de turtă, lătratul le deveni tot mai rar, apoi le înfulecară cît ai zice peşte. Cînd în sfîrşit în urma lor apăru alergînd un tip bărbos, cu un automat în

mînă şi baionetă la şold, dogii îl priviră lingîndu-se pe bot, cu ochii tulburi şi cu un scheunat de gudurare. îşi mişcau cozile ca nişte căţei de circ.
— La dracu ! răbufni bărbosul privindu-i stupefiat. Ce s-a întîmplat cu voi ? !
Jack scoase tubul-lansator de proiectile tranchilizante şi îl îndreptă încet spre mercenarul aflat la cîţiva metri în faţa lui.
— Psst ! şuieră scurt şi bărbosul se întoarse brusc, cu ochii holbaţi şi automatul pregătit de ripostă, în momentul cînd reuşi să deslușească printre tufe silueta lui Jack, acesta îi ţintise deja gîtul şi apăsă pe declanșator.
Mercenarul scăpă automatul şi îşi duse instinctiv mîinile la gît. îi veni să strige, dar din gîtlej nu-i ieşi decît un horcăit înfundat. Se prăbuşi la pămînt, cu faţa în sus.
Jack privi de-a lungul gardului, într-o parte apoi în cealaltă. Nu se zărea nici un alt om de pază prin preajmă. Se ridică, se apropie de unul din stîlpi şi urcă pe plasă pînă la cele trei rînduri de sîrmă ghimpată, aflate aproape la doi metri jumătate deasupra solului. Scoase un mic patent, tăie sîrma şi trecu de partea cealaltă. Cînd ajuse la pămînt, dogii îl priviră blînd cîteva clipe apoi se întoarseră la stă-pînul lor care, cu ochii închişi, mormăia ceva neinteligibil. Era un tip rezistent şi efectul tranchilizantului nu putea dura prea mult. Jack îl tîrî lîngă plasă, tăie cîteva bride de sîrmă realizînd două ochiuri mai mari prin care introduse o pereche de cătuşe. Răsuci mîinile tipului la spate şi îi puse bră-ţările, legîndu-l de stîlpul gardului. îi lipi o bucată de leucoplast pe gură şi îl lăsă sub supravegherea potăilor negre.
Atent, fără să facă cel mai mic zgomot, porni în fugă spre clădirile dintre pilcurile de palmieri, încerca să folosească zonele întunecate ale terenu-

lui, pe unde nu ajungea lumina reflectoarelor. Ajunse la cîteva zeci de metri de o magazie. în colţul ei, doi bruneţi cu sombrero şi veste cumpărate de la vreun magazin de uniforme purtate fumau prinşi într-o discuţie presărată cu rîsete înfundate. Din cînd în cînd unul dintre ei privea de-a lungul magaziei, acela fiind probabil sectorul aflat în grija lui. Văzu în dreptul lor, la vreo treizeci de metri, o grămadă de butoaie. Făcu un ocol lung şi se ghemui la adăpostul lor. Scoase una din capsulele fumigene, îi smulse izolaţia de plastic şi codiţa impregnată cu fosfor alb se aprinse imediat în contact cu aerul. Aruncă între butoaie capsula şi un fum gros începu să se răspîndească în aer. Rămase la pîndă.
Cîteva secunde mai tîrziu unul dintre bruneţi, făcu ochii mari şi îi arătă celuilalt fumul. Acela ridică din umeri, nedumerit la rîndul său şi se îndreptă precaut spre butoaie. Camaradul său rămase pe loc urmărindu-l cu privirea. Jack se retrase ghemuit, la adăpostul perdelei de fum.
Individul se apropie, îşi făcu loc printre carcasele de metal ruginit şi încercă să găsească sursa presupusului incendiu. Aerul era înecăcios. îşi scoase sombrero-ul şi îl flutură pentru a risipi vălătucii de fum. Descoperi capsula şi se aplecă spre ea. în acel moment Jack apăsă butonul lansatorului şi îi expedie un proiectil tranchilizant la baza gîtului. Individul tresări violent, dădu să se ridice, . însă Jack era deja lîngă el şi îl prinse de mînă trîntin-du-l la pămînt. îi astupă gura şi îl imobiliza pînă ce simţi cum i se destinde corpul.
— Hei, Lencho ! Que pasa ? strigă tipul rămas lîngă magazie, neînţelegînd ce se petrece.

Jack ridică sombrero-ul celui de jos şi îl flutură făcîndu-i semn să se apropie. Tuşi ostentativ de cîteva ori, apoi repetă gestul. Cînd îl văzu urnin-du-se, lăsă sombrero-ul pe un butoi pe jumătate învăluit în fum şi avansa printre recipientele metalice.
Mustăciosul se opri la cîţiva metri, încordat, 'chi-nuindu-se să desluşească ceva prin vălătucii groşi. Repetă întrebarea, de data aceasta, cu voce scăzută.
— Lencho ! Que pasa, hombre ?
Lipit de pămînt, în stînga lui, Jack îi ţinti pieptul şi micul proiectil şuieră înfingîndu-se în sînul stîng al mustăciosului. Tipul gemu scurt şi îşi privi cu spaimă cămaşa. Extrase din piele acul, însă tranchilizantul începuse deja să-şi facă efectul. Reuşi totuşi să scape un strigăt gutural, după care se prăbuşi la pămînt.
Jack privi îngrijorat spre" fîşia de asfalt dintre depozite şi vila centrală. Cîţiva ţipi auziseră strigătul şi priveau cu atenţie spre magazie. Din cauza distanţei nu îl localizaseră precis. Şi nici nu erau prea convinşi dacă ţipătul într-adevăr existase. Butoaiele se aflau departe de ei, în penumbră şi fumul se risipise. Totuşi, trei dintre ei porniră într-o scurtă incursiune de verificare, examinînd împrejurimile. Jack înţelese că nu va trece prea mult timp pînă să îi descopere pe cei doi. Evenimentele se precipitau şi el trebuia să acţioneze acum, cu rapiditate maximă.
Se retrase în întunericul din spatele butoaielor şi, prin acelaşi ocol larg, reveni la poziţia iniţială. Drumul era liber acum. Alergă spre magazii şi se îndreptă spre generatorul eolian.

în apropirea acestuia se afla o clădire mai scundă, ce părea a fi. un paraj, iar între ea şi generator se găsea o pompă de benzină lîngă care erau parcate două limuzine şi o camionetă. Din înălţimea generatorului, chiar de sub elice, cîteva proiectoare luminau locul ca în palmă. Rezemat de o balustradă, un grăsan fuma cercetînd perimetrul de jos, de sub el. Lîngă pompă se mai afla un individ care alimenta camioneta. Alţi doi, înarmaţi şi ei, stăteau rezemaţi de una dintre.limuzine, faţă în faţă, şi jucau zaruri pe capotă. Jack se retrase cu spatele lipit de peretele garajului-şi se prelinse de-a lungul lui pînă ajunse la celălalt colţ. Privi de aici cu precauţie, în spaţiul dintre garaj şi magazia alăturată nu se zărea nimeni. Nici mai departe, îri faţă, pe aleea de beton. Observă o fereastră pe peretele lateral al garajului şi se apropie de ea. Răsuflă uşurat : nu avea gratii. Scoase din buzunarul de la piept un mic diamant, tăie în dreptul închizătorii un semicerc peste care aplică o fîşie de leucoplast. Apăsă uşor şi geamul se sparse cu un pocnet sec. Desprinse ciobul şi deschise fereastra de la zăvorul din interior. Se strecură înăuntru,fără cel mai mic zgomot. Garajul era destinat mai mult reparării maşinilor, după cum arăta utilat. Un Dodge destul de rablagit Qa urcat pe o rampă, luminat de razele unui proiector ce pătrundeau prin luminatorul din tavan, într-unui din colţurile încăperii, Jack descoperi obiectele pe care, de fapt, sperase să le găsească aici. Frumos aranjate, pe două rînduri, cîteva butoaie de motorină păreau că nu aşteaptă altceva decît vizita lui. Peretele lîngă care erau aşezate cele mai multe dintre ele era chiar cel învecinat cu pompa de benzină de afară. Jack le desfăcu cîtorva capacele con-vingîndu-se că erau pline şi se opinti să răstoarne

Unul dintre ele, cînd ochii îi căzură pe o canistră aflată pe una din policioarele metalice ale rafturilor de perete. Constată că era mai mult de jumătate plină cu benzină. Deşertă benzina peste butoaie. Un miros pătrunzător începu sase răspîndească în încăpere. Cu ultimii litri de benzină trase o dîră pînă sub fereastră şi lăsă aici o baltă mai mare. Se uită pe geam asigurîndu-sc că nu putea fi observat de nimeni, apoi sări afară. Scoase bricheta, apoi batis- ' ta pe care o făcu ghemotoc. în timp ce o aprindea murmură printre dinţi, cu un zîmbet rece :
— Iartă-mă, domnule LeNoir, pentru pagube, dar trebuie să înceapă balul... Aruncă batista aprin-» să în balta de sub geam şi benzina se aprinse imediat. Dîra de foc porni spre butoaie.
Jack părăsi fereastra şi alergă spre peretele din spate al garajului. Pe terenul din jur nu se zărea nimeni. Se depărta în fugă alegînd porţiunile de umbră lăsată de pereţii magaziilor. După ce depăşi două construcţii, se opri brusc adăpostindu-se după colţul ultimului depozit. Zărise cu o fracţiune de secundă mai înainte silueta unui individ solid cu figură de american apărînd de după celălalt colţ şi îndreptîndu-se grăbit spre corpul mustăciosului prăbuşit lîngă carcasele ruginite. îl întoarse cu piciorul, apoi, imediat, se răsuci spre cei aflaţi probabil pe aleea de asfalt. Jack îşi scoase pistolul. Dar, în momentul în care americanul deschise gura să-şi cheme camarazii, o explozie asurzitoare pulveriza colţul ■ garajului şi o flacără imensă izbucni spre cer. Se auziră strigăte, comenzi, tropotul înfundat al celor ce alergau spre locul dezastrului, toate pe fondul trosnetelor puternice ale incendiului. Jack nu mai fu obligat să facă uz de armă. Individul alergă şi el spre vîlvătaia Ce ameninţa să cuprindă pompa de

benzină. Trecu la cîţiva metri de Jack, însă era prea preocupat ca să-1 observe. Jack ţîşni în urma lui, departîndu-se de construcţii, apoi, la adăpostul semiîntunericului cu umbre mişcătoare, coti spre pilcul de palmieri din faţa vilei. Zona era pustie acum. Toţi se îndreptaseră către garajul în flăcări, încer-cînd să stăpînească într-un mod oarecare vîlvătăile. Trebuia să profite de momentul ăsta de buimăceală.
Privi clădirea principală. Era masivă, albă, elegantă. Intrarea somptuoasă avea în faţă patru coloane de marmură. Ferestrele parterului erau înalte, prevăzute \cu grilaje din fier forjat. Etajul avea .cîteva balcoane îngropate. La unul dintre ele, pe latura dinspre garaj, apăruse o siluetă atletică. Părul lins îi era legat într-o coadă la spate. Ochii lui Jack se îngustară. Examina concentrat etajul pentru a memora camera de la balconul căreia Robert Le-Noir privea încremenit agitaţia oamenilor săi în jurul flăcărilor. Era tare tipul. Nici un semn de panică sau de agitaţie. Probabil îşi dăduse seama că explozia nu fusese întîmplătoare şi acum clocea planuri de ripostă.
Uşa principală se deschise şi urangutanul Raul, în acelaşi costum alb, coborî scările şi se apropie de colţul clădirii. Privi de aici vîlvătăile fără a scăpa de sub supraveghere intrarea.
Jack îşi părăsi postul de observaţie, se îndepărtă de casă şi o ocoli pînă spre latura opusă celei la balconul căreia se afla LeNoir. N-avea rost să forţeze intrarea principală. Pe Raul poate l-ar fi neutralizat, însă în interior se găseau cu siguranţă alţi gealaţi cu ochii în patru. Robert LeNoir era prea deştept ca să rămînă descoperit. Dovada celui din urmă raţionament se ivi chiar în secunda următoare. Un metis cu pletele unsuroase ajungîndu-i

pînă la jumătatea umerilor se apropie de colţul clădirii iluminat de flăcări, cercetă zona, apoi rămase rezemat de perete, atent la cei ce forfoteau undeva, pe lîngă garaj. Jack se retrase în umbra unui trunchi de palmier şi scoase lansatorul pentru a-l încărca. Făcu cîteva tentative, simţind cum îl cuprinde enervarea. Arcul era blocat. Scoase de la glesnă cuţitul, îi prinse minerul în palmă şi porni aplecat printre tufele de leandri spre peretele vilei. Mai avea cîţiva metri cînd se auzi o nouă explozie, parcă şi mai puternică decît prima şi lumina flăcărilor alungă umbrele nopţii pînă departe spre deşertul cu ierburi aspre. Explodase pompa de benzină. Metisul îşi feri cîteva clipe faţa, apoi împinse din nou capul spre a privi către efectele noului incendiu. In acea clipă simţi o palmă puternică apăsîndu-i gura şi lama unui cuţit la gît. Tresări voind să se întoarcă, însă tăişul rece îi intră în piele, amenin-ţîndu-l să-i secţioneze carotida. Scăpă automatul din mîini şi se lăsă moale.

— Uşurel, băiete ! Să nu faci vreo prostie, îi suflă Jack la ureche. Haide, în genunchi !

îi luă palma de la gură şi îl apăsă pe umeri, menţinîndu-i cuţitul la gît. Intenţiona să scoată o altă pereche de cătuşe şi leucoplastul, însă procedeul i se părea destul de greoi în situaţia de faţă. Se hotărî pentru o metodă mult mai rapidă şi mai eficientă. îi luă uşor şişul de la gît. Lăţosul ţinea la viaţa lui, nu făcu nici o mişcare. Jack strînse minerul în pumn şi îi aplică o lovitură scurtă, năprasnică în moalele capului. Metisul se prăbuşi la pămînt şi rămase nemişcat.

Jack îl lăsă acolo, îşi puse cuţitul înapoi şi se depărta privind peretele. La etaj, numai două geamuri, în extremitatea dreaptă, erau^ luminate. Chiar

deasupra lui se afla unul din balcoanele îngropate. Ferestrele parterului erau toate întunecate. Deschise complet fermoarul bluzonului şi îşi desfăşură de la brîu cordelina. Desfăcu braţele ancorei şi, cu un elan rapid, o aruncă spre balcon. Zgomotele flăcărilor acoperiră clinchetul ancorei ce se agăţă de balustradă. încerca de cîteva ori rezistenţa corde-linei, privi încă o dată în jur, apoi începu să se caţere, ajutîndu-se de nodurile frînghiei şi împingîndu-se cu picioarele în perete. Ajuns la balcon, escaladă balustrada şi trase frînghia în urma lui, lăsînd-o pe podeaua de mozaic. Aruncă o ultimă privire spre grădină şi se apropie de uşa cu geamuri lungi a balconului. Era deschisă. Intră. Era un dormitor din lemn de mahon cu tapiţerii de mătase ce sclipeau în lumina roşiatică venită de afară. îl traversă şi întredeschise uşa. Camerele de la etaj dădeau toate într-un palier circular, suspendat, cu balustradă din lemn placat cu bronz auriu. Tavanul clădirii era în acelaşi timp şi tavanul uriaşului hol de la parter. Un candelabru imens, de cristal, suspendat în centrul golului mărginit de balustrade, scînteia orbitor. De la parter, o scară largă urca spre camerele de la etaj. Cîteva (voci agitate răzbăteau ele jos. Scoase pistolul şi ieşi afară din cameră lipincîu-se de peretele culoarului. Se uită în jos, pieziş, şi observă jumătate dintr-o fîntînă arteziană sculptată în motive florale, aflată exact sub candelabru. Luminile acestuia se reflectau în apa limpede a bazinului prin care unduiau peşti roşii. Încercă să localizeze camera în care se afla Le Noir. Pe coridorul opus erau patru uşi. Cu siguranţă trebuia să fie a doua din partea stingă. Se urni voind să ajungă acolo-pe culoarul din partea opusă scării ce venea de la parter, însă exact în acel

moment uşa camerei se deschise şi în pragul ei apăru Robert LeNoir.
Jack se opri. Le Noir încremeni şi el şi ochii i se dilatară văzîndu-l pe Moretti atît de aproape de camera lui. îşi recapătă însă imediat stăpînirea de sine şi, în timp ce Jack îndrepta asupra lui pistolul, strigă repede :
— Paco ! E aici !
Apoi dispăru în cameră.
Jack rămase cu degetul pe trăgaci. Ar fi putut să-l împuşte. LeNoir ştia asta, dar mai ştia şi că Moretti îl voia viu. De aceea, poate, avusese atîta sînge rece. Aceste gînduri îi trecură lui Jack într-o i'rîntură de secundă, , pentru că, imediat după strigătul lui LeNoir, de jos se auzi un zgomot de paşi alergînd spre scară şi urcînd apoi treptele. Jack pricepu că, dacă mai întîrzie mult, vor trage în el ca la ţintă. Alergă aplecat, aproape atingînd peretele cu umărul, pînă la colţul coridorului, apoi coti spre capătul scării. Erau trei. Raul, în impecabilul lui costum alb, un costeliv cu ochelari negri şi haidamacul în vestă de piele neagră, tatuat pe umărul stîng. Raul trase primul două focuri de pistol într-o direcţie aproximativă, apoi costelivul se opri cîteva trepte mai sus şi lansă o rafală de automat ce spulberă ornamentele balustradei. Gloanţele ţiuiră la cîţiva centimetri de capul lui Jack şi se înfip-seră în perete. Tipul cu tatuaj nu trăgea încă. Aştepta o ţintă precisă. Jack expedie şi el două gloanţe în fugă, mai mult pentru a le potoli zelul. Ajuns în marginea scării, scoase repede un pumn de bile din buzunar şi le aruncă pe trepte. Apoi se rostogoli de partea cealaltă a scării acompaniat 'de încă o rafală a costelivului. Raul mai avea de urcat vreo zece trepte, însă tocmai atunci cîteva

bile îi nimeriră sub tălpi. Alunecă, încercă să se prindă de ceva, genunchiul i se izbi crunt de muchia unei trepte, făcîndu-l să urle de durere şi furie. Celălalt picior i se poticni şi el şi urangutanul se prăbuşi pe scări scăpînd pistolul din mîini. Costelivul încercă să se ferească de el, făcu o fandare laterală, însă şi talpa lui nimeri pe nişte bile. Reuşi totuşi să se redreseze prinzîndu-se de balustradă, însă cele cîteva momente de care avu nevoie să-şi recapete echilibrul îi fură suficiente lui Jack să ajungă pe coridorul în care dădea uşa camerei lui LeNoir. Înainta aplecat cîţiva paşi, apoi se apropie de balustradă şi trase trei focuri printre barele de lemn sculptate, de data aceasta cu ceva mai multă precizie. Primul glonţ se înfipse în umărul costelivului, celelalte două îi fură adresate haidamacului cu tatuaj, dar acesta reuşi să scape refugiindu-se spre cealaltă latură a scării, într-un unghi dificil pentru Jack. Trase şi el cîteva gloanţe, însă mai toate nimeriră sub podeaua coridorului. Pe scări, Raul gemea şi îşi căuta arma.

în primul moment de liniște, Jack se ridică fulgerător, îşi făcu vînt şi izbi cu talpa piciorului uşa camerei lui LeNoir. Broasca se sparse şi canatul fu trîntit de perete. Două gloanţe ţîşniră unul după altul din cameră, însă Jack nu intră, adă-postindu-se după tocul intrării.

Abia reuşi să-şi recapete suflul, că vacarmul începu din nou. Costelivul îşi proptise automatul pe braţul beteag şi expedie o rafală spre locul unde se afla Jack. Raul, întins pe scări, îşi recuperase şi el arma şi trăgea orbeşte uitîndu-se din cînd în cînd spre individul cu tatuaj şi urlînd cu furie :

— Ucide-l, Paco ! Ucide-l, frăţioare !

Tatuatul, acoperit de ei, urca scările grăbit, în-cercînd pe cît posibil să se ferească de bilele rămase pe trepte. Jack reuşi să evite rafala costelivului ghicindu-i intenţia şi aplecîndu-se la timp, dar înţelese că, dacă va rămîne pe coridor, şansele lui de supravieţuire în următoarele secunde erau ca şi inexistente. Mai ales că uşa principală de la parter se deschise şi alţi cîţiva indivizi înarmaţi intrară în fugă, alertaţi de zgomotul împuşcăturilor.
Privi pentru o fracţiune de secundă în cameră şi zări în stînga uşii o canapea masivă de piele şi două fotolii. LeNoir se afla undeva în faţă. Scoase ultima capsulă fumigenă; smulse cu dinţii foiţa de plastic şi o azvîrli înăuntru. Imediat se a'runcă prin spaţiul uşii cu umărul stîng înainte, făcu o rostogolire şi ajunse în spatele canapelei. Se tîrî cîţiva paşi, mirat că LeNoir nu ripostează cu nici un foc de revolver, apoi, strîngînd patul armei cu amîn-două mîinile, se ridică brusc şi îndreptă pistolul spre locul în care intuia că se află francezul. încremeni şi un nod dureros i se puse în coşul pieptului.
Robert LeNoir rîdea. Capsula fumigenă nimerise sub postamentul de lemn al unei oglinzi de lîngă uşa deschisă a balconului şi vălătucii de fum, acum sensibil rarefiaţi, erau împinşi afară de curentul de aer. Silueta francezului se contura pe măsură ce fumul dispărea din cameră. în faţa lui, ca o pavăză, o ţinea pe Alexandra. îi încolăcise braţul stîng pe după gît, iar cu mîna dreaptă îi apăsa sub bărbie ţeava revolverului. îşi lipise obrazul de al ei şi rîdea cu ochii aţintiţi asupra lui Jack, stu-diindu-i reacţiile. Fata stătea moale, cu mîinile pe lîngă corp şi chipul ei trăda o suferinţă neputincioasă amestecată cu'spaimă.

— Aruncă arma, Morctti, îl îndemnă LeNoir cu o luminiţă de sadism în ochi. Reprezentaţia s-a terminat.
Jack încă mai ezita, căutînd zadarnic o soluţie. Francezul apăsă ţeava armei în gîtul fetei smul-■gîndu-i un strigăt de durere.
— N-ai nici o şansă, Moretti, scrîşni el, de data aceasta cu duritate, ca un ultimatum. Aruncă arma !
în uşă apăru şi tipul cu tatuaj îndreptînd revolverul spre Jack. Faţa îi era plină de ură.
— Nu trage, Paco ! îl tempera LeNoir. E-al nostru !
Apoi privi din nou către Moretti.
Jack simţi cum îl cuprinde o sfîrşeală de din- • colo de lume. Înţelese că partida era pierdută. Aruncă arma pe covorul persan din faţa canapelei şi se ridică. Chipul îi era sculptat în ceară.
— L-aţi prins, frăţioare ? se auzi de pe scări glasul lui Raul.
— Da, mîrîi Paco, întorcîndu-se spre el. E-n ordine.
LeNoir îi dădu drumul fetei şi o împinse uşurel în faţă.
— Dă-mi pistolul ăla, Alexandra.
Fata tremura toată. Sîngele îi fugise din obraz şi pupilele mărite îl fixau pe Jack cu o implorare mută. Culese arma de pe covor şi i-o întinse lui Robert LeNoir. Acesta o strecură în buzunar.
Jack privi mîinile fetei şi simţi că ceva se rupe în el. Alexandra nu avea' nici un deget lipsă...
LeNoir îi ghici gîndurile şi un zîmbet larg i se lăţi pe faţă. Doar ochii îi rămaseră cenuşii şi reci.
— Ce zici, Moretti ? Alexandra e o actriţă excelentă, nu ? O trase spre el şi o sărută zgomotos pe obraz. Sub genele fetei apărură' lacrimi.

— Chiar credeai că ţi-a ieşit întîmplător în cale ? Că e singură, tristă şi părăsită ? Oricum, te apreciez, Moretti. Eşti un băiat fin. Orhidee, cină pe malul mării, tango... Un 'veritabil .gentleman. Apropo, cum ţi s-a părut la pat ? Aşa-i că e dinamică ? Din păcate caseta pe care mi-a adus-o nu e cea care mă interesa...
O împinse de lîngă el şi se apropie de Jack.
— Bănuiesc că nici tu n-ai venit cu ea, rosti mînios, apoi faţa i se destinse brusc. Oricum, nu mă mai interesează în momentul ăsta. Prietenul tău Kowalski a cam tulburat apele pe aici... Cred că ţi-a spus că pregăteşte o razie. Poate chiar în noaptea asia...
Jack simţi că îl cuprinde disperarea. Strînse pumnii pînă ce i se înfipseră unghiile în carne.
— N-are rost să te frămînti atît, continuă francezul cu acelaşi zîmbet rece. Chiar îmi pare rău că va trebui să te ucid. începuseşi să-mi placi. Sincer vorbesc, li admir pe oamenii inteligenţi...
Ultimele cuvinte i se suprapuseră peste răpăitul, înfundat al unei arme automate venit de undeva de afară. Jack tresări. In ochii lui Paco apăruse o umbră de îngrijorare. Numai Robert LeNoir era liniştit...
— Vezi ? Ce ţi-am spus ? Amicul tău Kowalski a pornit şi el la acţiune... Din păcate e prea tîrziu...
Puse pistolul la centură şi se îndreptă spre peretele din spatele său, în mijlocul căruia trona un tablou de Rubens, în ramă aurită. 11 prinse de o margine şi îl roti în jurul unui ax vertical dînd la iveală , uşa blindată a unui mic seif. Scoase din buzunar o cheiţă, o introduse în broască, apoi roti de cîteva ori butonul de cifru. Răsuci cheiţa şi deschise seiful. Luă din interior o servietă diplomat şi o aşeză pe măsuţa de lîngă perete.

Afară, focurile de armă se înteţiseră, însă zgomotul lor rămînea îndepărtat. Din holul principal se auziră voci şi paşi alergînd spre ieşire. Starea de nervozitate a lui Paco se accentua. Robert LeNoir, însă, rămînea calm, cu toate că gesturile i se iuţiseră. Cînd desfăcu capacul servietei, un morman de bijuterii scînteiară. Jack avu o tresărire recunoscînd cîteva din piesele aflate pe lista primită de la Gregorian. LeNoir aşeză lîngă ele teancuri de bancnote luate din seif, apoi închise servieta şi o luă în mîna stîngă.
Obrajii Alexandrei se albiră ca hîrtia. Presimţea cruzimea finală. Francezul îi făcu semn lui Jack să se apropie cîţiva paşi şi întinse mîna spre fereastra deschisă a balconului.
— Vezi pista aceea din spatele leandrilor? Jack privi în direcţia indicată şi zări la circa o sută de metri de clădire, dincolo de grădină, un mic perimetru de asfalt luminat roşiatic de flăcările ce mistuiau în continuare garajul de afară. Respiraţia i se opri, desluşind în mijloc un elicopter „Alouette".
— Un vas mă aşteaptă la douăzeci de mile de ţărm. Copiii după care aleargă locotenentul tău sînt acolo. îşi privi ceasul. Şi tot acolo voi fi şi eu peste ' un sfert de oră... îmi pare rău, Moretti. îmi pare rău mai ales că nu vei putea să-i povesteşti lui Kowalski toate acestea.
Tirul de afară crescu în intensitae. Se auziră 'chiar şi detunăturile grele ale unor grenade. De pe hol răbufni glasul lui Raul.
— Le vin întăriri, domnule ! Grăbiţi-vă ! Paco se dădu la o parte din dreptul uşii, menţinîndu-1 tot timpul pe Jack în bătaia armei.
Le Noir se apropie de Alexandra, o ciupi uşurel de bărbie, însă fata se feri retrăgîndu-se la cîţiva

'paşi de Jack, pe care îl privi cu ochii scăldaţi în lacrimi.
Francezul nu-i mai acordă atenţie. Se îndreptă spre ieşire şi, cînd ajunse în dreptul lui Paco, îi şopti la ureche :
— Lichidează-1 ! Apoi ştii ce ai de făcut... Paco dădu din cap fără să-1 scape din ochi pe Moretti.
Robert LeNoir dispăru grăbit şi paşii i se auziră pe coridor, apoi coborînd treptele scării. Jos, glasul lui răsună pentru ultima oară.
— Stai lîngă Paco, Raul.
Scîrţîitul uşii principale îi marcă ieşirea din casă...
' Jack se afla la trei metri în faţa lui Paco şi era complet descoperit. înţelese cu groază că nu avea nici o scăpare. Din cine ştie ce motiv, Paco întîrziase împuşcătura pînă ce îl auzi pe LeNoir că ajunge la uşa de jos. Insă de cum percepu zgomotul ei de închidere, pe faţa înecată de ură îi apăru un rînjet rău şi degetul i se încleşta pe trăgaci. Ochii lui Jack se dilatară. înţelese că Paco va trage chiar în acel moment... Dar, cu o fracţiune de secundă înainte ca glonţul să pornească, Alexandra ţîşni din locul ei şi se aruncă în calea proiectilului. Detunătura reverberă în cameră şi corpul fetei se frînse din mijloc. Jack o prinse instinctiv în braţe şi se prăbuşi cu ea.
— în lături, tîrîtură ! urlă Paco şi se pregăti să expedieze un al doilea glonţ.
Cu ultimele puteri, Alexandra se încorda căutînd spasmodic să-1 apere pe Jack cu trupul ei. înnebunit de durere, Jack avu totuşi o străfulgerare de luciditate, în fracţiunile de secundă în care Paco, nervos, se străduia să-1 ţintească din nou, scoase rapid şişul de la gleznă şi-1 expedie în pieptul malacului.

Ochii lui Paco se dilatară de uimire. Scăpă pistolul şi duse instinctiv mîinile la piept încercînd să scoată şişul.

— Raul ! mai apucă să strige înainte de a se prăbuşi pe-o parte.

Jack se trase de sub trupul inert al fetei, o ridică, o întinse pe canapea şi îi puse mina^ dreaptă sub cap. Pleoapele Alexandrei se întredeschiseră. Privirea îi era acum senină şi limpede.

— Iartă-mă, Jack, murmură ea cu glas obosit şi un fir de sînge îi apăru în colţul buzelor.

Moretti îi mîngîie fruntea brobonită de sudoare. Sub sînul drept, pe cămaşă îi apăruse un trandafir de sînge.

— Ştii, Jack, eşti singurul bărbat care mi-a dăruit flori, mai şopti Alexandra cu vădit efort, apoi capul îi căzu într-o parte.

Moretti simţi cum i se strînge inima. Ii puse mîna la carotidă, apăsă uşor şi percepu cîteva pulsaţii extrem de slabe şi neregulate.

Pe scara din hol se auzeau tot mai clar paşii grei ai lui Raul.

— Paco, frăţioare ! mugi urangutanul. Răspun-de-mi, s-a întîmplat ceva ?

Jack sări în picioare şi privirile îi cercetară înfrigurate încăperea căutînd o armă. Paco se prăbuşise peste pistol şi trebuia urnit din loc pentru a recupera arma. între timp, Raul, care renunţase la revolverul lui în favoarea unei bazooka, ajunsese la capătul scării şi se îndrepta şchiopătînd spre cameră. Jack fugi la comutator şi stinse lumina. Lucrul acesta îl opri pe Raul din înaintare.

— Paco ! De ce nu-mi răspunzi, frăţioare ? Paco gemu la podea. Jack îl prinse de mînă şi îl trase la o parte reuşind să recupereze pistolul. Se

lipi apoi de tocul uşii încercînd să-1 surprindă pe Raul. Afară, focul armelor se înteţise. După plecarea lui LeNoir nu mai rămăsese nimeni în casă în afara lor. Paşii lui Raul se auzeau tot mai aproape. Jack se aplecă şi încercă să privească pe culoar. In acel moment o lovitură puternică îi aruncă pistolul din mînă şi o pereche de mîini ca nişte cleşti îi prinseră gîtul ridicîndu-1 de la pămînt ca pe un fulg, scoţîn-du-1 pe culoar.

— Trage, Raul !

Paco se ridicase cu un efort supraomenesc, avînd şişul încă înfipt în piept şi se străduia, dacă nu să-1 sugrume pe Jack, cel puţin să-1 ofere drept ţintă lui Raul. Avea ochii tulburi şi un fir de sînge din ce în ce mai gros îi susura din colţul gurii.

Jack simţi o durere atroce în trahee şi ochii i se împăienjeniseră. încercă zadarnic să scape din strîn-soare. Simţea în obraz răsuflarea fierbinte a mexicanului şi înţelegea că acesta avea încă destulă forţă pentru a-1 ucide.

Raul îşi pusese bazooka pe umăr şi o îndreptă spre ei:

— Fereşte, Paco ! urlă cu furie, ezitînd deocamdată să tragă.

Jack simţi sub cot minerul şişului şi îl apăsă cu putere. Paco icni slăbind strînsoarea şi Moretti reuşi să se smulgă din mîinile lui, aruncîndu-se spre cadrul întunecat al uşii. Paco se răsuci după el, dar, în acelaşi moment, Raul, orbit de furie şi de perspectiva de a-1 scăpa pe Jack, apăsă pe trăgaci. Proiectilul şuieră scurt, însă Jack apucase deja să plonjeze în cameră. Paco însă nu reuşi să.se ferească. O explozie asurzitoare îi pulveriza piejDtul împroş-cînd pereţii coridorului cu sînge şi fragmente de carne. Capul îi zbură în sus, se lovi de tavan, apoi se rostogoli la picioarele lui Raul. înnebunit de du-

rere, Raul aruncă bazooka şi luă în palme ţeasta sîn-gerîndă.
— Iartă-mă, frăţioare ! strigă disperat. Iartă-mă, Paco !
Jack se ridică, uşor amorţit de suflul exploziei, şi ieşi pe coridor. Urangutanul, aşezat pe podea, plîn-gea montînd un nou proiectil în ţeava armei.
— Am să te răzbun, frăţioare ! promise el capului mutilat pe care îl pusese alături.
Tresări observîndu-1 pe Jack şi întinse arma spre el.
Moretti se aplecă fulgerător, culese de jos pistolul şi, din poziţia aceea ghemuită, îi expedie un glonţ în frunte. Raul scăpă bazooka şi se prăbuşi pe spate.
Abia atunci, Jack simţi oboseala. Afară lupta era în toi, dar se pare că poliţiştii cîştigau foarte greu teren. Un vuiet crescînd în intensitate îl nedumeri la început, apoi realiză că venea de la elicea elicopterului. Robert LeNoir avea toate şansele să scape. Brusc, îi veni o idee. Se repezi spre locul în care zăcea Raul, luă bazooka de jos, apoi alergă în cameră şi se postă la fereastră. Pe pista de beton din spatele leandrilor, micul elicopter trepida cu uşa din spatele pilotului deschisă. îl văzu pe LeNoir alergînd aplecat, urmat de cîţiva dintre oamenii lui. Mai avea vreo douăzeci de metri pînă la aparat în clipa în care Jack apăsă pe trăgaci. Proiectilul străbătu fulgerător spaţiul şi, o secundă mai tîrziu, elicopterul explodă violent. O vîlvătaie uriaşă se înălţă spre cer şi,fragmentele incendiate se risipiră pînă la mari distanţe. LeNoir şi oamenii săi se aruncară instinctiv la pămînt. în jur, focurile de armă încetară pentru scurt timp, apoi reîncepură cu şi mai multă furie. Poliţiştii trecuseră la atacul decisiv.

Jack părăsi fereastra. Cimpul de luptă nu-1 mal interesa. Se apropie de canapea şi luă cu grijă în braţe trupul inert al Alexandrei. Fata închisese ochii. Dacă n-ar fi fost paloarea accentuată a feţei, ar fi părut că doarme. Jack o strînse la piept şi ieşi cu ea pe culoar, apoi începu să coboare scările.
Cînd ajunse la uşa principală, de afară nu se mai auzeau decît împuşcături răzleţe. Se opri ascultînd. Cîteva maşini frînară scurt şi din mega-foanele poliţiei răzbătură ordine de predare necondiţionată. Focurile de armă încetară curînd. Deschise uşa şi ieşi.
Flăcările incendiilor luminau pîlpîitor. In faţa vilei se aflau cîteva automobile cu girof arurile rotindu-se. Doi poliţişti, surprinşi de apariţia lui, îl prinseră în cătarea armelor.
— O ambulanţă ! Repede ! strigă Jack coborînd scările.
Unul dintre oamenii în uniformă îi făcu semn cu pistolul spre platforma dintre vilă şi depozitele ce ardeau. Jack porni într-acolo urmat de cei doi poliţişti.
Locul arăta ca după un veritabil război. Maşini de poliţie, dube albastre, ambulanţe, oameni în uniforme de camuflaj escortînd prizonierii. Ofiţerii ordonau ultimele operaţiuni, sanitarii îi culegeau pe cei răniţi în paturile mobile, cîteva cadavre erau acoperite cu cearşafuri albe.
Poliţiştii, fără să renunţe la ameninţarea armelor, îl conduseră spre una din maşinile de salvare. Sanitarii îl văzură apropiindu-se şi scoaseră imediat o targa.
— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă un medic apărut din interiorul ambulanţei.
— A fost împuşcată în piept...

Medicul clătină din cap oftînd şi îşi ajută oamenii să ridice corpul Alexandrei. Imediat, sirena începu să ţiuie şi salvarea se îndepărtă în viteză.
Jack rămase singur, faţă în faţă cu cei doi poliţişti ce îl cercetau suspicioşi.
— Mîinile sus ! ordonă cu răceală unul dintre ei. îl percheziţionară rapid, apoi îl răsuci şi îl împinse către una din dubitele albastre. Jack renunţă să mai încerce să-şi justifice prezenţa acolo.
După cîţiva metri observară un alt grup ce venea de după colţul vilei şi se îndrepta spre aceeaşi maşină. în faţă era Robert LeNoir. Cu cătuşele la mîini. îl escortau locotenentul Kowalski şi cîţiva soldaţi mexicani. Locotenentul avea în mînă servieta diplomat.
Ajunseră aproape în acelaşi timp în dreptul dubelor în care erau înghesuiţi arestaţii. Kowalski îl zări şi el pe Jack. Un zîmbet de uşurare îi apăru pe faţă. îl lăsă pe francez şi se apropie de el.
— în regulă, băieţi ! îi linişti pe cei doi subofiţeri, făcîndu-le semn să se .îndepărteze.
Jack privi spre cei ce îl urcau pe LeNoir în dubă. Francezul rămase o clipă în uşă, aruncînd o ultimă privire spre detectiv. Ochii îi ardeau de ură. Jack ridică spre el degetul mare al mhnii drepte. Nu apucă să mai vadă reacţia francezului şi, de fapt, nici nu-1 mai interesa. Uşile fură închise şi maşina porni.
Se întoarse către Kowalski. Locotenentul îl privea cu simpatie.
— Te-am subapreciat, nepoate. Fără ajutorul tău ne-ar fi scăpat.
Moretti zîmbi obosit, fără să-i mai dea atenţie. Simţea nevoia să fie singur. Se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă.

— Jack ! Locotenentul veni în urma lui. Moretti se opri şi se întoarse. Poliţistul îi arătă servieta diplomat.
— Cred că lucrul ăsta îţi aparţine. Rămaseră un timp, faţă în faţă, privindu-se.
Apoi Jack luă servieta.
t
Ieşi din clădirea inspectoratului de poliţie şi inspiră adînc aerul cu miros de ocean. Era o zi superbă. Forfota orăşelului nu părea prea afectată de afacerea ce ocupase prima pagină a tuturor ziarelor. Vaporul lui LeNoir fusese reţinut de paza de coastă, bijuteriile fuseseră predate emisarului domnului Gregorian, totul se sfîrşise. Şi, ca de obicei, la finalul unor asemenea cazuri, cînd tensiunea dispărea, se simţea golit de orice sentiment. Coborî scările, li lăsase pe Kowalski şi pe colonelul Stehton, venit special să lămurească problema extrădării francezului, să îndeplinească ultimele formalităţi. Se îndreptă spre maşină.
Brusc, o limuzină frînă chiar în faţa lui, portiera se dădu la o parte şi locotenentul Derek' ţîşni pe trotuar cu pistolul aţintit asupra lui.
— Mîinile sus, Moretti ! strigă tremurînd de încordare. Privirea îi era cruntă. Fără prostii ! Eşti arestat !
Jack ridică mîinile încet, neînţelegînd ce se petrece. Poliţistul scoase cătuşele din buzunarul de la spate şi se apropie de el.
— Un moment, Derek ! se auzi o voce răguşită din spatele lui Jack.
Derek încremeni cu ochii holbaţi. Colonelul Stenton coborî scările şi veni lîngă Moretti punîndu-i mîna pe umăr.

— Detectivul Moretti ne-a dat un ajutor substanţial la capturarea lui Robert LeNoir. Nu merită un astfel de tratament...
— Dar... domnule colonel..., se bîlbîi Derek coborînd pistolul.
— Sînt convins că e vorba de o neînţelegere, continuă calm Stenton. Locotenentul Kowalski te va lămuri.
Kowalski ieşise şi el din clădire şi zîmbea văzînd figura şifonată a lui Derek.
— Ai rămas în urmă cu evenimentele, locotenente..., spuse ironic.
Derek se înroşi de ciudă.
Kowalski nu-i mai dădu atenţie. Se întoarse spre Jack.
— Am telefonat la spital. Alexandra e în afară de orice pericol.
— Mulţumesc, locotenente, spuse Jack privindu-1 în ochi şi îi întinse mîna.
îl ocoli apoi pe Derek, care nu-şi mai găsea locul de nervi, urcă în maşină şi demară fără să mai privească în urmă. Gîndul îi era acum la Hellen...
De pe terasa unui restaurant, o trupă de mexicani dădu drumul primelor acorduri ale unui tango...

Tiparul executat sub cd. 66,
la S.C. „Dosoftei" S.A. Iaşi,
Str. Sf. l.azăr nr. 49